

ညောင်ပင်တရွှေ ဝေလေလေ

လယ်တွင်းသားစောချစ်

ကျွန်တော်တို့ရွာက ညောင်ပင်သာဆိုတဲ့အတိုင်း ရွာထိပ်မှာ
ဧရာမ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ တစ်ရွာလုံး၊ တစ်နယ်လုံးအတွက်
ဂုဏ်ယူစရာ၊ ကျက်သရေဆောင် ညောင်ပင်ကြီး။ ဘယ်အချိန်က စ
ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ အဘိုးလည်းမသိ။ အဘိုး၏
အဘိုးလည်းမသိ။

ပင်မညောင်ပင်ကြီးရဲ့ လုံးပတ်ကို မဆိုထားနဲ့ ညောင်ကိုင်းက
ကျတဲ့ ညောင်ထောက်မြစ်ဟာ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့လက်တစ်
ဖက်မကဘူး။ အဲဒီလို ညောင်ခြေထောက်မြစ်တွေကချည့် နှစ်ဆယ်ကျော်၊
သေးငယ်တဲ့ ညောင်ထောက်မြစ်တွေကလည်း အများကြီး။

“ပင်ထီးပညောင်မြစ်တစ်ထောင်နှင့် များမြောင်ခက်လက်၊
ရွက်လည်းစိပ်စိပ်၊ စေ့စေ့သိပ်၍ ရိပ်လည်းမြိုင်မြိုင်” ဆိုသလို ညောင်
ပင်အောက်မှာ နေပြောက်မထိုးအောင် အရိပ်က သိပ်ကောင်းတယ်။

ညောင်ရိပ်အတွင်းမှာ မြေတလင်းကလည်း ညီညာပြန့်ပြူးနေ
တယ်။ ရွာသူရွာသားများက တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် အမှိုက်
လှည်းနေကြလို့ အမြဲတမ်း ပြောင်ရှင်းနေတယ်။

ရွာသူရွာသားအားလုံး ဂုဏ်ယူတန်ဖိုးထားကြတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးပေါ့။

ဒါကြောင့် ညောင်ပင်အောက်က ပြေတလင်းဟာ ရွာက ကလေးတွေအတွက် သဘာဝကစားကွင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ညောင်ခြေထောက်မြစ်ကို ဘုတ်တိုင်ဦးတမ်းကစားကြတယ်။ ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ပင်စည်ကို လှည့်ပတ်ပြီး စိန်ပြေးတမ်းကစားကြတယ်။

ညောင်ရိပ်အေးအေးမှ ညီညာတဲ့ ပြေတလင်းပြင်မှာ ကလေးတွေ ထုပ်ဆီးတိုးကြတယ်။ ကြက်ဖခွမ်းကြတယ်။ ရွှေ့စွန်ညှိဝဲကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ မိနွယ် အပါအဝင် မိန်းကလေးငါးယောက်နဲ့ ကျွန်တော် ရွှေ့စွန်ညှိကစားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆယ်နှစ်ဘဝနွယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်က ရွှေ့စွန်ညှိ လုပ်ရတယ်။

“ညောင်ပင်တစ်ရွှေဝေလေလေ နင်ဘယ်ကိုင်မှာနေ...”

မိနွယ်တို့က မေးကြတယ်။

“ငါ ညောင်ကိုင်မှာနေ...”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေတယ်။

“နင် ဘာသီးစား...”

“ငါ ညောင်သီးစား...”

“နင်ဘာရေသောက်...”

“ငါ ညောင်ရေသောက်...”

အတိုင်အဖောက် မေးကြပြေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ညောင်ပင်တရွှေကစားရင်းပျော်ခဲ့ကြတယ်။

နောက်တော့ ညောင်ပင်တရွှေက မရှိသေးပြောကြနောက်ကြ သူတွေကို လိုက်ဖမ်းရင်း မိနွယ်ကိုမိတယ်။ ကျွန်တော်က တမင် မိနွယ်ကို လိုက်ဖမ်းတာကိုး...။

မိပြီဟေ့... မိပြီ...။

မိနွယ်လက်ကိုဆွဲဖမ်းရာကနေ လွတ်သွားအောင် လက်မောင်းလေးကိုပါ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။

‘ဟဲ့ ကောင်လေး... လွတ်လိုက်စမ်း... ငါ့ညီမကို...’

မိနွယ်ရဲ့အစ်မ မိကြွယ် ကြွက်ခွပ်တမ်းကစားရားကနေ ပြေးလာပြီး ကျွန်တော်ကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ မိနွယ်လက်ကို လွတ်လိုက်ရတယ်။

“လာခဲ့စမ်း မိနွယ်...။ ဒီကောင်လေးနဲ့ အတူပကစားနဲ့ လို့ ပြောတာပရဘူးလား...။ ဟင်း... ကောင်စုတ်ကလေးက ရာရာစစ ငါ့ညီမလက်ကိုဖျား ဆွဲလို့...”

မကြွယ်က မိနွယ်ရဲ့လက်ကိုဆောင့်ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ညောင်ပင်တရွှေကစားပိုင်းလေးပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တို့ မိန်းကလေးတွေလည်း ပြန်သွားကြတယ်။ ညောင်ပင်အောက်မှ အငေးသား ကျန်ခဲ့ရတာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။

x x x

ကျွန်တော်က ညောင်ပင်သာရွာမှာ မျက်နှာမို့ ဆင်းရဲသား။ ကျွန်တော့်အဖေက လယ်ကုလီ။ မိကြွယ်တို့ မိနွယ်တို့ရဲ့လယ်တွေကို

ကူညီလုပ်ပေးရတဲ့အလုပ်သမား၊ မိစ္ဆာယောက ဦးအောင်သာ၊ လယ်က
တွေ အများကြီးပိုင်တဲ့အတွက် ညောင်ပင်သာမှာ အချမ်းသာဆုံး၊
လယ်ပိုင်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်သာက စိတ်သဘောထားကောင်းပါ
တယ်။ သူ့အလုပ်သမားတွေကို သက်သက်ညှာညှာနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်
ပါတယ်။

ဦးအောင်သာရဲ့ဇနီး ဒေါ်သိန်းထိုက်ကတော့ အလုပ်သမား
တွေကို စေတနာ ပိုတုနဲ့၊ မျက်နှာထားကလည်း တင်းနေတယ်။ ဆုလိုက်
ပြောလိုက်နဲ့ သူ့သမီးအကြီးမ မိစ္ဆာယော သူနဲ့တူတာ။ သူ့ထက်တောင်
ပိုဆိုးသေး။ တစ်စက်မှ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး။

ကျွန်တော့်ဆိုရင် တွေတာနဲ့ ဆုချင်ပြောချင်နေတာ။ မျက်နှာ
သာကို မပေးဘူး။ သူတို့လယ်ကူလီ အလုပ်သမားရဲ့သားဆိုပြီး အမြဲ
တမ်း အနိုင်ကျင့်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက် (၂)နှစ်
ကြီးတယ်။

မိစ္ဆာယော ကျွန်တော်နဲ့အသက်တူ အရွယ်တူ၊ ကျောင်းမှာလည်း
အတန်းတူ။

မိစ္ဆာယော မကြွယ်နဲ့မတူဘူး။ စိတ်ရင်းသိပ်ကောင်းတယ်။
သူ့အဖေနဲ့တူတာလို့ တစ်ရွာလုံးပြောကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
ခင်တယ်။ ကျွန်တော်က အတန်းထဲမှာ စာအတော်ဆုံးဖြစ်တာကိုလည်း
သဘောကျတယ်။ ချီးကျူးတယ်။

“ငါ့ကျော်ရေ ... ငါ့ကို ဒီဂဏန်းတွေ တွက်ပြစမ်းပါ ...”
သင်္ချာမတွက်တတ်ရင် ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။

ကျွန်တော်က တွက်ပြရတယ်။

သင်္ချာတွက်ပြပြီးတာနဲ့ ...

“ရော နင့်ဖို့ ကြံသကာယူလာခဲ့တယ် ...”

မိစ္ဆာယော လက်ဝါးလောက်ရှိတဲ့ ကြံသကာချစ်လေး သူ့စိတ်
ထဲက ထုတ်ပေးတယ်။

ကျွန်တော် ကြံသကာ သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

“မယူချင်ပါဘူးဟာ နင့်အစ်မသိရင် ဆုလိမ့်မယ် ...”

ကျွန်တော်ယူရမှာ ကြောက်နေတယ်။

“ကျောင်းမှာ သူမှ မမြင်တာ ...”

“ဟုတ်သားပဲ ...”

ကျွန်တော် ပြုံးပြီး မိစ္ဆာယောက ကြံသကာကို ယူလိုက်
တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတဲ့ မိစ္ဆာယော့ပျက်လုံးလေးတွေက ပြုံးလို့
ကြည်လို့ ...။

ကျွန်တော်မပေးနိုင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကံပိုပိုးမှောင်ကျတဲ့နေ့။

“ကိုတင် ပိုးထိလို့တဲ့ ...”

ရွာထဲမှာ သတင်းပြန့်ချာကနေ သတင်းက ကျောင်းအထိ
ရောက်လာတယ်။

ကိုတင်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖေ။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကိုတင်
တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်။ ဒီသတင်းကြားတာနဲ့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး
အားတွေကုန်ခမ်းသွားသလို ခံစားရတယ်။ မျက်လုံးက မျက်ရေတွေ
အလိုလိုစီးကျလာတယ်။

ပိုးထိတယ်ဆိုတာ မြွေကိုက်တာကိုပြောတာပါ။ မြွေကို နာမ်
နိမ်ပြီး ပိုးကောင်လို့ပြောတာ။ ကိုက်တာကို လျော့ပေါ့အောင် ထိတယ်
လို့ ပြောတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ နာမ်နိမ်လျော့ပေါ့ပြောပေမယ့် ပိုးထိ
တယ်ဆိုရင် ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားကြတာပါပဲ။ ဒေသတာများပါတယ်။
ရှင်တာက မရှိသလောက်ရှားပါတယ်။

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်လွယ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေ
ပြီး အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မကောင်းစွာ
ကြည့်နေကြပါတယ်။

"ကျော် ... နင် အိမ်ပြန်တော့မလို့လား ..."
ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ကြိုင်ကြိုင်နာနာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေမေရဲ့
တာမိနွယ်၊

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

"ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ် ..."

မိနွယ် မျက်လုံးမှာလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ...

"နင်မလိုက်နဲ့ပါနဲ့ ..."

"ဟင့်အင်း ... နင်နဲ့အတူ ငါလိုက်ခဲ့မယ် ..."

သူ့ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေက စီးကျနေပြီ။ ကျွန်တော်ကို
သနားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာမ ရောက်လာတယ်။

"မိနွယ် ... သမီးမလိုက်နဲ့ ...။ မောင်ကျော် ပြန်သွား
လိုက် ..."

မိနွယ်နို့ပြီး ကျန်ရစ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်းနို့ပြီး ပြန်လာခဲ့
တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ လူတွေအများကြီး ရောက်နေကြပြီ။ အဖေက
ငိုလို့ မြွေဆရာဦးပုက အဖေ့ကို စုတ်ပေါက်ပြီး ကုနေတယ်။ အဖေက
အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့လူအားလုံး
ကလူတောသက်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့။

ကျွန်တော်အဖေဘေးနားမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ အဖေက
ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ အဖေမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်
တွေနဲ့။

"လူလေး ... စာကြိုးစားနော် ..."

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်ပြတော့ မျက်ရည်တစ်ပေါက် အဖေ
လက်ပေါ်ကျသွားတယ် ...

အဖေဘေးတစ်ဖက်မှာ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်သာ ထိုင်
နေတယ်။

"တင် ... မင်းဘာမှပဖြစ်ပါဘူး။ ပျောက်အောင် ငါက
ပေးမယ် ...။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဦးအောင်သာရယ် ...။
ကျွန်တော် သေသွားရင် ကျွန်တော့်သားလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ
ဈာ ..."

"မင်းသားအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့။ အားလုံး ငါတာဝန်ယူ
ပါတယ်။ မင်းလည်း မသေစေရပါဘူး ..."

အဖေက သူ့ဌေးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။ စိတ်
အားထက်သွားသလိုပါပဲ။ အဖေဘေးမှာထိုင်နေရင်း အပြင်ဘက်က
လူတွေပြောနေတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော်ကြားနေရပါတယ်။

ဦးအောင်သာရဲ့လယ်မှာရိပ်နေရင်းဖြစ်တာ။ မြွေက မြွေပွေး။
အကောင်ကြီးတယ်။ လယ်စိုက်တဲ့လူတွေ ရိုက်သတ်ကြလို့ သေပြီဆိုတာ
တွေပေါ့။

မြွေဆရာ ဦးပုက ကြိုးစားကုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။
ညနေကျတော့ အဖေဆုံးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ ခိုကြတာ
ပေါ့။ အားကိုးစရာ အဖေမရှိတော့ဘူးလေ။

"လူလေး မငိုပါနဲ့။ မင်းအဖေက ငါ့အလုပ်သမား။ ငါမင်းကို

စောင့်ရှောက်ပါမယ် ...”

ဦးအောင်သာက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပွတ်ပေးရင်း အားပေးစကားပြောပါတယ်။ အဖေ့စရာပန်နက်စွာအားလုံးကို ဦးအောင်သာကဲ့သို့ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။

အဖေ့စရာပန်နက်လည်ဆွမ်းကျွေးတဲ့နေ့အထိ ဦးအောင်သာ နေ့စဉ်လာပေးမယ့် ဦးအောင်သာရဲ့ဖနီး ဒေါ်သိန်းထိုက်နဲ့ သမီးနှစ်ယောက် လုံးဝမလာကြပါဘူး။ မိစ္ဆယ်များ လာလေမလားလို့ ကျွန်တော် နေ့တိုင်း မျှော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရက်လည်နေ့သာကျော်ရော မိစ္ဆယ်မျက်နှာကို မမြင်ရပါဘူး။

ကျွန်တော် သိပါတယ်။ မိစ္ဆယ်ထိပ်လာချင်မှာပါ။ သူ့အမေနဲ့ အစ်မက မသွားရဘူး တားလို့ မလာရတာနေမှာပါ။

စရာပန်နက်စွာပြောတဲ့နောက်မှာတော့ ဦးအောင်သာက အမေ့ကို သူတို့အိမ်မှာ ထမင်းချက် အဝတ်လျှောက်လုပ်ဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း ကျောင်းဆက်နေပါ။ သူ့ကူညီပါမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီနှစ်က မိစ္ဆယ်ရော ကျွန်တော်ပါ လေးတန်းစာမေးပွဲ အောင်ပါတယ်။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်ပြီး နှစ်ရက်မှာ သင်္ကြန်ကျတယ်။

x x x

ညောင်ပင်သာရွာရဲ့အတော ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ သင်္ကြန် ပွဲလေးက မပေ့နိုင်စရာ။

သင်္ကြန်ရက်မှာ မိစ္ဆယ်အမေ ဒေါ်သိန်းထိုက်တို့က မုန့်လုံး ရေပေါ် ကောင်းမှုလုပ်တယ်။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ရွာလေ့က သင်္ကြန်ရက်တွေဆိုရင် ညောင်ပင် ကြီးအောက်မှာ စတုစိသားအင်ကျွေးအမွှေး လုပ်ကြတယ်။ တချို့က မုန့် လက်ဆောင်းတိုက်တယ်။ တချို့က မုန့်လက်ကောက်ကျွေးတယ်။ တချို့က ဂျုံနို့၊ သာကူနို့တိုက်တယ်။ သင်္ကြန်ထမင်းကျွေးတယ်။

မိစ္ဆယ်တို့အမေ ဒေါ်သိန်းထိုက်နဲ့ကောင်းမှု မုန့်လုံးရေပေါ်လုပ် ရာမှာ အမေက ဘိုးသူကြီးပဲ။ မီးဖိုဘေးမှတိုင်ပြီး မုန့်လုံးရေပေါ်ထည့် ရတယ်။ ဆယ်ရတယ်။ ရွာထဲက မိန်းကလေးတွေ မုန့်လုံးဝိုင်းလုံးကြံ့ရ တာပေါ့။

အဖေ့စရာပန်နက်ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေခွေးဒယ်ကြီးထဲမှာ ဖြူဖြူ ပွေးပွေး မုန့်လုံးလေးတွေ ဘွားကနဲ ဘွားကနဲ ပေါ်လာရင် မိစ္ဆယ်နဲ့ ကျွန်တော် လက်ခုပ်တီးပြီး ဖျော်ကြတာ။

“ပေါ်လာပြီဟေ့ ... တစ်လုံး ...”

“ဟိုမှာ နောက်တစ်လုံး ...”

အမေက မုန့်လုံးတွေကိုဆယ်ပြီး ငှက်ပျောဖက်ခင်းထားတဲ့ ဗန်းကြီးထဲထည့်တယ်။ မိစ္ဆယ် တစ်လုံးကောက်စားတယ်။

“ဟယ် ကောင်းလိုက်တာ ...”

နောက်နှစ်လုံး မိစ္ဆယ်ထပ်စားတယ်။ ဘယ်သူမှ ဆိုမယ့်ပြော မယ့်လူမရှိ။

“စားလေ ...”

မိနွယ်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်တစ်လုံး ကောက်ယူစားလိုက်တယ်။
“ဟဲ့ .. လူကြီးတွေတောင် မစားရသေးဘူး။ သူတို့က
အရင် ...”

မိနွယ်အစ်မ ပီကြွယ်က ညှုရှုတယ်။

“ဟဲ့ ... ကောင်လေး ... လွတ်ရာကျတ်ရာ သွားနေစမ်း”

အိမ်ကြီးရှင် အဝင်မကျမှန်းသိလို့ အမေက ကျွန်တော့်ကို
နှင်တယ်။

ကျွန်တော် အမေ့ကိုမကျေနပ်၊ မုန့်လုံးပန်းနားကခွာပြီး
ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်က ညောင်မြစ်ပေါ်သွားထိုင်နေလိုက်တယ်။

“ဪ ... လူတွေအားလုံးကို ကျွေးတဲ့စတုဒီသာထဲမှာ
ငါပေါ် ပါလား ...”

စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ တော်တော်လေးကြတော့ မိနွယ်
ရောက်လာတယ်။

“ဟယ် ... ရှာလိုက်ရတာ ငကျော်ရယ် ... ရော ..
စာ”

ငှက်ပျော်ဖက်နဲ့ ယူလာတဲ့ မုန့်လုံးတွေ ကျွန်တော့်ကို ကျွေး
တယ်။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျွန်တော် အားရပါးရ စားတာကို ကြည့်ပြီး
မိနွယ် သဘောကျနေတယ်။

ဧတအတွင်းမှာ အားလုံးကုန်သွားတယ်။

“ဟယ်တော် ကုန်ပြီ ... ငါသွားယူပေးမယ်”

မိနွယ်ပြေးထွက်သွားတယ်။ ဧတကြာတော့ မြန်ရောက်လာ

တယ်။ ယခုတစ်ခါမှာ ပိုပြီးပျားပျားယူလာတယ်။ ခိုက်ကလည်း
ဆားနေတာမို့ စားကောင်းကောင်းနဲ့ စားလိုက်တာ အားလုံးကျန်ပြန်တယ်။

“ဟယ် ငကျော် လွန်လှချည်လား။ နေဦး နင်းကို ခိုက်ပေါက်
သေအောင် ငါကျွေးမယ် ...”

မိနွယ်ပြေးထွက်သွားပြန်တယ်။

ယခုတစ်ကြိမ် မိနွယ်မြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က ညောင်
ပင်ကြီးရဲ့ အမြစ်ပါးပျဉ်း နှစ်ခုကြားမှာ ဝင်ပုန်းနေလိုက်တယ်။

“ဟယ် ... ငကျော် အယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ..”

မုန့်လုံးတွေကို ဖက်ကလေးနဲ့ထုပ်ကိုင်ရင်း ... ကျွန်တော့်ကို
လိုက်ရှာတယ်။ အနားရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က အသင့်ယူထား
တဲ့ ရေပုန်းထဲကရေနဲ့ မိနွယ်ကို လေတင်းချွေလိုက်တယ်။

“အမယ်လေး ...”

မိနွယ်လန်သွားတယ် ... ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေဖိုရွဲလို့
ကျွန်တော် မိနွယ်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ရယ်နေမိတယ်။

“ဟင် ... ငကျော် ကြည့်စမ်း ... ကောင်စုတ်။

ကဲဟယ် ... ကဲဟယ် ... ။

ရေဖိုကုန်တဲ့ မုန့်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပေါက်တယ်။
သူ့လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ထုတယ်။

ဪ ... ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ မိနွယ်ရယ်။

□ □ □

မကြွယ်ဘယ်လိုပဲ ချုပ်ချယ် ဟန်တားပေမယ့် သူမရှိတာနဲ့ မိစ္ဆယ်က ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို အပြေးအလွှားရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ မိစ္ဆယ်ကိုထိုင်စောင့်နေကျ။

ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ ညောင်မြစ်နေရာကို မိစ္ဆယ်သိပါတယ်။ မိစ္ဆယ်အပြေးအလွှားရောက်လာတာနဲ့ ...

“ဟေ့ ... ငကျော် ... လာကစားမယ် ...”

ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲခေါ်ပါတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးတွေ ပျော်ပျော် ပါးပါးကစားကြတယ်။

တခြားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့လဲ ကစားပေမယ့် မိစ္ဆယ်ပါရင် ကစားရတာပိုပျော်တယ်။ မိစ္ဆယ်မျက်နှာကလေးပြုံးလို့ ကြည့်လို့။ မိန်းကလေးအားလုံးထဲမှာ မိစ္ဆယ်အလှဆုံး။ ကျွန်တော်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးပြောတာပါ။ စိတ်ရင်းကောင်းလို့ထင်ပါရဲ့ သူ့မျက်နှာကလေးက အေးချမ်းပြီး ချစ်စရာလဲကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း သူသိပ်ခင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ သူ့ကိုအမြဲ ကူညီတာကိုး။

လိပ်ဥဂှက်တမ်း ကစားတော့ -

'လိပ်ဥပျောက်လို့ လိပ်ပရား၊ သူ့ခမျာ ငိုပဲ့ ငိုပဲ့ ...'

မိစ္ဆယ်လိပ်ဥစွာမရလို့ ဒုက္ခရောက်နေရင် မိစ္ဆယ်က ကျွန်တော်ကို အကူအညီတောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လှုပ်ကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုအခါတိုင်း ကျွန်တော်ကမျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ့နဲ့ ပြတယ်။

'ဟေ့ကောင် ... ငကျော် ... မင်းမျက်လုံးတွေ ငြိမ်ငြိမ် နေ ...'

တစ်သိသုတယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းအော်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆယ်သိသွားပါပြီ။ လိပ်ဥကိုရှာလို့ တွေ့သွားတယ်။

'တွေ့မှာပေါ့ .. ဟိုကောင် ... ငကျော်မျက်လုံးတွေက ပြနေတာကိုး ...'

'အလွန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးဘဝတွေပါပဲ။'

ဒီလိုနဲ့ပဲ မိစ္ဆယ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဆော့ကစားရင်း ပျော်စရာရက်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ ကြတယ်။

ကျွန်တော်(၄)တန်းအောင်တော့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက စာတော်တဲ့ ကျောင်းသားဖို့ ဖြို့ကျောင်းကိုဆက်ထားဖို့ တိုက်တွန်း ကြတယ်။ အမေကလဲထားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် စက်ဘီးဝယ် မပေးနိုင်တာက ခက်နေတယ်။ ခြံအထိ (၆)မိုင် အသွားအပြန်ဆိုတော့ (၁၂)မိုင်၊ ဒါကလမ်းမကြီးအတိုင်းသွားလို့ စေးတာပါ။

ဖြေကျင်လမ်းအတိုင်း ဖြတ်လမ်းသွားရင် (၄)မိုင်ပဲ ဝေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းကို နေ့တိုင်း ဖြေကျင်သွားပါတယ်။ ဦးအောင်သာက အဖေရှိတုန်းကလိုပဲ လယ်ကူလီခ ပေး (၂၅)တင်း ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းတတ်ဖို့စရိတ် အထောက်အပံ့ရတာပေါ့။

အမေက ဦးအောင်သာတို့အိမ်မှာ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသလို ကျွန်တော်ကလဲ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆိုရင် ဦးအောင်သာတို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းမှာ စပါးနယ် စပါးလှေ့ပဲနယ် ပဲလှေ့ ပျိုးသည်၊ ကောက်လှိုင်းသည် ပေါင်းနှုတ် လုပ်ငန်းတွေ ကူညီလုပ်ပေး ပါတယ်။

အမေကတော့ ကျွန်တော်အတွက် ကျောင်းစရိတ် ပြည့်စုံအောင် ကောက်စိုက်၊ ကောက်ချိတ်၊ ပဲချိတ် ၊ ရှိချိတ်၊ မြေပဲနှုတ်၊ အကုန် လုပ်ပါတယ်။

အပေပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး ကျောင်းထားရတာမို့ ကျွန်တော် စာကြိုးစားပါတယ်။ ကျောင်းအသွား၊ အပြန်လမ်းမှာ စာကျက်တာနဲ့ကို တစ်နေ့တစ်နေ့အကုန်ရပါတယ်။ ကိုယ်ကသူများလို ကျူရှင်မတတ်နိုင် လို့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေသင်ရင်လဲ အတန်းထဲမှာ သေချာဂရုစိုက် နားထောင်ရတယ်။ ကျွန်တော်လပတ်စာမေးပွဲတိုင်း အောင်ပါတယ်။ အဆင့် (၅)အတွင်းဝင်ပါတယ်။ သူများလို ကျူရှင်တတ်နိုင်ရင် တစ်အထိရ နိုင်မှာပါ။

မိစ္ဆယ်ကတော့ မိဘစက်ဘီးဝယ်ပေးနိုင်ပေမယ့် ကျောင်း ဆက်မတတ်ရပါဘူး။ သူ့အမေနဲ့အစ်မက မထားချင်တာပါ။ မိန်းကလေးပဲ လေးတန်းအောင်ရင် တော်ပြီပေါ့တဲ့။

မိနွယ်နဲ့ကျွန်တော် တွေရတဲ့ အချိန်နည်းသွားပါတယ်။ အရွယ် တွေလဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပျိုဘော်ဝင်၊ လူပျိုပေါက်ဖြစ်ဆိုတော့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကစားတဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး။

မိနွယ်နဲ့အတူ ညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ ကစားရတဲ့ကလေး အရွယ်ကို လွမ်းမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မိနွယ်တို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေ ကုလုပ်တဲ့အခါမှာတော့ မိနွယ်ကို မြင်ရ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်(၇) တန်း(၈)တန်း ရောက်တော့ မိနွယ်က အပျို ဖြစ်နေပြီ။ ချောလိုက်တာ။ မိနွယ်ကိုမြင်တိုင်း ကျွန်တော့်ငေးကြည့်ရ တယ်။ ရွာထဲမှာအလှူရှိတိုင်း ကွမ်းတောင်ကိုင်ပေါ့။ မင်္ဂလာဆောင်ရှိရင် မေ့စွမ်းအပင်မှာ သပြေပန်းကမ်းပေါ့။

ကျွန်တော်ကြည့်ရင် မိနွယ်က သိကြောင်းပြုံးပြလေ့ရှိတယ်။ သူတို့လမ်း သူတို့အိမ်မှာ ကူညီလုပ်ရတဲ့အခါတိုင်း မိနွယ်ကိုစကားပြော ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြွယ်က အမြဲတမ်း ပါနေတော့ ပြောလို့မရဘူး။ သူ့အလစ်မှာ မျက်လုံးချင်းပဲပြောရတယ်။

နည်းနည်းလေး အခွင့်အရေးပိုရရင် ...

"မိနွယ် ..."

ခပ်တိုးတိုးလေသံနဲ့ ခပ်ပြန်ပြန်ခေါ်ရတယ်။

"ဘာလဲ .. ငကျော် .."

သူကလဲ ခပ်တိုးတိုးပြန်ထူးတယ် ...

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး ..."

မကြွယ် ... အနားလာပြီ။ ကျွန်တော်လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ခပ်တည်တည်လုပ်နေလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ ပျော်လိုက်တာ။

ဘာမှမပြောတဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နှလုံးသားချင်း စကားပြောကြရတယ်။

တစ်နေ့တော့ကျွန်တော် စပါးနယ်နေတုန်း မကြွယ်နဲ့ မိနွယ် ညီမနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ မကြွယ်စပါးလှေ့တဲ့ ဘက်ထွက်သွား တုန်း မိနွယ်က ကောက်ပြန်ပေါ်တက်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ကြိုသကာထည့်ပေးတယ်။

'အို ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာမိနွယ်ရယ် ...'

ရင်ထဲက တစ်ပြောလိုက်ရတာပါ။ ရှေ့က မကြွယ်ကြားမှာနီးလို့။

ဒါပေမဲ့ မကြွယ်က သံသယရှိလို့လားမသိ စပါးလှေ့တဲ့ထိသွား နေရင်းက နောက်လှည့်ကြည့်တယ်။ မိနွယ်ကောက်ပြန်ပေါ်ကပြန်ဆင်း တာတွေ့ သွားတယ်။ ချက်ချင်း နောက်ပြန်လှည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာတင်းလို့

'မိနွယ် ... ကောက်ပြန်ပေါ်ဘာသွားလုပ်တာလဲ ...'

မေးတဲ့လေသံကမာတယ်။

'ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ တတ်ကြည့်တာပေါ့ ...'

မိနွယ်ဖြေပုံကမရေရာ။

'ဟိုကောင်ခေါ်တာမဟုတ်လား ...'

'မဟုတ်ပါဘူး ...'

ကျွန်တော့်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဖြေတာကပြိုင်တူ ။

'ကျွန်ုပ်တို့ကို ငါသတိပေးထားမယ်နော် .. ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ မျက်နှာသာပေးရွှေရေး ပန်ကန်တက်မလုပ်နဲ့ ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိ၊ လာ မိစ္ဆယ် ... အရာတစ်ခုလုပ်နဲ့ ...'

ညီမနှစ်ယောက် စပါးတလင်းထဲကထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ မကြွယ်ကိုနာကျည်းမုန်းတီးမိတယ်။ 'မိစ္ဆယ်ရယ် .. မောလိုက်တာ ...'

တောက်ပြန့်ပေါ်မှာ ခွားလေးကောင်နှင့်ပတ်ရွာလှည့် စပါးနယ်ရင်း ရှေ့ရေးအတွက် ရင်လေးလှက် ...

ကျွန်တော်ကိုးစားနီးအောင် ဆယ်စားနီးတတ်တဲ့နှစ်မှာပဲ အမေ့ကျန်းမာရေး ချွေချာလာတယ်။ တစ်သက်လုံး ပင်ပင်ပမ်းပမ်းလုပ် ခဲ့ရတဲ့အမေ၊ အာဟာရလည်း ချို့တော့ မန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါက မိစီးနိုင်စက်လာပြီ ၊ ရောင်းဆိုးလွန်းလို့ ညတိုင်းအိပ်မရ၊ အမြဲတမ်းပေးနေလို့ အပင်ပန်းလည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ အားပြတ်နေပြီဖြစ်လို့ အလုပ်က ကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်တဲ့ အမေကို မိစ္ဆယ်အမေခွဲမကြွယ်က ညှို့ရိုက်ပြုပြင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အမေ့ကိုအလုပ်လုပ်ဖို့အလားမခိုင်းတော့ဘူး။

အမေ့ကိုသနားလို့ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်လိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အားလုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတယ်။ ကျောင်းဆက်တက်ရင်း သေချာပေါက် ဆယ်စားနီးအောင်မှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးနုမြောနေကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ချင်တော့ပါဘူး။ မကျန်းမာတဲ့ အမေ့ကို ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အနားရအောင် တစ်ပြန်တစ်လှည့် လုပ်ကျွေးချင်ပါတယ်။ မိစ္ဆယ်တို့အိမ်မှာပဲ ကျွဲတွေ၊ ခွားတွေကို အခစားနဲ့ထိန်းကျောင်းပေးရတယ်။ ခွားတွေကပျားတော့ ထိန်းရကျောင်းရ ခွားစားရိတ်ရ ခွားစားစင်းရ ခွားကျွေးရတာမလွယ်ပါဘူး။ မိကြားထဲ

လိုရင်လိုသလို ပျိုးသည်၊ ပျိုးချ၊ ပဲရိတ် ဆိုတာတွေလဲ လုပ်ပေးရသေးတယ်။ ဦးအောင်သာကတော့ နိုင်းသမျှ လုပ်အားပေး ပါတယ်။

'သားလေးရယ်ပင်ပန်းလိုက်တာ ...'

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အမေကစိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်။

'ငါ့လားရယ် ... အပေနေကောင်းရင် ကျောင်ပြန်တာတရားပဲ ငါ့သားချစ်ရည်လေးနဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်နေရတာ အမေမကြည့်ရင် ဘူး ...'

ဒါပေမယ့် အမေကျန်းမာရေးက ပြန်ကောင်းမလာပါဘူး တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုဆိုးလာပါတယ်။ ဆေးကောင်းပါးကောင်း လည်း မကုနိုင်တော့ အမေကွယ်လွန်ခဲ့ရပါတယ်။

အမေဆုံးတော့ အားငယ်လိုက်တာ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တွယ်တာရာ အပေလဲမရှိတော့ဘူး။ အပေလဲမရှိတော့ဘူး။ လောက အလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ပါပဲ။ ဆောက်တည်ရ မရအောင်ခံစားရလို့ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ငိုကျွမ်းမိပါတယ်။

"အားမငယ်ပါနဲ့ ငကျော်ရယ် .. ငါတို့ရှိပါသေးတယ် ..."

မိစ္ဆယ်က ကျွန်တော့်ကို အားပေးတယ်။ သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ...

ဒီတစ်ခါတော့မကြွယ်လိုက်မလာလို့ တာမြစ်နောင်ယုက်မလုပ် နိုင်ပါဘူး။ မိစ္ဆယ်က အိမ်ကို နေ့တိုင်း သူ့အဖေနဲ့အတူလိုက်လာပြီ အားပေးပါတယ်။ အမေ့ဈာပနကိုလည်း အမေ့တုန်းကလိုပဲ

ဦးအောင်သာက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။

ဦးအောင်သာနဲ့ မိစ္ဆယ်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဦးအောင်သာဟာ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ။ မိစ္ဆယ်က ကျွန်တော့်အတွက် အားပျက်ချိန်မှာ အားတတ်ပေတဲ့ သူငယ်ချစ်ကောင်။

အမေမရှိတဲ့ခရောက်မှာတော့ မိစ္ဆယ်တို့အိမ်မှာပဲ ကျွန်တော် စာရင်းငှားဝင်လုပ်လိုက်ပါတယ်။ ဦးအောင်သာနဲ့ မိစ္ဆယ်ကိုကျေးဇူးတင် လို့ သူတို့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့။ မိစ္ဆယ်နဲ့လည်း နီးနီးနားနားနေ ချင်လို့။

သူတို့အိမ်က စာရင်းငှားဆိုတော့ တစ်နေ့လုံး သူတို့အိမ် ကနိုင်တဲ့ အလုပ်တွေကိုအကုန်လုပ်ရတယ်။ အလုပ်ကတော့ မသက်သာ ပါဘူး။ ကျွဲတွေ၊ ခွားတွေကလည်းများ လယ်တွေကလည်း များတဲ့ တောင်သူကြီးဆိုတော့ အလုပ်ကလည်းများပါတယ်။ နားပုတယ်လို့ မရှိပါဘူး။

အဲ့ဒီမှာ ကိုချစ်ဟီးနဲ့ ကျွန်တော်အလုပ်အတာတွဲလုပ်ရင်း ခင်မင် ရင်းနှီးကြရတယ်။ ဦးအောင်သာရဲ့ လယ်ကူလီစာရင်းငှား။ ကိုချစ်ဟီးဆို တဲ့အတိုင်း အသားမဲမဲ ရုပ်ဆိုးဆိုး၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ ပင်ပင်ပမ်းပမ်း အလုပ်ကြမ်းတွေကို လုပ်နိုင်တယ်။ အသက်က ကျွန်တော့်ဘက် (၁၈)နှစ် လောက်ကြီးတယ်။ စိတ်သဘောထားကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ ညွှာတာပါတယ်။

အဲ့ဒီမှာ ကိုချစ်ဟီးနဲ့ ကျွန်တော်အလုပ်အတာတွဲလုပ်ရင်း ခင်မင် ရင်းနှီးကြရတယ်။ ဦးအောင်သာရဲ့ လယ်ကူလီစာရင်းငှား။ ကိုချစ်ဟီးဆို တဲ့အတိုင်း အသားမဲမဲ ရုပ်ဆိုးဆိုး၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ ပင်ပင်ပမ်းပမ်း အလုပ်ကြမ်းတွေကို လုပ်နိုင်တယ်။ အသက်က ကျွန်တော့်ဘက် (၁၈)နှစ် လောက်ကြီးတယ်။ စိတ်သဘောထားကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ ညွှာတာပါတယ်။

"ဟေ့ကောင် .. ကျော် ... အဲ့ဒီပျိုးဦးတွေကို မထမ်းနဲ့ ကွ .. အလေးကြီးပဲ .. ထားခဲ့ ငါထမ်းပယ် ။ မင်းက ငယ်ငယ်နဲ့လေး

မိညွတ်သွားလို့ အရပ်မထွက်ဖြစ်နေဦးမယ်။ တူရွင်းယူချွေး
ဟိုတက်လယ် ရေသွားမောက်ချေ'

ကိုချစ်တီးက ယင်ပန်းတာမှန်သမျှ သူလုပ်တယ်။ ကျွန်တော်က
သက်သာတာပဲခိုင်းတယ်။

'ကျော်ရေ ... ကောက်လှိုင်းသည်ရင် အသေအချာကြည့်
နော် ... ကောက်လှိုင်းအောက်မှာ မြှောင်ခွနေတတ်တယ်ကွ ...'

လိုအပ်တာတွေကိုသတ်ပေးတယ် ...။ မသိတာတွေကို
ပြောပြတယ်။ မတတ်တာတွေကို သင်ပေးတယ် ...။

'ကျေနူးတင်တယ်ဗျာ ကိုချစ်တီး ... ခင်ဗျားက စိတ်ကောင်
သိပ်ရှိတယ် ...။

ကျွန်တော်ဆိုနွမ်းတော့ ဆေးခုံတတ်တဲ့ ကိုချစ်တီးက တံထွေးကို
ပျစ်ကနည်း ထွေးထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့တံထွေးက ဆေးခုံထားတော့
ပါညစ်ညစ်။ သူ့သွားတွေကလည်းဆေးချေးတတ်ပြီး မဲလို့။

ကိုချစ်တီးနဲ့ ကျွန်တော် ဦးအောင်သာနဲ့ ဒေါ်သိန်းတိုက်ကို
မကြောက်ရဘူး။ မိနွယ်အစ်မ မကြွယ်ကိုပဲကြောက်နေရတယ်။ သူ့က
(၁၈)နှစ်အရွယ် အပျိုဖြစ်နေပြီ။ အသားညိုပေမယ့် ချစ်ကမဆိုးပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ဒေါ်သကြီး ခက်ထန်တဲ့ မာန်မာနကြောင့် သူ့မျက်နှာဟာ
တင်းမာပြီး အရုပ်ဆိုးသလိုဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ကောင်းမွေးပြီး ပြေပြေ
လျော့လျော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဆိုရင် ချစ်ခင်စရာ မျက်နှာဖြစ်နေမှာပါ။

အခုတော့ မကြွယ်က သူ့မိဘချမ်းသာတာနဲ့ မာနတွေတတ်
နေတယ်။ ဘယ်သူမှ သူ့နဲ့တန်တယ်မထင်ဘူး။

ရွာလယ်ပိုင်းက ကိုထွန်းဆောင်က သူ့ကိုရည်းစားစားပေး
တယ် ... အော်လိုက်ပြောလိုက်ဆဲလိုက် ဆိုလိုက်တာ ရွာကျော်
ရပ်ကျော်ပဲ။ တကယ်ဆို အပျိုနဲ့ လူပျိုပါပဲ။ ကိုထွန်းဆောင်ဆိုကလဲ
မြေပိုင်ယာပိုင်ရှိပါတယ်။ စီးပွားရေး မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့
လောက်တော့ မချမ်းသာဘူးပေါ့။

“ နင်နဲ့ ငါနဲ့ တူသလား။ တန်သလား ...။ အကောင်က
စိတ်ကူးယဉ်လို့ ... ဟင်း နင့်လိုကောင်စားမျိုး စိတ်တောင်မကူးဘူး။
နောက်တစ်ခါလာပေးကြည့် ပါးကျိုးသွားမယ် ...။ ငါ့များ ဘယ်လို
အတန်းအစားပုတ်နေလဲ။ နင့်လို ဟာမျိုး ငါ့ခြေထောက်ကပ်တဲ့
ဖုံလောက်တောင် အမိုးမတန်ဘူး ...။

ကိုထွန်းဆောင်အိမ်ရှေ့သွားပြီး မီးထောက်ရန်တွေ့လိုက်တာ။
လူတွေကစိုင်းကြည့်လို့။ ကိုထွန်းဆောင်ရှက်တာနဲ့ အိမ်ထဲကတောင်
မထွက်ခဲ့ဘူး။ မကြွယ်မျက်လုံးတွေက မီးတောက်တော့မလို့ပဲ။ မျက်နှာ
ကလည်းဒေါသကြောင့် ကြောက်စရာဖြစ်နေတယ်။ အပျိုအရွယ်
တစ်ယောက်ရဲ့ အလှတွေအားလုံး မာန၊ ဒေါ်သဆိုတဲ့ ပူလောင်မှု
အောက်မှာ ပျောက်ကုန်ကြပြီပေါ့။

နောက်ဆိုရင် သူ့ကိုဘယ်သူမှ စိတ်မကူးခဲ့တော့ဘူး ...။
ဝေးဝေးကရှောင်ကြတယ်။

ကိုချစ်တီးနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ရှောင်လို့မရဘူးလေ။
သူ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ဦးအောင်သာက သားမရှိတော့ သမီးအကြီး
မကြွယ်ကပဲ သားတစ်ယောက်လို လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေမှာ ဦးစီး

နေရတယ်။ နိုင်းလိုက်တာကလဲ ထောင့်ကိုစေ့နေတာပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ စကားက ...

'အလုပ်သမားဆိုတာ အနားမရအောင် နိုင်းနိုင်းမှ တော်တာ ကျတယ်တဲ့ ...'

ကျွန်တော်က သူ့ထက်ငယ်တော့ ငေါက်ရင်ဆူရင်နားထောင့် လို့ကောင်းသေးတယ်။ ကိုချစ်တီးက သူ့ထက်အသက်ရှစ်နှစ်ကြီးတယ်။ တစ်နေ့မနက်ပိုင်း ထယ်လှိုပြီးတော့ပင်ပန်းတာနဲ့ လူလည် နား နွားတွေလည်းနား။ နေကလည်းပူလွန်းလို့ လယ်တောထဲမှာ နားရစ် နှစ်ယောက်လုံးအိပ်ပျော်သွားတယ်။ မကြွယ်ရောက်လာပြီး ...

'ဟင် .. မသားတွေ သေနေကြတာ .. တစ်စင်း .. နှစ်တို့က စပါးတော့ အစိတ်ယူပြီးအိပ်နေလိုက်ကြတာ .. ကိုချစ်တီးကလည်း အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူး ... ဒီကောင်လေးနဲ့ပေါင်းမိမှ ပျက်စီး တော့မယ်။ ဟိုမှာ ... နွားတွေကနေပူထဲသွားချင်ရာသွားပြီး စားချင်ရာ စားနေကြတာ ..' ကိုချစ်တီး အခုအမြန်သွားစမ်း ... နွားတွေ နေရိပ်ထဲ ရုညထားလိုက် ..

'အေး ... အေး'

'ကိုချစ်တီး ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားတယ်။'

'ဟိုကောင် ... ငကျော် .. တွန်မွေ့ထားတဲ့ လယ်ထဲက မြက်ဖက်တွေ တစ်ပင်မှ မကျန်အောင်ကောက်'

နားပူတာက အမြန်လွတ်အောင် နေပူနဲ့ ရေပူထဲကျွန်တော် အမြန်ဆင်းလိုက်ရပါတယ်။

စားရင်းငှားဘဝ လုပ်ရတာ ပင်ပန်းပေးမယ့် စားရတာမကောင်း။ နေ့စဉ် ပဲပြုတ် ငရုပ်သီးထောင်း ချဉ်ပေါင်ဟင်း။ သူတို့စားတဲ့ ဟင်း ကတော့ကောင်းပါတယ်။

မိခွယ်ကတော့ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ မကြွယ်လစ်ရင် ဟင်းကောင်းလေးတွေ လာထည့်ပေးတတ်ပါတယ်။

'ရော .. ငကျော် .. အစ်မ မလာခင် မြန်မြန်စားလိုက်' ကြက်သားတုံး ထည့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ယောက် တည်းမျှမကျလို့ ကိုချစ်တီးကို ခွဲပေးရင် -

ကိုယ့်ဘာသာစားစမ်းပါ။ ကိုချစ်တီးကိုလည်းပေးမှာပါ ...

'မိခွယ်က မင်းကို မေတ္တာ စေတနာနဲ့ပေးတာ ..

ကိုချစ်တီးနော် .. ကိုချစ်တီးကိုလည်း စေတနာနဲ့ ပေးတာ ပါပဲ ...'

'ဟုတ်ပါတယ် ...' ငါ့ကိုစေတနာနဲ့ ပေးတာပါ။ ငကျော် ကိုတော့ စေတနာတင်မကဘူး။ မေတ္တာလည်းပါတယ်လို့ ပြောတာ ပါ ...'

ကိုချစ်တီးဖျက်နှာကြီးက ပြုံးပြီးပြီးနဲ့
'ကိုချစ်တီးနော် ... တော်ပြီ၊ နောက်ဆို ဘယ်သူမှ မသေ
တော့ဘူး ...'

မိစ္ဆယ်နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားပုံက ချစ်စရာ။
"အဲ့ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟာ ..." ငါ့ကိုမပေးချင်နေပါ၊
ငကျော်ကိုတော့ ပေးလိုက်ပါ ..."

ကိုချစ်တီးက စနေသေးတယ်။
'မိစ္ဆယ်ရေ ... ဘယ်မှာလဲဟေ့ ...'
မကြွယ်အသံ၊ ကျွန်တော့်တို့သုံးယောက်လုံး အထိတ်အလန့်
ဖြစ်သွားတယ်။

'ရိုတယ်အစ်မ ... ဒီမှာပန်ကန်တွေဆေးနေတာ ...'
'မဆေးနဲ့ထားနဲ့ ... ခင်ပြည့် ဆေးလိမ့်မယ် ...'

မကြွယ်အသံကဟာတယ်။ ကျွန်တော်တို့နားမှာ မိစ္ဆယ်မရှိစေချင်
ဘူး။ မိစ္ဆယ်ခပ်ပြန်ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း
ကြက်သားတစ်တုံးစီးကို အမြန်ဆုံး ထမင်းနဲ့ချောပြီးမျိုချလိုက်ရတယ်။
ဘာအရာသာရှိမှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။ လည်ပင်းထဲမှာ
တစ်လို ...။

ကိုချစ်တီးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အာဟာရပြည့်အောင်စားတတ်
ပါတယ်။ လယ်တောမှာ နေရတဲ့အခါ ပြောင်းဖူးကိုချိုးစားတယ်။ ကျွန်တော့်
ကိုလဲကျွေးပါတယ်။ ပြောင်းဖူးနုလေးတွေ အစိမ်းစားရင် ချိုသိပ်တဲ့
အရသာရှိတာ ကိုချစ်တီးကျွေးလို့ သိရတာပါ။ ကုလားပဲ အသီးလေးတွေ

ချင့်လာရင် အပင်လိုက်နှုတ်ပြီး မီးပြိုက်စားရတယ်။ ပြီးရင် ပြာမိ
ပကျွန်အောင် ဖျောက်ဖျက်ရတယ်။ မကြွယ်တွေ့သွားလို့ကတော့
ရုစရာမရှိအောင် အဆိုအပြောခံရမှာ။

တစ်နေ့မှာတော့ ကိုချစ်တီးက ငှက်ပျောတစ်စိုင်ခုတ်ပြီး
ကောက်ဖို့ပုံထဲအုပ်ထားရာက မှည့်နေတဲ့တစ်ဖီးကိုတဲထဲယူလာတယ်။

"လာ .. ငကျော် .. ငှက်ပျောသီးစားရအောင် ..."
'ဟာ -မကြွယ်တွေ့သွားလို့အပြောခံနေရပါဘိုးမယ်ဘု ...'
"ပင်းကလည်း ကြောက်တတ်လိုက်တာ ... မလာပါဘူး
ကွ .. စားစမ်းပါ ..."

ကိုချစ်တီးက သူလည်းခြုတ်စားပြီး ကျွန်တော်ကိုလဲကျွေးတယ်။
ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်ထာနေတာနဲ့ တစ်လုံးဖြုတ်စားတယ်။ ပီးကြမ်း
ငှက်ပျောသီးက ချိုလိုက်တာ။ နှစ်ယောက်သား စားလို့ငှက်ပျောဖီးတစ်
ဝက်လောက်ကုန်တော့ ... မကြွယ်တဲပေါက်လှာ ဘွားကနည်းရောက်လာ
တယ်။

"ဟင် .. နင်တို့ ငှက်ပျောသီးတွေ ခိုးခုတ်ပြီး အုပ်စားနေ
ကြတာမို့လား ..." မုန်မုန်ပြောစမ်း ...

ကျွန်တော်စားလက်စ မျှီတောင်မချနိုင်ဘူး။ ခိုးထုပ်ခိုးထည်
နဲ့မိနေလို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းလဲ မသိဘူး။ ကိုချစ်တီးကတော့
ခပ်တည်တည်ပဲ။

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ .. ဟိုဘက်က ဦးဆယ်တို့ ငှက်ပျောခုတ်
တုန်းက ကူခတ်ပေးလို့ စားဖို့ငှက်ပျောတစ်ဖီးပေးတာကို အုပ်စားတာပါ။

'မယုံဘူး... ငါ့အခင်းထဲသွားကြည့်မယ်...။ ငါ့ငှက်ပျော
 နိုင်တွေ ငါ့မှတ်မိတယ်...။ တွေ့လို့ကတော့ မလွယ်ဘူးမှတ်...'
 မကြွယ်က ငှက်ပျောခင်းသွားကြည့်တယ်...။
 'ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...'
 ကျွန်တော်စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ကိုချစ်တီးကိုပေးတယ်။
 "သူမသိပါဘူးကွာ...။ အတွင်းဘက်က သူမမြင်တဲ့
 ရွက်ပုန်းသီးကို ငါ့ခုတ်တာပါ... မစိုးရိမ်ပါနဲ့...။"
 'လျှောက်ကြည့်ရင် ခုတ်ထားတဲ့ အနိုင်နေရာသူတွေမှာ
 ပေါ့ဗျ...'
 "စိတ်ချမ်းပါကွာ... သူ့အကြောင်းငါသိလို့အပင်ပါခြေရင်း
 ကတူးထုတ်ပြီး ပျောက်ဖျက်ပြီးသားပါ...။ ဆက်စား... စမ်းပါ"
 ကိုချစ်တီး ဟန်မပျက် ဆက်စားနေပေမယ့် ကျွန်တော် စားချင်
 စိတ်မရှိတော့ပါဘူး...။"
 ခဏနေတော့ မကြွယ် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဘာမှတွေ့ခဲ့ပုံ
 မရပါဘူး။
 "နင်တို့ ဘယ်နေ့က ဦးဆယ်အခင်း ကူရတ်ပေးတာလဲ...။"
 ပြဿနာက မပြီးဘူး ဆက်ပြီးစစ်ဆေးရောင်နေသေးတယ်။
 "လွန်ခဲ့တဲ့ လော့ချက်ကပါဟာ... ငကျော်မပါပါဘူး။ ငါ
 တစ်ယောက်တည်းပါ။ ညနေပိုင်း သူတို့ သားအနေနစ်ယောက်ထဲ
 လာခုတ်လို့ ငှက်ပျောနိုင်ကို မနိုင်မခင်းဖြစ်နေတာနဲ့ ကူရတ်ပေးတာပါ။
 "အဲဒီနေ့က တကယ်ပဲ ကိုချစ်တီး သွားကုခဲ့ပါတယ်။"

"ဟုတ်လား... ငကျော်..."
 မကြွယ်က ကျွန်တော်ကို လှမ်းပေးတယ်။
 "ဟုတ်ပါတယ်..."
 "နင်ရောပါလား..."
 "မပါပါဘူး တဲထဲမှာ အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ..."
 ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။
 "ဟင်း... တယ်ကောင်းပါလား။ တစ်ယောက်က သူများ
 ငှက်ပျောခင်းသွားရတ်ပေးလို့ တစ်ယောက်က တဲထဲထဲမှာ အိပ်ပျော်လို့
 နင်တို့ကို ငါတို့က အလကားခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ တန်ရာတန်ကြေး
 ပေးခိုင်းတာ။ ပေးတဲ့လူရဲ့အလုပ်တော့ မလုပ်ဘဲနဲ့ သူများအလုပ်တော့
 ငှက်ပျော်တစ်စီးနဲ့ ကျွန်သွားခံတယ်။ နင်ကလည်း နင်ကိုအိပ်လို့ အခ
 ကြေးငွေပေးထားတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ လူတွေကမြင့် အုံ့သြဇရား၊
 ဒါကြောင့်ပို့ လူကြီးတွေက ပြောတာ...။ အလုပ်သမားကို အဖိုးအခ
 ပေးခိုင်းတာ။ အနားမရအောင် ခိုင်းနိုင်မှ တော်ခါကျတယ်တဲ့။ နင်တို့
 နစ်ယောက်လုံး မှတ်ထား နင်တို့ကို တစ်နှစ်စာပေါးနှင်ဆယ်ငါးတောင်း
 ပေးထားတာ။ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်လို့တော့ နင်တို့ပေးထားတဲ့ ပေါး
 ကိုဖြတ်မယ်။ ပေးစမ်းကျွန်တို့ငှက်ပျောသီး...။"
 မကြွယ်က တစ်ဝက်ကျန်တဲ့ ငှက်ပျောသီးကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။
 "ဒါ ငါတို့အလုပ်ချိန်ထဲက သွားလုပ်လို့ရတဲ့ ငှက်ပျောသီး
 .. ငါသိမ်းတယ်...။"
 "နင်စားချင်ရင်လည်း စားချင်တယ်ပြောပြီး ယူသွားပေါ့ဟာ
 ဆုလိုက်ပြောလိုက်တာ နားကိုပူရော"

ကိုချစ်တီးက ပြန်ပြောတယ်။

'ဟင် ... ကိုချစ်တီး ဘာပြောတယ်။ ဟင်း ... တော်တဲ့ ကျန်တဲ့ ငှက်ပျောသီး ဘယ်တော့မှ မစားဘူးမှတ်။ ပါးစပ်သနတယ်။ အမယ်လေးတော် ... လူတွေက တန်ရာ တန်ရာ မပြောဘူး။ စားမလို့ မဟုတ်ဘူးဟေ့ ... ဒီမှာကြည့် ဖခောင့်ခွဲပေါက်မလို့ ...။

မကြွယ်က ငှက်ပျောသီးတွေကို တဲရွေ့ချပြီး အားလုံး ဖခောင့်ခွဲ ပေါက်မစ်လိုက်တယ်။

"ဟင်း ... နင်တို့စားတဲ့ ငှက်ပျောသီး ဖခောင့်ခွဲပေါက်မစ် တာတောင် ငါ့ဖခောင့် သနတယ် ..."

မကြွယ် ဒေါသတကြီး ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။

ဟိုး ... အဝေးကြီးကို ရောက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မကြွယ်ရဲ့ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားမိတယ်။

"ဟင်း ... မာနကြီးလိုက်တဲ့မိန်းမ ...။ ငွေဂုဏ်မောက် ပြီး အလုပ်သမားကိုလည်း နှိမ်ချင်လိုက်တာ ..."

ကိုချစ်တီး မကျေမနပ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

တဲရွေ့မှာတော့ ငှက်ပျောသီးတွေ မိုက်ပေါက်ထွက်နေတဲ့ မြင်ကွင်းက ပုံပျက်ပန်းပျက်။

နေ့တစ်နေ့ပေါ့။ ဘယ်တော့မှ မပေးနိုင်တဲ့ခွေ။

အဲဒီနေ့က (၅)ရက်တစ်ခါ သစ်ခေါက်ဈေးခွေ။ မကြွယ် ဈေးကို ကွမ်းရွက်ရောင်းရတယ်။ ဒီအလုပ်က မလွဲမသွေ သူသွားမှဖြစ် တာ။ မိစ္ဆယ်မလုပ်တတ်ဘူး။

မနက် (၅) နာရီလောက်ထပြီး ဈေးကို လှည်းနဲ့သွားရတယ်။ ကွမ်းခြင်းတွေ တင်သွားရတာပေါ့။ လှည်းမောင်းဖို့ ဘိုးညွန့်ဆိုတဲ့ အဖိုးကြီးကို ခေါ်သွားတယ်။ ကိုချစ်တီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ဘူး။ နှမ်းခင်းထည်ဖို့ ပြေကော် (အစိုဓာတ်အနေအထား အသင့်ဖြစ်)နေတော့ ထည်ရေးအပျက်မခံဘူး။ နွားနှစ်ယဉ်းထည်ရမယ်။

ဆယ်နာရီလောက်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆွမ်းစားကြေးစည် တီးရင် မိစ္ဆယ်နဲ့ ခင်ပြည့် ထမင်းလာပို့ကြမယ်။ နေ့တိုင်းတော့ မကြွယ်ပဲလာတာပါ။ မိစ္ဆယ်မလာရဘူး။ သူမရှိမှ မလွဲသားမရှောင်သာ မိစ္ဆယ်ကိုလွှတ်တာ။ ဒါတောင် သူလူယုံ ခင်ပြည့်နဲ့မှ လာရတာ။

ခင်ပြည့်က မကြွယ်အသေအချာမှာတားတော့ မိစ္ဆယ်အနား အမြဲကပ်နေတာ။ ပျက်ခြည်အပြတ်မခံဘူး။

အယ်လ်ပီပြင်ဖြစ် ဒီရက်ကို ကျွန်တော်သိပ်ပျော်ရတာ။ မိစ္ဆာယ မျက်နှာလေးကို အားပါးတရာ ကြည့်ခွင့်ရတာနဲ့တင် ကျေနပ်လှပါပြီ။ သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာနုနုလှလှလေး။ အခွင့်အရေးရတာ နဲ့ စကားပြောခွင့်ပါရရင် ကြည့်ဖူးလို့ မဆုံးတော့ဘူး။ ဘာစကားပြော ပြော မိစ္ဆာယအသံလေးက သိပ်သာယာတာပဲ။ စမ်းရေစီးသံလို လွှင်လှ လေး။

အယ်နာမိစ္ဆာ ဘုန်းကြီးကောင်းက ဆွမ်းစားကြားစည် တီလ ကြားရတော့ ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တာ။ မိစ္ဆာယမျက်နှာလေးမ မြင်ရတော့မယ်။ လာနေကျ လယ်ကန်သင်းရိုးလမ်းလေးဆီကို ကျွန်တော် လှမ်းပျော်မိတယ်။

“ဟေ့ကောင်စကော် ထည်ကြောင်းတွေ ကောက်ကုန်ဆုံ မယ် ...။ ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်မောင်း ...”

“မကောက်ပါဘူးဗျာ ... ခင်ဗျားကလဲ .. ဟီး ဟီး ...”

ကိုချစ်တီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရုတ်သွားတယ်။

“ထည်ကြောင်း ကောက်တာထက် နွားခြေထောက်ထည်သွား ထိုးမိရင် ပေါးအဖြတ်ခံရမှာနော် ...”

“မထိပါဘူးဗျာ ... သိပါတယ် ...”

ကိုချစ်တီး သတိပေးစကားကြောင့် ခဲခဲတောင် ပျော်ခွင့်မရဘူး နောက်တစ်ပတ်ပြန်ကွေ့မောင်းလာတော့ ဟိုအဝေးက လယ်

ကန်သင်းရိုးမှာ လာနေကြတဲ့ မိစ္ဆာယနဲ့ ခင်ပြည့်ကိုလှမ်းမြင်ရတယ် ဆို ... ပျော်လိုက်တာ။ ရင်တွေကိုခုန်လို့။

လယ်ကန်သင်းရိုးလမ်းကျဉ်းလေးမှာ လျှောက်လှမ်းလာနေတဲ့ မိစ္ဆာယရဲ့ကိုယ်လုံးလေးက ကနွဲ့ကလျှံ။

သူခေါင်းပေါ်မှာ လင်ပန်းတစ်ချပ်နဲ့ ရေခဲခွေးကရားအိုးကို ရွက်ထားတယ်။ တောသူပီပီကွမ်းတယ်။ လက်တောင်ကိုင်စရာမလိုဘူး။ ကိုယ်နေဟန်ထားနဲ့ ထိန်းလာတာဆိုတော့ ပိုကြည့်လို့ကောင်းတာပေါ့။

‘လှလိုက်တာ မိစ္ဆာယရယ် .. ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ ...’

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာတင် ပြောလိုက်မိတာပါ။

အပါနုရောင် အင်္ကျီလေးနဲ့ အောက်ဖက်လုံချည်ကလဲ အင်္ကျီ

နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့အရောင်။ ဝတ်တတ်ဆင်တတ်လိုက်တာ။ အရပ်က

မနိဉ်လွန်းမမြင့်လွန်း ကိုယ်လုံးလေးက မပိန်လွန်းမဝလွန်း တောသူပီပီ

ကျစ်ကျစ်လေး အသားကလည်း မဖြူလွန်း မညှိုလွန်း ဆံပင်တွေကလဲ

သိပ်ကောင်းတယ်။ အပြစ်ခြောက်ပါးကင်းပြီး ကောင်းခြင်းငါးဖြာနဲ့

ပြည့်စုံတဲ့မိစ္ဆာယ။

တစ်မနက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ထားရသမျှ နေပင်းကြီး

ပျပြင်းသမျှ မောပမ်းတာတွေအားလုံး မိစ္ဆာယကို မြင်ရတာနဲ့ ပြေပျောက်

သွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် ကွေ့မယ် ...”

ကိုချစ်တီး သတိပေးတာနဲ့ ပြုံးမိရသေး။ နွားနစ်ကောင်ကို

အလိုက်သင့် ကွေ့ပေးရတယ်။ မိစ္ဆာယတို့ကို နောက်ကျောခိုင်းသွားလို့

မမြင်ရတော့ဘူး။

"ဟေ့ကောင်ငမကျော် .. ဒီနေ့တော့ အခွင့်ကောင်းကွာ .. မိစ္ဆယ်ကိုမင်းဒီလောက်ချစ်နေတာ .. ရည်းစားစကားကွာ ..."

"ဟာ .. ကိုချစ်တီးကလဲ ခင်ပြည့်ကတစ်ချိန်လုံး သူ့အားကပ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောလို့ရမလဲဗျ ..."

"ငါတို့ထမင်းစားပြီးရင် .. သူတို့ ကွမ်းခြံထဲဝင်လိမ့်မယ်ပေါင်းရင်းတာတို့ ကွမ်းညွှန်ချည်တာတို့ လုပ်လိမ့်မယ်။ မိကြွယ်မနေခင်ပြည့်ကိုမှာနေတာ ငါကြားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ပြည့်ကိုငါရအခေါ်ထုတ်မယ်။ မိစ္ဆယ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရင် မင်းကွမ်းခြံထဲပြောပေတော့။ မင်းချစ်နေသလို မိစ္ဆယ်ကလည်း ချစ်နေတာ ငါ့သိတာ ငါတင်မဟုတ်ပါဘူးကွာ ...။ မိကြွယ်လဲသိပါတယ်။ သိလို့ သူ့ညီမပျက်ခြည့်ပြတ်မခံတာ။ မင်းနဲ့မနီးအောင်လုပ်နေတာ။ ဒီငါးရက်တော့ သူမသွားရင် မဖြစ်လို့ သူသွားတာ။ လောဘကြောင့် ကွမ်းရွက်ရောင်းတာက သူမဖြစ်တာ။ ဈေးပြောရတာရောင်းပြီးတော့ အရင်အကြွေးသိမ်းရတာ။ ဈေးကွဲပြီးမှ ငွေသိမ်းရတော့ တစ်နဲ့လောက်မှပြီးတာ။ နှစ်နာရီခွဲလောက် အိမ်ပြန်ရောက်တာ။ ပြန်မရောက်ခင် မိစ္ဆယ်က အိမ်အရောက်ပြန်ခွင့်ရမှာ။ မင်းအချိန်ဘူး ပြန်ပြန်သာပြော။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဝိတ်ချင်းချစ်နေကြပေမယ့် ခုထိရည်းစားမဖြစ်သေးဘူးကွာ။ ဒီနေ့တော့ ချစ်သူရည်းစားအဖြစ်ရောအောင်ပြောကွာ။ ကွမ်းခြံထဲဆိုတော့ ဘယ်သူမှလဲ မမြင်ရဘူး။ အခုအနေကောင်းရင် ဖက်နမ်းပစ်လိုက်ကွာ ..."

"ဟာ .. ခင်ဖူးဟာလည်း .. အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က မိစ္ဆယ်မျက်နှာလေးကြည့်နေရတာနဲ့တင် ကြည့်ခွင့်မရတာဗျ ..."

"ဟာ .. ဒီကောင် မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ကွာ။ မလုပ်ရင်မင်းကျွန်နဲ့မှားနော်။ ဟိုကောင် စပါးပွဲစားစံသိန်းက သူတို့အိမ်အဝင်အထွက်များနေတယ်။ မိကြွယ်က မိစ္ဆယ်ကို အဲဒီကောင်နဲ့ သဘောတူလို့ မျက်နှာသာပေးနေတာ ...။"

ကိုချစ်တီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲတင်းသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ မြို့သားစံသိန်းစပါးပွဲစားကို မိကြွယ်မျက်နှာသာပေးနေတယ်။ ဒီကောင်ကိုကြည့်လို့မရဘူး။ အရှက်အကြောက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တယ်။

"ဟိုမှာ နီးလာကြပြီကွာ။ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ဒီနေ့တော့ မင်းငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် ..." မဟုတ်ရင်တော့ စံသိန်းလက်ထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်။

ဆရာကြီး ကိုချစ်တီးက စကားဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထည်ကြောင်းကလည်း နောက်ဘက်ကို ပြန်ကွေ့ချပြီပို့။ မိစ္ဆယ်ကို ကောင်းကောင်းမြင်နေချိန်။ လယ်တစ်ကွက်အကျော်မှာရောက်နေပြီ။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကလေးနဲ့ မိစ္ဆယ်မျက်နှာလေးက လှလိုက်တာ ယဉ်လိုက်တာ ...။

"အို ... ငါရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလိုက်တာမိစ္ဆယ်ရယ် ..."

"ဒီနေ့ ကိုချစ်တီးပြောသလို နင့်ကိုရည်းစားစကားပြော"

ရမှာလား... နင်နဲ့ငါတကာယ်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြရမှာလား...
ခံသိန်းလက်တော့ အပါမခံနိုင်ဘူး ပြောဖြစ်အောင် ပြောရတော့မယ်

“ရင်ထဲမှာမော့လိုက်တာ... မိစ္ဆယ်ရယ်”

ကျွန်တော်တို့ထည်နေတဲ့ လယ်ကန်သင်းကို မိစ္ဆယ်
ရောက်လာပြီ။

“ဘို... နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ရလေ.. ပိုချစ်စရာကောင်းလေ
လားမိစ္ဆယ်လေးရယ်...”

ကိုချစ်တီးသတိပေးသလို ခွားခြေထောက်ကို ထည်သွား
မထိုးမိအောင်လည်း သတိထားရသေး။

မိစ္ဆယ်တို့လယ်ထဲရောက်ပြီး စားစရာတွေ ပြင်ပြီးတဲ့အ
ကိုချစ်တီးက ဆက်ထည်နေသေးတယ်။

နေကလည်း ပြင်းနေပြီမို့ ခွားတွေလဲမောနေပြီ။

“ကိုချစ်တီးတို့ နားကြတော့လေ... ထမင်းစားလို့
ကြ...”

ခင်ပြည့်အသံကြားမှ ကိုချစ်တီးက ထည်တာရပ်ပြီး ခွားတွေ
ဖြုတ်၊ အချိပ်ကောင်းရာမှာ မြက်စားရင်း နားနေနိုင်အောင် ငုတ်ရိုက်
လှန်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ခွားတွေကို အချိပ်ကောင်းရ
ပိုပြီးတာနဲ့လယ်ကြားမြောင်းထဲမှာ ခြေဆေးလက်ဆေးမျက်နှာသစ်တယ်
မိစ္ဆယ်ရှေ့မှာ ကျွန်တော်မျက်နှာရွှေးတွေနဲ့ ဖြစ်မနေချင်ဘူးလေ။

ကျွန်တော်တဲထဲရောက်တာနဲ့...

“လာ.. မိစ္ဆယ်.. ကွမ်းခြံထဲသွားရအောင်.. အစ်မကြီးက

ပေါင်းနှုတ်ကွမ်းညှန်ချည်ရမယ်လို့ပြောသွားတယ်...”

ခင်ပြည့်ခေါ်တာနဲ့ မိစ္ဆယ်ထလိုက်သွားရတယ်။ မျက်နှာ
လေးတောင် ကောင်းကောင်းမကြည့်လိုက်ရဘူး။ ကောင်း.. သံလေးတောင်
တစ်ခွန်းမှ မကြားလိုက်ရဘူး...”

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား... ဟင် အဲ့ဒါမိကြွယ်မှာသွား
တာ... ငါတို့စားပြီးရင် သူတို့အလုပ်ပြီးတာနဲ့ပြန်ရမှာ။ အဲ့ဒီ
ကောင်မလေးကို ငါရအောင်ခေါ်ထုတ်မယ်...။ တစ်ယောက်တည်း
ကျန်တာနဲ့ ကွမ်းခြံထဲဝင်ပြီး မင်းပြောပေတော့...”

“ခင်ဖျားက ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်မှာလဲ...”

“အဲ့ဒါ.. ငါဘာသာကြည့်လုပ်ပါမယ်ကွာ.. မင်းကသာ
ငါပြောသလိုလုပ်.. လက်နေးမနေနဲ့...”

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေပါတယ်။

“ကိုချစ်တီး ခိုင်းသလို လုပ်ရမှာလား ဘယ်ကစပြီးလုပ်ရမှာလဲ
ဘာစကားမှ စဉ်းစားလို့အစမပေါ်သေးဘူး...”

“ခက်လိုက်တာနော်.. မိစ္ဆယ်ကိုဘယ်လိုပြောရပါ့...”

ထမင်းစားပြီး ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီးတာနဲ့

“ဟေ့ကောင်ငကျော် ... ငါသွားနင့်မယ်။ မင်းဒီကနေ လှမ်းကြည့်နေ၊ ဟိုကောင်မလေး ငါခေါ်ထုတ်သွားတာနဲ့ မင်းကွမ်းခြံထဲကို ဝင်ပေတော့။ ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင် မိစ္ဆယ်က မင်းကို ချစ်ပြီးသား။ မင်းဖွင့်ပြောတာနဲ့ ... မင်းတို့တကယ်ချစ်သူဖြစ်သွားမှာ။ ဒီနေ့မှ မစွဲရင် မင်းသောက်သုံးမကူတဲ့ကောင် ...”

ကိုချစ်တီးက ပြောပြောဆိုဆို ကွမ်းခြံဆီကိုထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တဲထဲကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုချစ်တီးခေါ်ရာကို ခင်ပြည့်လိုက်မယ်မထင်ဘူး။ ခင်ပြည့်က (၁၂)နှစ် အရွယ်ကလေး။ မိဘတွေဆင်းရဲလို့ မကြွယ်က ဒိမ်းမှာအကူအညီခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးထားတာ။ မကြွယ်ကို အသေကြောက်၊ မကြွယ်ပြောတဲ့စကား ဆိုရင် ဘယ်သူပြောလို့မှ ပြင်တာမဟုတ်ဘူး။

သူလိုက်သွားဘဲ မိစ္ဆယ်နားကပ်နေလို့ ဘာမှ မပြောရရင်လဲ တစ်မျိုးတော့ ... အေးတာပဲ။

ပြောရမှာကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့ သက်သာရာကို တွေးလိုက်မိသေး။

“ဟောရာ ... ဟိုမှာ ...”

ကွမ်းခြံထဲက ထွက်သွားတဲ့ ကိုချစ်တီးခောက်မှာ ခင်ပြည်
ပါသွားတယ်။

ကိုချစ်တီး ဘယ်လိုများပြောခေါ်သွားပါလိမ့် ...

အံ့ဩစိတ်ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကွမ်းခြံတစ်ဖက်မှာ ကွယ်ပျောက်သွားကြပြီ။

ပြောင်းမကြီးဘက်ဆီကို သွားကြမယ်ထင်တယ်။

“အို ... ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...”

စိတ်တွေက လှုပ်ရှားလိုက်တာ ...

“အချိန်ပရိုဘူး ... ပြန်ပြန်သွားမှ ...”

စိတ်တစ်မျိုးကလည်း ခိုးဆော်နေပြန်တယ်။

ကျွန်တော်ကွမ်းခြံဆီကိုသွားတယ်။ ခြေထောက်တွေက

အားလျော့သလို ဖြစ်နေလို့ အားတင်းပြီးလျှောက်ရတယ်။

ကွမ်းခြံနားနီးလေ ရင်တွေပိုခုန်လေ။

ကွမ်းခြံထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ တွေ့ပါပြီ။ တစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီး

ကွမ်းညွှန်ရည်နေတဲ့ မိစ္ဆယ် ။

အသံပြုမယ်လုပ်တော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ခြောက်ကပ်လို့

ခက်လိုက်တာ။

“မိစ္ဆယ် ...”

ကျွန်တော့်အသံတွေက တုန်လို့။”

“ဟင် ... ငကျော် ...”

မိစ္ဆယ် ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ချစ်စရာ

ကောင်းတဲ့ မျက်နှာလေး ။

“ငါ ... နင့်ကို ပြောချင်လို့ ...”

ခြောက်သွေ့အက်ကွဲတဲ့အသံ ..

“ဘာပြောမှာလဲ ...”

မိစ္ဆယ်အသံလေးကလည်းတုန်လို့ ..

“ငါ ... ငါဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတုန်းဟာ ...”

“နင့်ဟာကလဲ .. ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိလဲ မပြောနဲ့ဟာ ..”

မိစ္ဆယ်အသံက နည်းနည်းခဲခဲတင်းတင်းဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်မိစ္ဆယ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကလည်း

ကွမ်းညွှန်မရည်တော့တုန်း။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတယ်။ မျက်လုံးချင်းဆုံ

မိကြတယ်။ ခုန်လိုက်တဲ့ရင်ကလည်း ဘုရားပွဲက နွားလှည်းပြိုင်ပွဲလို

ခုန်းစိုင်းနေတယ်။

‘မဟုတ်တုန်းဟာ ... ငါ ... နင့်ကိုချစ်တယ်မိစ္ဆယ် ...’

ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ဒိုင်းဖြစ်သွားတယ်။ သိုင်းကာစိုင်းကာ

မှ မပြောတတ်တာ ... ။

“အိုဟာ ... နင်ကလဲ ...”

မိစ္ဆယ်မျက်လွှာလေး ချပြီး ခေါင်းလေးငုံသွားတယ်။

“နင်လည်း .. ငါ့ကိုချစ်တယ်မို့လား .. ဟင် .. မိစ္ဆယ် ..”

ကိုချစ်တီးအားပေးစကားနဲ့ အပိုင်မေးလိုက်တာ မှားသွားတယ်။

“ဟင် ... နင်ကလည်း ... လူကိုများ ...”

သူ့ကိုအထင်သေးသလို ဖြစ်သွားတယ် ...

‘ငါ .. မပြောတတ်လို့ပါဟာ .. ငါနင့်ကိုသိပ်ချစ်တော့

နှင့်အချစ်ကိုလည်း ရချင်လို့ပါ ...

မိနွယ်ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး .. ခေါင်းငုံ့လျက်ပဲ ...

"ငါတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖော် သူငယ်ချင်းတွေပဲ
ဟာ ..."

"အေးလေ .. နင်က အခုမှ ဘာလို့ ဆန်းချင်ရတာလဲ ..."

စကားများပြန်ပြီဟု သိလိုက်ပါသည်။

'မသိဘူးဟာ .. နင်ကလဲ .. ငါ့ကိုပြန်ချစ်ပါဟာနော် ...

ငါတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ရအောင် ..."

"နင်ပြောတာကလည်း လွယ်လိုက်တာ ..."

"ငါမှာအချိန်မရှိဘူးဟာ ဒီလိုအခွင့်အရေးလေးရတုန်း အပြန်
ပြောရတာမို့လို့ပါ။ ငါမပြောလို့ နောက်ကျနေရင် နင့်အစ်မမကြွယ်က
နင့်ကို စပါးပွဲစားစံသိန်းနဲ့ သဘောတူနေတာဟာ ...။"

"ဟင် .. ငါသွေ့ကြည့်လို့မရပါဘူး ..."

နင်ကသာ ကြည့်လို့မရတာ နင်တို့အိမ်က ကြည့်လို့ရတာဟာ
ဒါကြောင့် ခင်ပြည့်မရှိတုန်း မြန်မြန်ပြောနေရတာဟာ ...။

'ဟုတ်ပါရဲ့ .. ခင်ပြည့်ပြန်လာလို့တွေ့ရင် အစ်မကို ပြန်ပြော
မှ ဒုက္ခ ..."

မိနွယ်က ကွမ်းခြံတစ်ဖက်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာ
လေးက စိုးရိမ်သွားသလိုပဲ ...။

"မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဟာ .. ငါတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ရအောင်
နော် ..."

ကျွန်တော်က အတင်းတောင်းဆိုနေမိတယ်။

"မလွယ်ပါဘူးဟာ .. အစ်မအကြောင်းလဲ သိသားနဲ့ အစ်မက
ပွဲကြမ်းမှာဟာ .. အဖေတို့အဖေတို့ကလည်း သဘောတူမှာမဟုတ်ပါ
ဘူးဟာ .."

"မိနွယ်ပြောပုံလေးက ညည်းသံလေးနဲ့ ..."

"ငါကလည်း ဒီအတိုင်းနေမှာမဟုတ်ပါဘူးဟာ ...။"

အခွင့်အရေးမရသေးလို့ပါ။ အဆက်အသွယ်ရတာနဲ့ မြို့တော်ပြီး
ချမ်းသာအောင် လုပ်မှာပါဟာ။ နင်နဲ့ထိုက်တန်အောင် ငါကြိုးစားမှာပါ။
နင့်ဆီက အခြေရထားချင်လို့ပါ။ အဲ့ဒီအခြေရရင် ငါအားရှိပြီး တစ်အား
ကုန်ကြိုးစားမှာဟာ။ 'နင်စိတ်ချ ငါ ... စံသိန်းထက်သာစေရမယ် ..."

မိနွယ် ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်တယ်။ ချစ်စရာလေး။

"ခင်ပြည့်မလာခင် .. မြန်မြန်ပြောလေဟာ ..."

"နင်ကလဲဟာ ..."

မိနွယ်ပြောရမှာ ခက်နေပုံရပါတယ်။

ကျွန်တော်သူနားကိုတိုးကပ်သွားပြီး ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

"ဟယ် ... ငကော် ..."

ဒါပေမဲ့ သူ မရန်းဖယ်ဘူး။

"ပြောလေမိနွယ် ..."

"ဘာပြောရမှာလဲဟာ ..."

"ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ..."

"ဟာ ... မပြောချင်ပါဘူး ..."

"ဒါဖြင့် ... ခေါင်းညိတ်ပြ ..."

မိခွယ်က စကားတိုင်းတားနေတယ်။

"ကဆုန်လပြည့်နေကျရင် .. နင့်ကိုငါ ညောင်ရေသွန်းအိုး ပေးမယ်ဟာ ..."

"ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ မိခွယ်ရာ ..."

ကျွန်တော်မိခွယ် ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရွာခလေးက ကဆုန်လပြည့်နေကျရင် ရွာဦး ညောင်ပင်ကြီးနားက ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာ ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ပြီ ညောင်ရေသွန်းလောင်းကြတယ်။ အပျိုတွေက ညောင်ရေသွန်းအိုး ရွက်လာကြတယ်။ ညောင်ပင်မှာ ညောင်ရေသွန်းမယ့် ကာလသားတွေက အဆင့်စောင့်နေကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေရောက်လာရင် ညောင်ရေ သွန်းအိုးကို လှမ်းယူရတယ်။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ သဘောကျတဲ့ ကာလသားကို ညောင်ရေသွန်းအိုးလေး ပေးကြတယ်။

မိခွယ်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလွန်းအားကြီး ပြီး မိခွယ်ရဲ့နဖူးလေးကို ငွှေးပစ်လိုက်မိတယ်။

"ဟယ် ... ငကျော်ကြည့်စမ်း ..."

မိခွယ်အံအားသင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဟောကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တာနဲ့ မိခွယ်ရဲ့ သနပ်ခါး ပါးကွက်နဲ့ ပါးပိုမို၊ လေးနှစ်ဖက်စလုံးကို ခပ်မြန်မြန်နမ်းပစ်လိုက်တယ်။

အို ...

မိခွယ် မျက်နှာလေးရှက်သွေးပျန်းပြီး ပန်းစုရောင် ဖြစ်သွား တယ်။

သွားတော့မယ် မိခွယ် ...

မိခွယ်ဘာမျှ မြန်မပြောနိုင်။ ကျွန်တော် ကွမ်းခြံထဲက ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးစိတ်နဲ့ ပြုံးလို့ ပျော်လို့ ချစ်လိုက်တာမိခွယ်ရယ်

ကိုချစ်တီးနဲ့ ခင်ပြည့်တို့ ရယ်မောလို့ ကွမ်းခြံဆီပြန်လာကြ
 တယ်။ ကိုချစ်တီးက ရယ်သံကျယ်ကျယ် ကောသံကျယ်ကျယ် ပေးလာ
 တယ်။ ကျွန်တော် ကွမ်းခြံထဲမှာ ရှိနေသေးရင် ရှောင်နိုင်အောင်ပေါ့။
 အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က တဲထဲ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။
 ခင်ပြည့်က ကွမ်းခြံထဲဝင်သွားတယ်။ ကိုချစ်တီးက တဲဆီ
 လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကိုတွေ့တော့ -

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုလဲ ... လို့မေးတယ်။”

ကျွန်တော်မျက်နှာက မျက်နှာရိုးမသေဘူး၊ ပြုံးပြီးပြီးနဲ့

“နောက်မှ ပြောမယ် ...”

“ဟင်း ဟင်း ... မင်းမျက်နှာကြီးမြင်ရတာနဲ့ သိပါတယ် ..”

“ဘာသိတာလဲ ..”

‘အဆင်ပြေတယ်လို့ပေါ့ ...’

“နေအုံး ခင်ဈား ခင်ပြည့်ကို ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်သွား
 တာလဲ ..”

‘ဟင်းဟင်း .. နောက်မှ ပြောပြမယ် ...’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခယ်လိုက်မိကြတယ်။
 ခထာကြာတော့ မိခွယ်နဲ့ခင်ပြည့် ကွမ်းခြံထဲက ပြန်ထွက်
 လာကြတယ်။ မကြွယ်မရောက်ခင် အရောက်ပြန်ကြရမယ်။ တဲ
 ရောက်လာပြီး သူတို့ထမင်းပိုတဲ့ အိုးခွက် ပန်းကန်တွေ သိမ်းကြတယ်။
 အလာတုန်းကလိုပဲ မိခွယ်က လင်ပန်းရွက်လို့ ခင်ပြည့်
 တောင်းရွက်လို့။ ကျွန်တော် မိခွယ်လှုပ်ရှားပုံလေးတွေကို မလွတ်တတ်
 ကြည့်နေမိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်မကြည့်ဘူး ရှက်လို့နေမှာပေါ့
 ခင်ပြည့်က တောင်းရွက်ပြီး ရှေ့က ထွက်သွားပြီ။

“ကိုချစ်တီးသွားတော့မယ် ...”

မိခွယ်က ချစ်တီးကို နှုတ်ဆက်တယ်။

“အေး .. အေး .. သွား .. သွား”

ပြီးတော့ မိခွယ် ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ ရှက်နေဝ
 မျက်နှာလေးနဲ့ ...”

“သွားတော့မယ် ...”

ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်တဲ့အသံလေးက ပုံမှန်မဟုတ်ချင်
 တိုးညှင်းတယ်။ ကျွန်တော်က မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ပြီး ခေါင်း
 ညိတ်ပြလိုက်တယ်။ မျက်လွှာလေးချပြီး မိခွယ်ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ရှေ့ကကြည့်လည်းယဉ်တယ်။ နောက်ကကြည့်လည်း ယဉ်တယ်
 ဆိုတဲ့အတိုင်း မိခွယ်ရဲ့ နောက်ပိုင်းအယဉ်အလှကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်
 နေမိတယ်။

တော်တော်လေးဝေးသွားသည်အထိ လှုပ်လှဲလှုပ်လှဲ သီကာရီ
 အလှက ငေးမောလောက်စရာ။

“ဟေ့ကောင် ... သတိထားအုံး .. မတ်တတ်ရပ်လျှက်

သေသွားအုံးမယ် ...”

ကိုချစ်တီးက ကေဘာပုတ်ပြီးသတိပေးမှ ကျွန်တော်ပြုံးမိတယ်။

“ကဲ .. ပြော .. ဘယ်လိုလဲ ...”

ကျွန်တော်က လက်မထောင်ပြလိုက်တယ်။

“အသေးစိတ်ပြောခမ်းပါအုံး ...”

ကျွန်တော်က ကွမ်းခြံထဲမှာ စတွေ့ပုံကနေ .. ဘယ်လို
 ပြောတယ်ဆိုတာနဲ့ မိခွယ်က ညောင်ရေသွန်းအိုးပေးပြီး ဖြေမယ်ဆိုတဲ့
 အကြောင်းပြောပြလိုက်တယ်။ မိခွယ် သိက္ခာကိုထိန်းသိမ်းပြီး သုံးခါ
 မွှေးတာတော့မပြောလိုက်ပါဘူး။

“ခါဆိုသေချာသွားပြီပေါ့ကွ ...”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငကျော်ရာ ... ဟီး .. ဟီး ..

ပျော်စရာကြီး ...။

“နေအုံး .. ခင်ဗျား ခင်ပြည့်ကို ဘယ်လိုပြောပြီး ခေါ်သွား
 တာလဲ ပြောအုံး။ ဒီကောင်မလေးကမလွယ်ဘူးဗျ။ မကြွယ်မှာတဲ့အတိုင်း
 မိခွယ် နားမှာကပ်နေတာ။ တော်ရုံနဲ့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး ...”

“လွယ်ပါတယ်ကွ .. သူ့အကြိုက်ပြောပြီးခေါ်ရင်ရတာ
 ပေါ့ ..”

“ဘာလဲ သူ့အကြိုက်က ...”

“ပျားရည်လေကွာ ... သူ့သိပ်ကြိုက်တာ .. ငါကပျားအုံး

တွေ့ထားတယ်။ ပျားဖွတ်ကျွေးမယ်ပြောပြီး ခေါ်သွားတာ ...”

“ခြောက် .. ဒါကြောင့်ကိုး တကယ်ဖွတ်ကျွေးလိုက်လား ..”

“ကျွေးလို့အချိန်အကြာကြီးနေတာပေါ့ကွ။ ပျားဖွတ်အလုပ်ကို တကယ်တော့ ငါမလုပ်ချင်ဘူးကွ ..။ မင်းစဉ်းစားကြည့်သူများရဆောင်းထားတဲ့ ပျားရည်ကို စားပြတိုက်လုပ်ယက်ရတာ။ မအရင်ဘဝကုသိုလ်မကောင်းလို့ သူများအိမ်မှာ လူငှားလုပ်နေရတာကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကြောင့်လုပ်ရတာ ...။ ပျားရည်အကုန်ယူရင် ပျားပစ်သလက်ထဲက ပျားကလေးတွေပါ အစာငတ်ပြီး သေတာကွ။ အပြစ်ကြီးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အကုန်မယူပါဘူး။ ပျားကောင်တွေကို သစ်ကိုင်းနဲ့ ခြောက်ထုတ်ပျားလော့ကိုတစ်ပိုင်းလောက်ပဲယူ ကျွေးရတာ။ ပျားကောင်တွေ တုပ်လိုက်တာကွာ ...။ ပျားဆူးလေးတွေကို ခင်ပြည့် အများပြုနွတ်ပေးရတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ..။ ခင်ပျားကျေးဇူးဘယ်တော့မပေးပါဘူး ...”

မလိုပါဘူးကွာ ... မင်းနဲ့ မိစ္ဆာကို ငါကသဘောကျတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေဖြစ်သွားစေချင်တာ။ ခုတော့ အနာခံရတာနပ်ပါတယ်ကွ။ ဟိုကောင်မလေးကတော့ ပျားရည်ကို ဘို့နဲ့ဖွဲစားရတာ သဘောကျနေတာကွ .. ထပ်ယူပေးပါအုံးလို့ပြောလို့ တော်တာ .. ထပ်ယူရင် ငါ့ကိုပျားတွေဝိုင်းတုပ်တာနဲ့ သေမှာဟာလို့ပြောတယ်။

တကယ်လဲ နာတာကွ ... ဒီမှာကြည့် ...

ကိုချစ်တီးက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပြသည်။

“အို .. ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ..”

ကိုချစ်တီးလက်နှစ်ဖက်မှာ ပျားဆိပ်တတ်၍ အဖုအပိန့်ပျားဖြစ်ပြီးယောင်နေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“ကျိတ်ပံ့ရွက်နဲ့ပွတ်ထားပါတယ်ကွ ... ခဏနေရင်ကောင်းသွားမှာပါ။”

“ခင်ပျားဒီလိုအနာခံပြီးကူညီတာ .. ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှမပေးပါဘူးဗျာ ..”

“ဒါပေမဲ့ကွာ .. ငါလုပ်တာဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ...”

“ဘာကိုလဲဗျာ ...”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမိတာ ..”

“ကိုချစ်တီးပြောပုံက တွေးတွေးဆဆ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ..”

“မင်းတို့နောင်ရေးကိုတွေးပြီး ရင်လေးလို့ပါကွာ ...”

မိကြွယ်သဘောကို မင်းလည်း သိသားပဲ။ သိပ်အဆင့်အတန်းခွဲတာကွ။ သူတို့အိမ်မှာ သူက ချယ်လုပ်နေတာ။ သူ့အမေကလည်း သူ့ဖိုအတူတူပဲကွ။ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ အပေါက်ဆိုးတယ်။ မိကြွယ်က သူ့အမေတူတာ။ အဖိုးကြီးကတော့ သဘောကောင်းပါတယ်ကွ။ မိစ္ဆာကိုလည်း သိပ်ချစ်တာ။ မိစ္ဆာက သူ့အဖေတူတာ။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းမနေပါဘူးဗျာ...။ စံသိန်းက သာအောင် ကြိုးစားမှာပါ...။”

ပြောသာပြောရသည် ဘယ်လိုကြိုးစားရမယ်ဆိုတာ ဘာလမ်းစမှ မမြင်သေး။

“အေး... ခုတိုင်းသူတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေလို့လေ ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးကွ...။”

ကျွန်တော်စိတ်အားပျက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ...။”

“ဘာလဲဗျ...။”

“သူတို့သဘောမတူရင် မင်း မိစ္ဆယ်ကိုခိုးပြေးကွာ...။”

ကျွန်တော်စဉ်းစားရပါပြီ။ ခိုးပြေးပြီးရင် ဘယ်သွားလို့ ဘယ် နေမလဲ... ဘာလုပ်စားမလဲ...။

စောစောက ပျော်နေသော စိတ်ကလေးများ ပျောက်ကွယ်သွား လေပြီ။

မိစ္ဆယ်နဲ့ဝေးရမှာကို နည်းနည်းလေးတောင် တွေးလို့မရပါဘဲ ခြေထောက်... ရင်ထဲမှာ မောလိုက်တာမိစ္ဆယ်ရယ်...။

ကဆုန်လပြည့်နေ့

ရွာထဲမှာ အိုးစည်သံ၊ ခိုးပတ်သံ စည်စည်ညံ့နေတယ်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမကြီးသူ၊ ငယ်သူအားလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ သွားကြ၊ လာကြ၊ ခေါ်ကြ၊ အော်ကြ၊ ပျော်နေကြတယ်။ အိမ်တိုင်းမှာလဲ ဧည့်သည်တွေကို ကျွေးကြ၊ မွေးကြ၊ ညှော်ခံကြ။

ညနေစောင်းတာနဲ့ ရွာထဲမှာ ဆွမ်းတော်ကြီး လှည့်ပြီးရွာထိပ် ညောင်ပင်ကြီးနားက ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာ ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ကြ မယ်။ ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးမှာ ညောင်ရေသွန်းကြမယ်။

ကျွန်တော်တို့ရွာခလေ့ မိန်းမကြီးတွေ ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲရွက် ရတယ်။ မိန်းမကလေးပျိုလေးတွေက ညောင်ရေသွန်းအိုးရွက်ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အတီးအပူတ် အကအခုန်တွေလိုက်ပြီး ရွာထဲကနေ တန်းစီထွက်ရတယ်။ ကြည့်တဲ့လူတွေ အများကြီးပေါ့။ ရွာနီးချင်းတွေ လဲလာကြတယ်။

ရွာထိပ်ရောက်လာကြပြီ။ ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲရွက်တဲ့လူတွေက ဘုရားဆီကိုသွားကြတယ်။ ညောင်ရေသွန်းအိုးရွက်တဲ့ မိန်းမကလေးတွေက ညောင်ပင်ကြီးဆီ လာနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကာလသားတွေ ညောင်ရေ သွန်းအိုး ယူဖို့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်က စောင့်နေကြတယ်။

ပြိုင်သားပွဲစား စံသိန်းလည်း ညောင်ပင်ကြီးအောက်
ရောက်နေတယ်။

“ဟင်း .. ဟင်း ကောင်းတာပေါ့။ စံသိန်းရှေ့မှာ အလှူပေး
သိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြုရတော့မယ်။ မိစ္ဆယ်က ကျွန်တော်
ညောင်ရေသွန်းအိုးပေးမယ်လို့ ကတိပြုပြီးသား ကျွန်တော် မိ
ခေါင်းပေါ်က ညောင်ရေသွန်းအိုးလှမ်းယူလိုက်တာနဲ့ စံသိန်း နားလှ
သွားတော့မယ်။ မိစ္ဆယ်နဲ့ ကျွန်တော်ဆွစ်သုတေ့ဖြစ်ကြောင်း ကေ
ပြီးသားဖြစ်သွားပြီ။ ဒါမှ ဒီကောင်လက်လျှော့သွားမှာ။ မိစ္ဆယ်တို့အိမ်
ရွှေစွန်ညို ပဝဲတော့မှာ။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာပျော်နေတယ်။

“ငေ့ရှ် ... နင်ညောင်ပင်အောက်ကစောင့်နေနော် ..
နေခင်းကပဲ မိစ္ဆယ် ကျွန်တော်ကို မှာလိုက်သေးတယ်။

ဟိုမှာ ညောင်ရေသွန်းအိုးရွက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ညောင်
ကြီးဆီ လာနေကြပြီ သူတို့နောက်က အိုးစည်ဒီးပတ်ပိုင်းတွေ တီးဖု
ကခုန်လို့ ။

ကျွန်တော်ရင်ခုန်သံတွေ အိုးစည်သံ ဒီးပတ်သံတွေနဲ့အပြ
ဖြစ်နေတယ်။

တွေ့ပြီ။ လူတန်းရဲ့အလယ်လောက်မှာ ရောက်နေတဲ့မိစ္ဆယ်
အံ့သြစရာ ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေက မိစ္ဆယ်ဆိုမှ မိစ္ဆယ်
တစ်ယောက်တည်းပဲ မြင်နေရတယ်။ နံသာရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်အပြ
အညိုရောင် လုံချည်လေးနဲ့၊ လှလိုက်တာမိစ္ဆယ်ရာ။ ကျက်သဇ

ရိုလိုက်တာ။ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ လှပိုမျက်နှာလေးက ချိုလို့ အေးလို့၊
ကျွန်တော်တို့ ရွာတစ်ရွာလုံးမှာ မိစ္ဆယ်ကအလှဆုံးဆိုတာ
ကျွန်တော်သာမက တစ်ရွာလုံးလည်းသိပါတယ်။

“မှတ်ထား .. ငါကွ ဒီရွာမှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး
မိန်းကလေးက ငါ့ချစ်သူ ...”

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဂုဏ်ယူတဲ့ကြားနေပိတယ်။

ကျွန်တော် ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မိန်းကလေးတွေ ညောင်ပင်
ကြီးအောက်ရောက်လာကြပြီ။ သူလူနဲ့သူ အသီးသီး ညောင်ရေသွန်း
အိုးတွေ ပေးကြယူကြ လုပ်နေကြပြီ။

လာနေပြီ။ မိစ္ဆယ် ... ။ ကျွန်တော်ဆီကိုတန်းလို့၊ မျက်နှာ
လေးကို နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ရပြီ။ ကျွန်တော်ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံး
လေးတွေက အရောက်တွေလင်းလက်လို့၊ မျက်နှာလေးကလည်း ပြုံးလို့။

“လှလိုက်တာ မိစ္ဆယ်ရာ”

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာတင် ပြောလိုက်မိတာ ။

ကျွန်တော်မိစ္ဆယ်ကို ပြုံးပြီးကြိုလိုက်တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ စပါးပွဲစားစံသိန်းက အပြန်လျှောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး မိစ္ဆယ်ရှေ့မှာရပ်လိုက်တယ်။ မကြွယ်မျက်နှာ
သာပေးထားလို့ အတင့်ရဲနေတာ။

“မိစ္ဆယ်ပေးလေ .. ညောင်ရေသွန်းအိုး ...”

ဖြတ်လှူပြီးအတင်းဝင်တောင်းတာ။

“အို .. မပေးပါဘူး ... ဖယ်ပါ ..”

မိနွယ်က တူးတူးခါးခါးငြင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့က ကျွန်ုပ်တို့
လို မိနွယ် ကျွန်တော်ဆီလာလို့ မရဘူး။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ တင်းခဲနဲ့ဖြစ်သွားတယ်။

“လူပါးစေတဲ့ကောင် ...”

ကျွန်တော်သူ့ကိုကျော်ပြီး မိနွယ်ဆီကိုသွားတယ်။ မိနွယ်
ကလည်း သူ့ကိုရှောင်ပြီး ကျွန်တော်ဆီကိုလာတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လူချင်းဆုံ အကြည့်ချင်းဆုံမိတော့
နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးလိုက်ကြတယ်။

“ရော .. ငကျော် ..”

မိနွယ်က သူ့ခေါင်းပေါ်ရှိတဲ့ ညောင်ရေသွန်းအိုးကို
လက်ကလေးနှစ်ဖက်နဲ့ ပင့်မပြီး ကျွန်တော်ကိုပေးတယ်။ ကျွန်တော်က
အိုးခွတ်ခမ်းကိုလက်နဲ့ လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မကြွယ်ရောက်လာပြီး

“ဟဲ့ ... မိနွယ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ .. ညောင်ရေ
သွန်းအိုး ... စံသိန်းပေးလိုက် ...”

မကြွယ်ရဲ့ ရှေးရှေးကလောင်တဲ့ အမိန့်ပေးသံ။

စံသိန်းက အားကိုးရသွားပြီပဲ။ မိနွယ်နားကပ်လာပြီး ညောင်ရေ
သွန်းအိုးကို လှမ်းကိုင်တယ်။

“ဟဲ့ .. ငကျော် .. ဘာလုပ်နေတာလဲ .. အိုးကိုလွှတ်လိုက်
နောက်ဆုတ်စမ်း ...”

ကျွန်တော်ကိုပါ နောက်ထပ်ပေးတဲ့ အမိန့်သံ ...။

ကျွန်တော်ရင်ထဲက မကျော်ခုပ်တဲ့ ဒေါသပီးအပူဟာ
အထက်ကိုတတ်လာပြီး မျက်နှာတပြင်လုံးပျံ့နှံ့သွားတယ်။

ကျွန်တော် လက်မလွှတ်တော့ဘဲနဲ့ အိုးကိုဆွဲယူလိုက်တယ်။
စံသိန်းကလည်း မလွှတ်ဘူး။ အိုးကိုဆွဲထားတယ်။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်
နေကြပြီ။

“ဟဲ့ ... ငကျော် .. နင် ငါပြောတာမကြားဘူးလား။

ခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်စမ်း ...”

မကြွယ် ဒေါသတကြီး အော်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး။ သူ့မှာသာ
ဒေါသမာန ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့မှာလည်း ဒေါသမာနနဲ့ပဲ။
ကျွန်တော် မလွှတ်ဘဲနဲ့ အိုးကို အားကျန်ဆောင်ဆွဲလိုက်တယ်။ စံသိန်း
ကလည်းမလွှတ်တော့ အိုးက ကျွန်တော့တက်ပါလာပြီးမှ အောက်ကျ
ကွဲသွားတယ်။

ခွမ်း ...

ညောင်ရေသွန်းအိုး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားတယ်။

“ဟင် .. နင်ကများ .. ကဲဟယ် ..”

ဖြန်း ... ဖြန်း ...

ကျွန်တော် ပါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံး ပူခနဲ • ပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီ
စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဝေဒနာကို ဆက်ခံစားရတယ်။

သိပ်မြန်တာပဲ ... မကြွယ်ကျွန်တော်ဆီရောက်လာပြီး

ပါးနှစ်ဖက်ကို ရိုက်တယ်။

“ဒို... ”

ထိပ်လန်ကြောက်ရွံ့ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတဲ့ မိစ္ဆာယုန်မှာ

လေး ၊

“ဟင်း... အကောင်က ငါ့ထမင်းစားပြီး ငါ့ကိုများအာခံတဲ့ လူပါးဝချင်လိုက်တာ။ အမဲရိုးက ဟင်းအိုးမှ အားမနာဘူး။ ဇိတ်က ဘယ်တော့မှ မရဘူးမှတ်။ ကိုယ်နဲ့ တန်ရာတန်ရာ မှန်းရတယ်။ အခုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်တဲ့ကောင် ... နင်နဲ့ ငါ့ညီမ တူလို့လား တန်လို့လား ... ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်ရင်း ဒေါသမီးတွေ ဝင်းဝင်း တောက်နေတဲ့ မကြွယ်မျက်လုံးတွေနဲ့ မျက်နှာ။

မိစ္ဆာယုန်တော့ ရုတ်ရှာလွန်းလို့ မျက်နှာကို လက်ခါးနဲ့ အုပ်ပို့ ငိုရင်း ရွာဆီကို ပြန်ပြေးရှာတယ်။

ကျွန်တော် မကြွယ်မျက်လုံးတွေကို စက်ဆုပ်ရွံ့နှုန်းစွာ ပြန်ကြည့် လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေက သူ့ထက်ပိုပြီး ဒေါသမီးဝင်းဝင်း တောက်နေမယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်တဲ့စိတ် ဘာမှမရှိတော့။ သူ ကြောက်သွားပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဝံ့ တော့ဘူး။ နောက်ကို နှစ်လှမ်းလောက်ဆုတ်သွားတယ်။

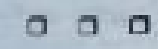
ကျွန်တော်သူ့ကို အဲဒီနားမှာတင် ဖုံးဖုံးညက်ညက်ခြေပစ်ချင် လောက်အောင် မှန်းတီးမိတယ်။

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကားခင်ဗျားမှတ်ထား။ ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲ တန်ရာတန်ရာထက်ပိုစေရမယ် ... ။

ခင်ဗျားကြည့်လိုက် ... ”

ကျွန်တော် မကြွယ်မျက်နှာကို နှိုက်ကြည့်ပြီး ပြောပစ်လိုက်တယ်။ တင်းတင်းပါးအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်လက်တွေက တုန်နေတယ်။ သူ့ဘာမှပြန်မပြောဝံ့ဘူး။ ကျွန်တော်သူ့ကို ဘာမှ မလှုပ်မီခင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေကြားထဲက တိုးထွက်လာခဲ့ တယ်။

ကျွန်တော့ ပါးပြင်တွေ ပူနေသလို ... ရင်ထဲမှာတော့ မီးတောင်တွေ ပေါက်ကွဲနေပါတယ်။

ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ကဆုန်လပြည့်နေ့ညမှာပဲ ကျွန်တော်
ညောင်ပင်သာရွာက ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ရွာမှာ ကြက်သွန်လာတင်တဲ့
ကားကြီးနဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့တာပါ။ ကားမောင်းတဲ့ ကိုညွှန်မြိုင်က
ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို ကြားသိပြီး သူ့ကားနဲ့ လိုက်ခွင့်ပြုပါတယ်။

ကားထွက်ခါနီးမှ ကိုချစ်တီးရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်
အဝတ်ကလေးတွေ ပစ္စည်းလေးတွေ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းပြီး ဘိပ်
တစ်လုံးနဲ့ ထည့်လာပေးပါတယ်။

ကားထွက်လို့ ကိုချစ်တီးကို နှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော်
မျက်ရည်ကျပါတယ်။ ကိုချစ်တီးလည်း မျက်ရည်သုတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့
ပါတယ်။

မိနွယ်ကိုလည်း သိပ်သတိရတာပဲ။ နှုတ်ဆက်ရုံလေးတောင်
လုပ်ခွင့်မရတဲ့ဘဝ။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲလွန်းရတဲ့ ညပါပဲ။

ညအမှောင်ထဲမှာပဲ ရွာကနေကြက်သွန်တင်ကားကြီးနဲ့ ထွက်ခဲ့
ပါတယ်။ ကားစပယ်ယာက ကျွန်တော်ပါလာလို့ မော်တော်ကားရှေ့ခန်း
မှာ ဒရိုင်ဘာနဲ့အတူ သွားစီးပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကားအမှီးပေါ်က ကုန်တွေကို အုပ်ထားတဲ့

မိကားပေါ်မှာ ပက်လက်အိပ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ရွာကထွက်တော့ အ
နဲ့အပေးကို ရည်မှန်းပြီး ကန်တော့ခဲ့ပါသေးတယ်။

ကားပေါ်မှာ ပက်လက်အိပ်ရင်း မိုးပေါ်ကိုလှမ်းကြည့်ရ
မဲနက်နေတဲ့ နောက်ခံပေါ်မှာ ငွေကြယ်လေးတွေက လက်လက်တောက်
တာကိုတွေ့ရတယ်။ နဂါးငွေ့တန်းဖြူဖြူထဲမှာ ကြယ်သေးသေးလေး
အလိုက်အပြတ်လိုက် တောက်တဲ့အခါတောက် ပျောက်တဲ့အခါပျောက်
ဖြစ်နေတာတွေ့ရပါတယ်။

အစအဆုံးမရှိ ကျယ်ပြောတဲ့ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်
ရင်ဟော်တယ်။

ငွေကြယ်လေးတွေက အရှေ့အနောက်ကို အာကာသခံ
နေကြတယ်။ ကျွန်တော့် ဘဝခရီးကလည်း ဘယ်အထိ ဆက်ရ
မသိသေး။ ဘယ်သောင်တင်လို့ ဘယ်ကမ်းဆိုက်မယ်ဆိုတာလဲ
မပုန်းဆန်နိုင်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တန်ရာတန်ရာ မဖြစ်သမျှ ရွာကိုမပြန်
လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ဪ... မိစ္ဆယ်ရယ် ...

ရွာကို စဉ်းစားမိတာနဲ့ မိစ္ဆယ်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်
မိတယ်။

ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ အတူကစားခဲ့ကြတဲ့မိစ္ဆယ် ။

ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ပုန်လုံးကျွေးခဲ့

မိစ္ဆယ်။

ကျွန်တော်ရေလောင်းလိုက်လို့ အထိပ်တလန့်ဖြစ်သွားတဲ့

မိစ္ဆယ်။

ကျွန်တော့်ကို ထုရိုက်နေတဲ့ မိစ္ဆယ်။ နစ်ယောက်အတူပျော်ခဲ့

ရတဲ့ရက်တွေ။

ခွမ်း

ညောင်ရေညွှန်းပွဲမှာရေအိုးကွဲကွဲသံ။

ဖြန်း ဖြန်း

မကြယ်ရဲ့ ပါးရိုက်သံ ... ။

ကျွန်တော့် နားထဲမှာ ကြားယောင်လာမိတယ်။ ယောင်ယမ်းပြီး

ပါးကို စမ်းလိုက်မိတယ်။

ဒေါသမီး တဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ မကြယ်ရဲ့မျက်လုံးတွေ။

“ဟင်း ...”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

ပါးက မနာတော့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နာနေသေးတယ်။

ပြောထွက်လိုက်တဲ့စကားတွေ အမဲအိုးက ဟင်းအိုးမှ အားမနား၊

တုသလား တန်သလား၊ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်ခွက်ချင်တယ်။

လူတစ်ဖက်သားကို နှိပ်နှိပ်ချိုးချိုးစော်ကားတဲ့ စကားတွေ။

“စိတ်ချ ဘယ်တော့မှ မရဘူးမှတ်တဲ့ ...”

မိစ္ဆယ်ကို စံသိန်းနဲ့ အတင်းပေးစားတော့မှာလား။ မိစ္ဆယ်

ငြင်းလို့ရပါ့မလား ... ။

မိစ္ဆယ်ကို သနားမိတယ်။ မိစ္ဆယ်ငြင်းနိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း

မိတယ်။

မိခွယ်နဲ့ငါ ပြန်တွေ့နိုင်ကြအုံးမှာလား။ ရင်ထဲမှာ လွှမ်းမိုး
ဆွေးဆွေးမဲးစားရတယ်။

“ဪ... မိခွယ်လေးရယ်...”

ကုန်တင်ကားကြီးက ညအမှောင်ထုကို မီးလုံးနှစ်လုံးရဲ့ အ
ရောင်နဲ့ ထွင်းဖောက်ပြေးသွားနေပါတယ်။ နှစ်ညတစ်ရက် မော့
နောက်တစ်ရက်မှာ ရန်ကုန်ရောက်တယ်။ ကားကြီးပေါ်က ကြက်သွန်
ချရတယ်။

မရောက်စမှ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုရောက်ရတော့ အံ့ဩလိုက်
တိုက်တာတွေက အများကြီး အမြင့်ကြီးတွေ၊ ကားတွေလူတွေကလ
ပေါ်လိုက်တာ။ ရွာကဘုရားပွဲခေ့ထက် အများကြီးပိုတယ်။ ဝမ်း
ဆင်တာတွေကလည်း ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းက
တွေကိုတော့ တစ်ယောက်မှ မိခွယ်လောက်လှတယ် မထင်မိဘူး။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပွဲရုံတစ်ခုမှာ တောင်ကြီးပို့ရ
ကုန်တွေရတာနဲ့ ကျွန်တော်ကုန်တင်ရတယ်။ ပင်ပမ်းပေမယ့် ကျွန်
လုပ်နိုင်ပါတယ်။ မကြာမှီတို့လယ်ကို နေပူထဲမှာ တစ်မနက်လုံး ထ
တာလောက် မပင်ပမ်းပါဘူး။ အဆူအပြောခံရမှာလည်း ကြာ
မနေရတော့ဘူး။ ထမင်းစားရတော့လည်း ထမင်းဆိုင်မှာ ဟင်းက
တစ်ခွက်၊ အတို့အမြှုပ် ဟင်းချိုဟင်းနဲ့စားရတယ်။ ကျွန်တော်အတ
တော့ သိပ်ကောင်းတဲ့ ထမင်းဟင်းပါပဲ။ စားလို့ကောင်းလိုက်တ
ကိုချစ်တီးကိုသတိရမိတယ်။

ရန်ကုန်မှာနေထိုင်ဖို့ အဆက်အစပ်ကလည်းမရဘဲ

ကိုညွှန်မြိုင်တို့ကလည်း လိုက်ခဲ့ဖူးခေါ်တာနဲ့ တောင်ကြီးကို ဆက်လိုက်
သွားတယ်။ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ လျှိုတွေ မြောင်တွေ
ချောက်ကမ်းပါးကြီးတွေ လှပတဲ့ပန်းပွင့်တွေပြင်တော့ မိခွယ်ကို သတိရ
မိပြန်တယ်။

မိခွယ်နဲ့ ရွာက ညောင်ပင်ကြီးကို တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မေ့လို့
မရပါဘူး။ တောင်ကြီးကိုရောက်တဲ့နေ့ပဲ ကုန်ချ၊ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ
မန္တလေးကုန်ရတာနဲ့ ကုန်ဆက်တင်ရတယ်။ ကိုညွှန်မြိုင်နဲ့ ကားစပယ်ရာ
ကိုစံပုကတော့ ကားမှာ ကျွန်တော်မို့နေတာနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သွားချင်ရာသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်က ကုန်တင်တဲ့ အလုပ်လုပ်ရတယ်။
လုပ်ရတာနဲ့အမျှ ပိုက်ဆံလည်းရပါတယ်။ ရသမျှ ပိုက်ဆံ ကျွန်တော်
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုပါတယ်။ ခုမှ ပိုက်ဆံကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ကိုင်ဘူးတာပါ။ ကျွန်တော်မသုံးရက်ဘူး။ စုထားတယ်။ ပွဲရုံက ကျွေး
တာစားတယ်။ ကိုညွှန်မြိုင်တို့ ကျွေးတာစားတယ်။ ကိုညွှန်မြိုင်က
ငွေကြေးလည်းပေးပါတယ်။

“ငါ... ငွေအများကြီးရအောင် စုမယ်...”

တောင်ကြီးက ကုန်တင်ပြီးတော့ မန္တလေးကို သွားရတယ်။
မန္တလေးမှာ ကုန်မရလို့ ငါးရက်ကြာသွားတယ်။ ကိုညွှန်မြိုင်က ထမင်း
ကျွေးပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သူတို့ထိုင်ရင် ကျွန်တော် လက်ဖက်
ရည်မသောက်တတ်လို့ မုန့်ကျွေးပါတယ်။ ခြောက်ရက်မှာ ကုန်ရလို့
ရန်ကုန်ဆင်းရတယ်။ လမ်းမှာနှစ်ရက်ကြာပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တယ်။

ပါတဲ့ကုန်တွေအားလုံး ချပြီးတော့ ကိုညွှန်မြိုင်က သူ့ကားကြီး

အင်ကျင်ချဖို့ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ အပ်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်
ဝပ်လျှော့မှာနေရစ်ခဲ့ရတယ်။ ထမင်းဖိုး၊ မုန့်ဖိုးတွေ အပြည့်အစုံ
ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကတော့ သွားချင်ရာသွားကြတာပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့
ကားခဲ့ မကင်းမကွာနေရတယ်။

ထမင်းဝယ်မစားရပါဘူး။ ဝပ်ရှော့ဆရာက သဘောကျ
ပါတယ်။ သူ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ အတူကျွေးပါတယ်။ လက်ဖက်
လည်းတိုက်ပါတယ်။ နဆီရင် ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်ကို တပြည့်ပြည့်
သောက်တတ်လာပါပြီ။

ကားပြင်ရတာက တစ်ပတ်လောက်ကြာပါတယ်။ ဝပ်
ကလူတွေနဲ့ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုပြီးခင်မင်ရင်းနှီးလာပါလား
ကားပြင်တာကို ကျွန်တော် ဝါသနာပါလို့ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြ
ကူညီတယ်။ နိုင်းရတာ ဖင်ပေါ့တယ်လို့ပြောပြီး ဝပ်ရှော့က ထု
ကျွန်တော်ကို သဘောကျတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကားပြင်တဲ့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်
သဘောကျပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကားပြီးလို့ ကိုညွန့်မြိုင်တို့ ပြန်
ကျွန်တော်ဝပ်ရှော့မှာ ကျွန်နေခဲ့တယ်။

ထမင်းကျွေး ပညာသင်အဖြစ် အောက်ခြေသိမ်းခိုင်း
လုပ်ပေးရတယ်။ ရေမွှေးကြမ်းအိုး တည်ရတယ်။ လက်ဖက်ရည်လည်း
ပေးရတယ်။ လခရယ်လို့ တစ်ပြားမှ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
ကျေနပ်တယ်။ ထမင်းလဲကျွေးတယ်။ လက်ဖက်ရည်လဲတိုက်တ
အိပ်စရာ နေရာလည်း ပေးတယ်။ ပညာလည်းသင်ပေးတယ်။

ရန်ကုန်မှာ အခြေတကျရှိလာတော့ မိစ္ဆယ်ကို ပိုသတိရတယ်။
“မိစ္ဆယ် ... ရေ ... ငါ့ကိုစောင့်နေပါဟာ။ ငါအစွမ်းကို
ကြိုးစားပါမယ်။ ဝပ်ရှော့ပညာကို ကျွန်တော်ကြိုးကြိုးစားစားသင်ပါတယ်။”

ကားဝပ်ရှော့ရောက်ပြီး (၇)ရက်အကြာမှာအနိုင်ကျင့်တာ
တစ်ခုကို ကြုံရတယ်။ အတူတူအလုပ်သင် တပည့်ချင်းဖြစ်တဲ့
ကိုအောင်ဖိုးက အနိုင်ကျင့်တာပါ။ သူက သင်နေတာ (၂)နှစ်နီးပါးရှိ
ပါပြီ။ အတော်တောင် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်နေပြီ။ အသက်ကလည်း
ကျွန်တော်ထက် (၂)နှစ်ကြီးတယ်။

ဝပ်ရှော့ရောက်ပြီး နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ရှိကတည်းက
သုစိတ်ရင်းမကောင်းဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ထက် (၁)နှစ်
လောက်ငယ်တဲ့ မောင်ချစ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို အမြဲအနိုင်ကျင့်တယ်။
လူကြီးတွေမရှိတဲ့ ညပိုင်းဆိုရင် ကန်လိုက် ကျောက်လိုက်၊ နားရင်း
ဖိုက်လိုက်နဲ့ နိုင်စက်တယ်။

ကျွန်တော်ကြည့်လို့မရဘူး။ မောင်ချစ်ဘက်ကနေပြီးတော့
လည်း မခံချင်ဖြစ်မိတယ်။ ဝင်ပြောပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့
ရန်ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်ကရထားတဲ့အခွင့်အရေးလေး သုံးနှုံးမခံနိုင်ဘူး။
နေရာလည်း ရှိတယ်။ ထမင်းလည်း စားရတယ်။ ပညာလည်း သင်ရ

(၇) ရက်မြောက်ညမှာတော့ ကားဝပ်ရှောထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတစ်အုပ်ကို ကျွန်တော်ဖတ်နေတုန်း အောင်စိုးက မီးပိတ်ပစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နေရတာ ဝပ်ရှောထဲက အထပ်နဲ့ပေါ်မှာပါ။ မီးတစ်လုံးပဲ ရှိပါတယ်။

“ကိုအောင်စိုး ဘာလို့မီးပိတ်တာလဲဗျ”

ကျွန်တော်လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

“မီးတာတက်တယ်ဟေ့ကောင် ... ဟန်ကြီး ပန်ကြီးလုပ်ရတာမလွယ်ဘူး။ ကားပြင်တဲ့ကောင် စာဖတ်ဖို့ မလို့ဘူး။ အိပ်လေ့ရှိပြောတယ်။

ဆရာထွန်းလည်း နေ့ခင်းကားပြင်စရာမရှိရင် စာဖတ်နေရတော့တာပဲ။ အချိန်ကလည်း ခုမှရှစ်နာရီ၊ စောနေသေးလို့ဖတ်တာပဲ။

ဆရာထွန်းဆိုတာ စက်ပြင်ဆရာ၊ သိပ်တော်တယ်။ ဝပ်ရှောပိုင်ရှင် ဦးမောင်လေးမျက်နှာလွှဲရတယ်။ အောင်စိုးကို ဒီဝပ်ရှော အလုပ်သင်အဖြစ်နဲ့ ခေါ်လာတဲ့လူ ...

“ဘာကွ .. ဟေ့ကောင်မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆရာထွန်းနဲ့များ ယှဉ်ချင်လို့ ဆရာထွန်းကဆရာကွ ... ကားပြင်စာကျမ်းကျင့်တဲ့ဆရာ။ မင်းက ကားဘီးတောင် ဘယ်လိုဖြုတ်ရမှန်းမသိတဲ့ကောင်ကများ။

ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ မအိပ်ချင်သေးပေမယ့် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေလိုက်ပါတယ်။ ကိုအောင်စိုးက မပြီးသေးဘူး။

“မနက်ဖြန်က မနက် မင်း(၄) နာရီထဲ ဝပ်ရှောတစ်ဝင်းလုံး

အမှိုက်လုံး၊ ရေဖျန်း၊ ပြောင်နေအောင်လှမ်း၊ ဟိုဘက်ကဝပ်ရှောပိုင်ရှင် နေတဲ့ဘက်မလုပ်နဲ့ ငါ့ဘာသာလုပ်မယ်။ ငချစ်က ဝပ်ရှောထဲမှာရှင်း။ ဒီကောင်က တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ကားပစ္စည်းတွေသိတယ်။ မသိတဲ့ကောင်လုပ်ရင် ပစ္စည်းတွေနေရာမှားလို့ ဆရာထွန်းအဆွခံရမယ် ...”

ကိုအောင်စိုးက ဆရာကြီးလုပ်ပြီး အသိနဲ့ပေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ရမယ့်နေရာက အကျယ်ကြီး၊ ကိစ္စပရိုပါဘူး။ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ရွာမှာတုန်းက မကြွယ်အနိုင်ကျင့်တာ ခံရတယ်။ အခုရန်ကုန်ရောက်တော့ ကိုအောင်စိုး အနိုင်ကျင့်တာခံရတယ်။ မကြွယ်နဲ့ ကိုအောင်စိုး ပေးစားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားပြီး ပြုံးချင်မိရတယ်။

လူတွေ ဘာကြောင့်များ အနိုင်ကျင့်ချင်ကြတာလဲ။ စိတ်ကောင်းမရှိနိုင်ကြတာလဲလို့တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။

စိတ်ထားမကောင်းတဲ့လူတွေအကြောင်း စဉ်းစားရာကနေ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မိစ္ဆယ်ရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာတယ်။

“အို ... လွမ်းလိုက်တာ မိစ္ဆယ်ရယ် ...”

မိစ္ဆယ်ကို တစ်နေ့မှမပေ့ဘူး။ အချိန်တိုင်း သတိရနေတယ်။ အေးချမ်းပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့သူ မျက်နှာလေးကို အမြဲမြင်ယောင်နေမိတယ်။ သူလည်း သတိရနေတာပဲ။ မိစ္ဆယ်နဲ့ နီးချင်တယ်။

“တန်ရာ တန်ရာ ... ဆိုတဲ့ မကြွယ်ရဲ့စကားကို ကြားယောင်လာမိတယ်။ တန်ရာ တန်ရာ ဖြစ်စေရမှာပေါ့ မိစ္ဆယ်ရယ် ..

ငါ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်။ နင်သာငါ့ကိုစောင့်နေပါနော်။ ကြားရတာမှာ ဘယ်လိုအနိုင်ကျင့်တာတွေဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုခုခံတွေ့ခဲ့ ကြုံရကြုံခဲ့ ငါ့သည်ခံမယ်။ ဒီဝပ်ရှော့ယဉ္ဇာကို တတ်အောင်သင်မယ် ...”

ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးမောင်လေးရဲ့ဘဝကို ကြားသိရလို့ အားမီတယ်။ ဦးမောင်လေးက ဆင်းရဲတယ်။ ကားစပယ်ယား၊ နောက် အဆင့်ဆင့် ကြိုးစားပြီး ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာတာတဲ့။ ခုဆိုရင် ကိုပိုင်ဝင်ရှော့နဲ့ တိုက်ခွဲတာနဲ့။

“ငါလည်း အဲဒီဘဝမျိုးရောက်အောင် ကြိုးစားမယ် ... အဲဒီတော့မှ မိစ္ဆယ်နဲ့အတူ ...”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစိတ်တွေဖြစ်ရတယ်။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်တော် (၄)နာရီထပ်ပါ့မယ်။ ရွာမှာလည်း တုံးမောင်းခေါက်ရင် ထနေကျ (၄)နာရီပါပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ဝင်းလုံး အကြိုအကြားမကျွန် ပြောင်ရှင်းနေအောင် အမှိုက်ခဲ လှဲရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရေတိုင်မှာရေပိုက်တတ်ပြီး တစ်ဝင်းလုံး ရေဖျန်းတယ်။ ရှင်းသန့်နေတာပဲ။ တစ်နာရီလောက်ပဲကြာပါတယ်။ မကြွယ်တို့တော့မှာ ထယ်ရထွန်ရတာလောက် မဟေပါဘူး။ ခက်လည် မခက်ပါဘူး။

အောင်စိုးက ဝပ်ရှော့ဆရာဦးမောင်လေးအိမ်တက်ဝင်းထဲမှာ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်းကျွန်းလေးပါ။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ ရှင်းရတာ။ ဝပ်ရှော့ ဆရာအိမ်က ဝပ်ရှော့ ခြံဝင်းနဲ့တစ်ဆက်တည်းပါ။ ကြားမှာကွမ်းသီးပဲ တန်းပဲခြားပါတယ်။ ဦးမောင်လေးက ကပ်လျက်ခြံဝင်းကို နောက်မှထဲ ပြီး တိုက်ဆောက်နေတာပါ။

မောင်ချစ်ကတော့ ကားပြင်ရုံထဲမှာပဲ လှဲကျင်းရှင်းပြီး ပစ္စည်းတွေနေရာတကျဖြစ်အောင် ထားရတာပါ။ သိပါတယ်။ မောင်ချစ်ကို သက်သာစေချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုအောင်စိုးက ကျွန်တော့်ကို မောင်ချစ်လောက်တောင် အဆင့်မရှိဘူးလို့ နှိမ်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ချစ်သက်သာတဲ့အတွက်တော့ ဝမ်းသာပါတယ်။

မနက် (၈)နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးမောင်လေး ကားပြင်ရုံထဲ ရောက်လာတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ခက်ပြင်ဆရာ ကိုထွန်းရောက်လာတယ်။

“ဟ ... ဝပ်ရှော့တစ်ဝင်းလုံး ရှင်းသန့်နေတာပဲ။ ဧရတွေ ဘာတွေဖျန်းလို့ ကောင်းလိုက်တာ ... ဘယ်သူလုပ်တာလဲကွ ...”

ဆရာထွန်းမေးတာကို အောင်စိုးကြားတယ်။ ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်လုပ်တာလို့ မပြောချင်တာနဲ့ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်တယ်။

မောင်ချစ်က မနေပါဘူး။

“ကိုကျော် လုပ်တာ” လို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“ဟုတ်တယ် ...။ မောင်ကျော် တစ်ဝင်းလုံး အမှိုက်လှဲ ရေဖျန်းနေတာ ငါတွေ့တယ် ...”

ဝပ်ရှော့ဆရာ ဦးမောင်လေးကပါ ဝင်ပြောတယ်။

“အောင်စိုးနဲ့ ငချစ်က ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

ဆရာထွန်းက ထပ်မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က အိမ်တက်ခြံဝင်းရှင်းတယ်။ ငချစ်က ဝပ်ရှော့ထဲ ရှင်းတယ် ...”

ကိုအောင်စိုးကပြော

“ဟ ... မင်းတို့က ဘယ်တရားမလဲကွ။ မင်းတို့ရဲ့အရာနည်းနည်းလေး လှသစ်ဆိုပြီး အဲဒီလိုမလုပ်ကြနဲ့လေ ...”

ဆရာထွန်းက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူဖြစ်ပါတယ်။

“သူက ခွတွေ ကွင်းတွေ ကားပစ္စည်းတွေ ဘာမှ နားမလည်သေးတော့ ဝပ်ရွှေထဲရင်းရင် ပစ္စည်းတွေ နေရာမှားကုန်မှာရှိလို့ ဆရာ ...”

ကိုအောင်စိုးက ပြောတယ်။

“ဒါဖြင့် ဟိုဘက်ခြံဝင်းကရော ...”

“သူက ခုမှရောက်တဲ့ လူစိမ်းမို့ ဆရာကြီးတို့ ဒီစိတ်ကဲ မခိုင်းချင်လို့ပါ ...”

ဆရာထွန်းပြုံးတာကို ကျွန်တော်တွေ လိုက်ရပါတယ်။

“ရပါတယ် ဆရာ ... နောက်နေ့လည်း ခုအတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ပျံ့မယ် ...”

ဆရာထွန်းက ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ ဦးမောင်လေးက ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။

ကိုအောင်စိုးလုပ်တာ လူကြီးနှစ်ယောက်အမြင်မှာ ကျွန်တော်အမှတ်ရဖို့ ဖြစ်သွားတယ်။ ခဏကြာတော့ ကိုအောင်စိုး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ မကျေနပ်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။

ဆရာထွန်းကားပြင်ရင် ကျွန်တော်တို့ဘေးကနေ ကူညီရတယ်

ကျွန်တော်က တက်ချင်တော့ အသေအချာကြည့်ပြီး မှတ်ပါတယ်။ ဆရာထွန်းက သူခိုင်းရင် အတိအကျလုပ်မှ ကျေနပ်တယ်။ မှားရင်တော့ လက်မြန်တယ်။ ခွတို့ ဝက်အုလုဉ်တို့ မှားပေးရင် တုတ်ကနဲ အထိုးခံရပြီသာမှတ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတင် ကိုအောင်စိုး နှစ်ခါအထိုးခံရတယ်။ မောင်ချစ်တစ်ခါ အခေါက်ခံရတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ လှသစ်မို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာမှမလုပ်သေးဘူး။

မောင်ချစ်က တစ်ချို့ကား အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြုတ်တတ်နေပြီ။ ကိုအောင်စိုးကတော့ ကာတရိုက်တာအထိ ဖြုတ်တတ်၊ ပြန်တတ်တတ်နေပြီ။ သူဖြုတ်တဲ့အခါ တတ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်ကသူ့ကိုကူရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူက ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ကျွန်တော်မှားရင် ဆူတော့ထဲတော့တာပဲ။ သူလက်ထဲက ခွနဲ့ လက်ကိုတစ်ခါ လှမ်းခုတ်ဖူးတယ်။ အတော်နာပါတယ်။ လက်ခုံရောင်သွားတဲ့အထိပါပဲ။

မိစ္ဆယ်နဲ့နီးရဖို့ဆိုတဲ့အသံနဲ့ မိစ္ဆယ်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး ကျွန်တော်ခံလိုက်ပါတယ်။ ကိုအောင်စိုးကို ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး။

တစ်နေ့တော့ ဆရာထွန်းက သူသူငယ်ချင်းရဲ့ ကားဘရိတ်ပြင်ပြီးကိုအောင်စိုးနဲ့ မောင်ချစ်ကို ပြန်အတတ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကားလေးတစ်စင်းရဲ့ ကာဘရိုက်တာကို ဖြုတ်ဖို့ပြောပြီး သူသူငယ်ချင်းနဲ့အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားကြတယ်။

“ငါလာရင် ပြီးအောင်ဖြုတ်ထား ... ဟေ့ကောင် ...” လို့ပြောတော့ “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဆရာထွန်းတို့ ထွက်သွားအပြီးမှာ ဆရာထွန်းသူငယ်ချင်း

စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့တဲ့ ဂျာနယ်လေးလွင့်ပြုတ်ကျလို့ ကျွန်တို့
ကောက်ယူလိုက်ပါတယ်။ စားပွဲပေါ် တင်မယ်အလုပ်မှာ သောင်းကျန်း
သောဆင်နိုင်းများဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ဆင်ကြီးတွေပုံကိုပါ တွေ့ရတာ
စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ဖတ်ကြည့်မိတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ဆရာထွန်းခိုင်းခဲ့တာ မလုပ်သေးဘဲ
ဘာလို့ ဂျာနယ်ဖတ်နေရတာလဲ ...”

ကိုအောင်စိုးက လှမ်းအော်တယ်။

“ဆရာထွန်းမလာခင် ပြီးအောင်လုပ်မှာပါ ...”

ဖတ်ကောင်းနေလို့ ဂျာနယ်ကိုမချသေးမယ့်နဲ့ ဆက်ဖတ်နေတဲ့
မိတယ်။

“ဟေ့ကောင် ငါပြောတယ်နော် ... ဆရာလာလို့ မပြီး
မင်းတော့ နာပြီ ...”

ကိုအောင်စိုး ပြဿနာရှာတော့မှာသိလို့ ကျွန်တော် ဂျာနယ်
ချပြီး ကားဆီသွားမယ်အလုပ်မှာ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ဦးမောင်လေးက သွေး
အတွက် လေးပေမီချောင်းတစ်ချောင်း အဝယ်ခိုင်းတယ်။ လျှပ်စစ်လစဉ်
ဆိုင် နည်းနည်းဝေးတော့ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်တယ်။

ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကားဆီသွားဖက်စုန်းဖွင့်ပြီး ကားဘရိုက်က
ဖြုတ်မယ်လုပ်နေတုန်း ဆရာထွန်း ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါခိုင်းတာ ခုထိ မပြီးသေးဘူးလား ...
ဆရာထွန်းမေးတဲ့ လေသံက မာတယ်။

“ဘယ်ပြီးမလဲ ဂျာနယ် ဖတ်နေတာ ...”

ကိုအောင်စိုး ချောက်ချလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဈေးရင်း

ပြန်လိုက်တာ ကျွန်တော်တာမှတောင် ပြောချိန်မရလိုက်ဘူး။
နားရင်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ ဆရာထွန်းရဲ့လက်ခါးသံ၊ ကြယ်တွေပွင့်သွား
တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အသေအချာနားလည်လိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာလည်း ကျွန်တော် လေးနာရီထဲပြီး ဝပ်ရှော့ဝင်းထဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တယ်။ ရေဖျန်းတယ်။ မနေ့ကလောက် တောင် မပင်ပန်းတော့ပါဘူး။ အစောကြီးပြီးတယ်။ ကိုအောင်စိုးနဲ့ မောင်ချစ်က (၅)နာရီမှထပြီး မနေ့ကအတိုင်းပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ တယ်။

ကိုအောင်စိုး ဦးမောင်လေးတို့အိမ်တက်အခြမ်းကို ဘာကြောင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ဒီနေ့မှ အသေအချာသိရတော့တယ်။ သူ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတုန်းမှာ ...

“ကိုအောင်စိုး ... လက်ဖက်ရည်လေးခွက်နဲ့ ဖေဖေရယ် မေမေရယ်အတွက် ပဲပလာတာနှစ်ခု ငြိမ်းအတွက် အီကြာကွေး ဝယ်ပေးပါ ...”

ဦးမောင်လေးရဲ့သမီးလေးက အဝယ်ခိုင်းတယ်။ ရှစ်တန်း ကျောင်းသူဆိုတော့ အပျိုပေါက်လေး ဖြစ်နေပါပြီ။

“အေး ... အေး ... ဝယ်ပေးမယ် ...”

ကိုအောင်စိုး ဝမ်းပမ်းတသာနဲ့ ပြာပြာသလဲ ပြေးဝယ်ပေးတယ်။

လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ဝယ်ပေးပြီးလို့ ဝပ်ချောဘက်ပြန်လာ
သူ့မျက်နှာက ပြုံးလို့ ကျွန်တော်ကိုမြင်တော့ သူ့မျက်နှာက တယ်
တယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါ ကြိုကြိုတင်တင် ပြောတာ
ရှိတယ် ...”

“ဆရာသမီးကိုများ ရောင်မှားလို့တောင် စိတ်မဝင်
ဝင်စားရင် ငါ့လက်သီးနဲ့ တွေ့လို့ မင်းမျက်နှာစုတ်ပြတ်သွားမယ်
အသားလွတ် ကြိမ်းမောင်းနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ပြီး
မိတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ ...
“စိတ်တောင်မကူးဘူးလို့” ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်
ရင်ထဲကတော့ ...

“ငါ့မှာချစ်သူရှိတယ်ကွ၊ ငါ့ချစ်သူမိနွယ်ကလွဲရင်
မိန်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားဘူး” လို့ ပြောနေမိပါတယ်။

“အေး စိတ်တောင်မကူးရင် ပြီးရော၊ စိတ်ကူးလို့
မင်းနာမယ်မှတ်ထား ...”

ကိုအောင်စိုးက ပြောပြီးတာနဲ့ အထပ်မံလေးပေါ်တက်
တယ်။

မောင်ချစ်က ကျွန်တော်နားကပ်လာပြီး ...

“သူ စိတ်ကူးနေတာကို” လို့ တိုးတိုးပြောပါတယ်။
ရှစ်တန်းအရွယ်ကျောင်းသူလေးကို စိတ်ကူးနေ

ကိုအောင်စိုးကို ကျွန်တော် အထင်သေးမိတယ်။
ရှစ်နာရီခွဲပြီးတော့ ဆရာထွန်းရောက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မောင်ကျော် လာပါဦးကွ”
ဆရာထွန်း ဘာများမကျေမနပ် ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ ကိုအောင်စိုး
ဘာများရွှန်တွန်းလုပ်ထားပြန်ပြီလဲလို့ စိုးရိမ်မိတယ်။
ဆရာရှေ့မှာရပ်မိတော့ ...

“မင်း မခွေက ဆရာဦးမောင်လေး မီးချောင်းဝယ်ခိုင်းလို့
ဆိုတာ ဘာလို့ မပြောတာလဲကွ ...” လို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ပါတယ်။ ရင်ထဲ
ကတော့ “ဆရာကရော ပြောချိန်ပေးလို့လားလို့ မေးနေမိပါတယ်။”
“မခွေက ညနေ ဆရာဦးမောင်လေးပြောမှ ငါသိတယ် ...”
ဆရာက သူများသွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်တူပါ
တယ်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ ... ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။
နောက်ဆိုရင် ဆရာခိုင်းတာပြီးအောင် လုပ်ပါမယ် ...”
အမှန်အတိုင်းရင်ထဲရှိတာကို ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။
တကယ်လည်း နောင်မှာ ဆရာခိုင်းတာတွေကို ဆရာ ကျေနပ်
အောင်လုပ်ပေးပါတယ်။

တစ်လလောက်ရှိတော့ နောက်ထပ် ပြဿနာအကြီးကြီးတစ်ခု
ကြုံရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် အမှိုက်လှဲပြီး ရေတိုင်ပိုက်ခေါင်းမှာ ပိုက်
တတ်၊ ရေဖျန်းနေတုန်း ပိုက်ခေါင်းပြုတ်ထွက်သွားတယ်။ ရေတွေ

ပန်းထွက်ကုန်တယ်။ ရေပိုက်ဖြုတ်ပြီး ပိုက်ခေါင်း ပြန်တော်တော်
ဝက်ကုရစ်ချော်နေလို့ တော်တော်နဲ့တပ်မရဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်
လည်း ရေတွေနဲ့ရွဲကုန်တယ်။ ရေပြန်တော့လည်း မမြဲဘူး။ ရေတွေ
နေတယ်။ နောက်ဆုံးပလပ်တစ်ခဲပြီးတတ်မှ ရသွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရေရိုတာ ကြာသွားတော့ ချုပ်
ရေပြန်ပြန်ချိုးပြီး ကားပြင်ရုံ (ဝပ်ရှော့)ဆဲက အထပ်ခိုးလေး
အဝတ်အစားလဲနေတုန်း -

“ဟေ့ ရေတိုက်က ဘယ်သူလုပ်ထားတာလဲကွ ရေတွေပန်း
နေတယ်။ ဒီမှာ ငွက်ပေါက်ကုန်ပြီ ...”

ဆရာထွန်းအသံ ... ဆရာထွန်းရောက်လာဟန်တူပါ။

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ...”

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားတယ်။ အပေါ်မှာ ကိုအောင်
မောင်ချစ်လည်းရှိပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်အရင် ရောက်
တာ။ ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး အမြန်ဆင်းပြေးတယ်။

ဟုတ်တာပေါ့ ... ရေတွေပန်းထွက်နေတယ်။ ကြည့်
တော့ ပိုက်ခေါင်း မရှိတော့ဘူး။

“ပိုက်ခေါင်း ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ...”

ကျွန်တော် အသေအချာလိုက်ကြည့်တယ်။ ပိုက်ခေါင်း မ
ရဘူး။ ကျွန်တော် ပိုက်ခေါင်းကို ပလပ်တစ်ခဲပြီး ကျပ်နေအ
ပြန်တပ်ထားခဲ့တာ။ ပြီးမှ ရေပိတ်ထားခဲ့တာ။

ပိုက်ခေါင်းက ဆောင့်ကန်ပြီး လွင့်ထွက်သွားတာ

ကျွန်တော်အနီးဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်တယ် မတွေ့ဘူး။ အရင်ဆုံး
ရေပိတ်ဖို့ အမြန်ဆုံးလုပ်ရတယ်။

သစ်သားချောင်းတစ်ခုကို အဝတ်ခွဲချစ်ပတ်ပြီး ပိတ်ရတယ်။

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ရေရိုခွဲပြီးမှ ပိတ်လို့ရသွားတယ်။ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်
ဦးမောင်လေး ရောက်လာတယ်။

“ရေတိုက်ကို ဘယ်သူ နောက်ဆုံးလုပ်တာလဲ ...”

ဆရာထွန်းက မေးတယ်

“ကျွန်တော်ပါ ...”

ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။

“ပိုက်ခေါင်း ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ...”

“ကျွန်တော် ရေဖျန်းတုန်းက ပိုက်ခေါင်းပြုတ်သွားလို့
ပလပ်တစ်ခဲပြီး ပြန်ကျပ်ခဲ့တာပါ။ ပိုက်ခေါင်းလည်း မတွေ့တော့
ဘူး ...”

ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

“မင်းကအလုပ်လုပ်တာ သေသေချာချာ လုပ်မှပေါ့ကွ၊
မင်းရေဖျန်းပြီးတာနဲ့ ပိုက်ခေါင်းမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မင်းတာဝန်ပေါ့”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားပါ
တယ်။ ကိုအောင်စိုး ညစ်ပြီလို့ ထင်ရအောင်ကလည်း ကျွန်တော်
ပိုက်ခေါင်းတပ်ရေချိုးပြီး ထပ်ခိုးပေါ်တက်လာတော့ သူနဲ့မောင်ချစ် အပေါ်
မှာ ရှိနေတယ်။

ဆရာထွန်းအပြစ်ပြောတာကို ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ခံရတယ်။

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။

“ကဲ... ကဲ... ရော ပိုက်ခေါင်းအသစ်သွားဝယ်တာကို ဝယ်ရောပိုင်ရင် ဦးမောင်လေးက ငွေထုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းအသစ်သွားဝယ်တယ်။ ပိုက်ခေါင်းအဟောင်း မတွေ့ရတာ မကျေနပ်ဘူး။

ပိုက်ခေါင်းအသစ်ကို ရေတိုင်မှာ ဝက်အူရစ်မကျပ်တဲ့ ထားပြီး လက်ကိုလွှတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးအထိ သွားသလဲ သိချင်လို့ စမ်းတာပါ။ အဝေးကြီးမရောက်ပါဘူး။ ရော ဘေးမှာပဲ လွှင့်ကျပါတယ်။ ပိုက်ခေါင်းက ကြေးခွဲလုပ်တာ အလေးချိန် တစ်ယောက်ယောက်လုပ်တာဖြစ်ရမယ်။ ပိုက်ခေါင်းကို ပုယုသွားတာ။ ဒါမဟုတ် ပြုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် အသေအချာ နားလည်လိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။ မပြောနိုင်ဘူး။
“လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေကလည်း မယုံရပါလား...”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ရွာမှာ အတူလုပ်ခဲ့တာ နီးသားပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကူညီတတ်တဲ့ စာရင်းငှားကြီး ကိုချစ်ကို သတိရလွှမ်းဆွတ်မိတယ်။

ကိုချစ်တီးကို သတိရတာကနေ ဆက်ပြီး မိစ္ဆယ်ကို သတိတမ်း။ မိစ္ဆယ်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိတယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဒုက္ခတွေကြုံကြုံ အနိုင်ကုန်တာတွေ ညစ်တာပဲ ဘယ်လောက်ပဲ ခံရခံရ မိစ္ဆယ်နဲ့ အမြန်ဆုံးနီးရဖို့ ဝပ်ရှော့ပညာကို

ကြီးကြီးတားတား သင်မယ်။ ဆရာထွန်း ဆရာချင်ဆရာပေး။ ဆဲချင်ဆဲပေး။ ထိုးချင်ထိုးပေး။ သည်းခံမယ်။ အကောင်းဆုံးတတ်အောင် သင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ပျက်စိတ်မှာတော့ မိစ္ဆယ်ရှိရာ ညောင်ပင်သာကို ကိုယ်ပိုင်ကား

ကိုယ်တိုင် မောင်းသွားနေတာ မြင်ယောင်လျက် ...

သုံးလကျော်တဲ့အခါ ဝပ်ရှောမှာ နေသားကျလာတယ်။ ရန်ကုန်
မှာလည်း နေတတ်စားတတ် ဘတ်စ်ကားစီးတတ်ဖြစ်လာတယ်။
မောင်ချစ်နဲ့ ညီအစ်ကိုလို ပိုပြီးရင်းနှီးလာတယ်။ ကိုအောင်စိုးကတော့
ဟောက်လိုက် ငေါက်လိုက် ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်ပဲ။ ဆရာထွန်းတောင်
သူ့လောက် မဆူမငေါက်ဘူး။ သူက အသက်လည်းကြီး
သဘာလည်းရင့်တော့ သည်းခံပါတယ်။ သူ့ခိုင်းတာတွေလုပ်ရင်း ခွဲလည်း
အတော်လေး ဖြုတ်တတ်၊ ပြင်တတ် ဖြစ်လာပါတယ်။ ဆရာ ထွန်း
ကားပြင်ရင်လည်း အသေအချာ ကြည့်ပြီး ပညာယူမှတ်သား ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း စိတ်အားပျက်မိတယ်။
ကိုယ်က မျှော်လင့်ချက်ထား ကြိုးစားနေပေမဲ့ မိစ္ဆယ်ကို စံသိန်းနဲ့
အတင်းအကျပ် ပေးစားလိုက်ပြီလား။ မိစ္ဆယ် မလွဲသာမရှောင်သာ
လက်ထပ်လိုက်ရပြီလား။ ဘာမှမသိရ။ မကြွယ်နဲ့သူ့အမေက မတရား
အနိုင်ကျင့်ရင်တော့ သူ့မယျာ သနားစရာ။ တွေးရင်းနဲ့ မိစ္ဆယ်ကို
သနားမိတယ်။

ဆရာထွန်းကတော့ စိတ်ကောင်းပါတယ်။ ပညာလိုချင်တဲ့
ကျွန်တော့်ကို စေတနာထားပြီး အသေအချာ သင်ပေးတယ်။
ခင်ခင်မင်မင်လည်း ဆက်ဆံပါတယ်။

လေးလလောက်အကြာမှာတော့ မပျော်လင့်ဘဲ ကိုညွန့်မြိုင်ကားဝပ်ရှော့ကို ရောက်လာတယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ခင်နာနဲ့သံတော့လည်း မြန်လို့။ သတင်းကောင်းကြားရပါစေဗျာ။ ခင်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေမိတယ်။

စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေနဲ့ပဲ မိစ္ဆာယ့်နဲ့စံသိန်းအကြွေကိုညွန့်မြိုင်ကို မေးကြည့်မိတယ်။

“အေး... ဒီအတိုင်းပါပဲကွ။ မင်္ဂလာဆောင်တာမတွေ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မကြားရပါဘူး။ ကောင်မလေးက လက်မခံလို့ ပြောကြတာပဲ...”

အိုး... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မင်္ဂလာသတင်းပါပဲ။ ကျေးတင်လိုက်တာ မိစ္ဆာယ့်ရယ်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ပျော်ပြီး မြူးကြွနေတယ်။ သတင်းကောယူလာတဲ့ ကိုညွန့်မြိုင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ အဲဒီနေ့ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး တက်ကြွနေတယ်။ ကိုညွန့်မြိုင်ကားကြီးဘရိတ်ကိုလည်း ဆရာထွန်းနဲ့အတူ ဝိုင်းဝန်းကူညီပြီး စိတ်ပါလက်ပြင်ပေးနေမိတယ်။

ကားပြင်ပြီးလို့ ကိုညွန့်မြိုင်နဲ့အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆွဲတော့လည်း ပျော်လိုက်တာ။ ရွာပြန်ရောက်နေသလိုပါပဲ။

လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းနဲ့ ရွာအကြောင်းလေးတွေလည်း မေးရပြောရတယ်။ မိစ္ဆာယ့်အကြောင်းကတော့ လက်မထပ်သေးဘူး ဒီအတိုင်းပဲဆိုတာထက် ပိုမသိရပါဘူး။ အရေးတကြီး သိချင်တာကလည်း

ဒါပါပဲ။ လက်မထပ်သေးဘူးဆိုတာနဲ့တင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပါပြီ။ သွားရလာရ လှုပ်ရှားရတာ အားလုံးတက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေပါတယ်။

“မင်းက ဘာမှမကြားသေးဘဲနဲ့ ကားဖြုတ်တာ တတ်တာ အတော်လှုပ်တတ်နေပြီပဲ။ ကြိုးစားပေါ့ကွာ...”

ကိုညွန့်မြိုင်က အားပေးစကားပြောတယ်။ နောက်လည်း ကိုညွန့်မြိုင်တို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဝပ်ရှော့ဝင်ခဲ့ပါဗျာ။ မော်တော်ကားလည်း လိုတာလေးတွေ ပြင်ပေးရတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ရွာသတင်းလေးတွေ သိချင်လို့ပါ။

ရွာနဲ့ ဆက်သွယ်ရေးအတွက် ကိုညွန့်မြိုင်ကို အားကိုးအားထားပြုမိတယ်။

“အေး... ဝင်ခဲ့မှာပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ မော်တော်ကားက ကုန်ရတဲ့တက်သွားရတာကွ။ တစ်ခါတလေကျတော့ ရန်ကုန်ဘက်ကို မရောက်ဘူး။ ရောက်ရင်လည်း ချက်ချင်း ကုန်ရရင် ချက်ချင်းပြန်တက်ရတာကွ။ ပြောသာပြောရတာ ညောင်မင်းသားကိုလည်း မင်းလိုက်လာပြီးကတည်းက နောက်ထပ် ပြန်မရောက်သေးပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော်က သဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းကောင်မလေး လုပ်မထပ်သေးတာကတော့ သေချာတယ်ကွ။ လက်ထပ်ရင် ဒီသတင်းက မြို့ပေါ်အထိ ရောက်လာမှာ။ မြို့ပေါ်မှာ စံသိန်းရှိတယ်လေကွာ...”

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုညွှန်ပြိုင် မပြန်ခင် အထပ်နိုးလေးပေါ် အပြေးအလွှား
ပြီး မိနွယ်ကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင်ရေးတယ်။

မိနွယ်ရေ

ရန်ကုန်မြို့က ကားဝပ်ရွှေတစ်ခုမှာ အလုပ်သင်အဖြစ်
နဲ့ ငါ့ဝပ်ရွှေပညာသင်နေတယ်။ နင့်ကို တစ်ရွှေ
မမေ့ပါဘူးဟာ။ ဒါပေမဲ့ မကြွယ်တို့ သားအမိကို
မလွန်ဆန်နိုင်လို့ နင် စံသိန်းနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရပြီ
လားတွေ့ပြီး စိတ်အားပျက်မိတယ်။

အခု ကိုညွှန်ပြိုင် ရောက်လာမှ လက်မထပ်သေး
ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲလို့ သိရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ
“ကောင်မလေးက လက်ခံတူးလို့ ပြောကြတာပဲ” လို့
ကိုညွှန်ပြိုင်က ပြောပြတယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ
မိနွယ်ရယ်။ ပညာသင်ရတာ၊ အလုပ်လုပ်ရတာ
အားရှိလိုက်တာ။

ဆက်ပြီးစောင့်ပါဦးဟာ။ (၂)နှစ်ဆိုရင် ဝပ်ရွှေ
ပညာကောင်းကောင်းတတ်မှာပါ။ (၃)နှစ်ဆိုရင် ငါ
ကားပြင်ပြီး ငွေရမယ်။ လေးနှစ်ဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ဝပ်ရွှေ
နဲ့ကိုယ်ပိုင်ကားရှိအောင် ကြိုးစားမယ်။

အလွန်ဆုံး (၄)နှစ်ပဲကြာမှာပဲ။ အခု ငါ့အသက်
(၁၇)နှစ်၊ မနွယ် အသက်က (၁၆)နှစ်။

မိနွယ်အသက် (၂၀)မှာ ငါ့ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ရွာ

ပြန်လာပြီး မိနွယ်ကို တောင်းယူမယ်။ အဲဒါဆိုရင်
မကြွယ်ပြောတဲ့ တန်ရာတန်ရာ ဖြစ်ပြီပေါ့ဟာ။ နင့်
အသက် (၂၀)အထိတော့ ငါ့ကို စောင့်ပါဟာ။

ငါလေမိနွယ်နဲ့အတူ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ
ကစားခဲ့တာတွေ တစ်နေ့မှ မေ့လို့မရဘူး။ သိပ်လွမ်း
တာပဲ မိနွယ်ရယ်။

ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ့တွေ့ ဘယ်လိုခုက္ခ
ဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ငါ့သည်းခံပြီး အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားမယ်။

နင် ငါ့ကို စောင့်နေပါနော် . . .

ကျော်

စာကလေးကို တစ်ချက်မွှေးပြီး စာအိတ်လေးထဲထည့်ပိတ်
လိုက်တယ်။ ကိုညွှန်ပြိုင်လက်ကို သွားပေးတယ်။

“မိနွယ်တို့အိမ်က စာရင်းငှားကိုရယူဖို့လက်ကိုသာ ပေးလိုက်
ပါဗျာ။ မိနွယ်လက်ထဲရောက်အောင် သူပေးပါလိမ့်မယ် . . .”

“အေး . . . စိတ်ချ ငါလဲရွာပြန်ပရောက်တာကြာပြီ။ ရွာပြန်
ရင်းနဲ့ ကိုချစ်တီးလက်ထဲရောက်အောင် ထည့်ပေးမယ် . . .”

ကိုညွှန်ပြိုင်ရဲ့ကတိစကားကြောင့် ဝမ်းသာရတယ်။ ကျွန်တော့်
စာလေးမိနွယ်လက်ထဲရောက်ပြီး မိနွယ်ပတ်ရတော့မယ်။ မိနွယ် ငါ့ကို
စောင့်နေလိမ့်မယ်။ ငါ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမယ်။

ကိုညွှန်ပြိုင်ကာ ပြန်ခါနီးမှာ မုန့်ဖိုးပေးတောင်ပေးသွားတာ...
ကိုညွှန်ပြိုင် ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေတာ
အလုပ်လုပ်ရတာ ဝပ်ရှော့ပညာသင်ရတာလည်း အရင်ကထက်
စိတ်ဝင်စားတယ်။

မြောက်လတော့ကြာတော့ ပါဘလစ်ကာ ကားလေအောင်
ရဲ့ ကာသနိုက်တာကို ကျွန်တော်တာသားဖြုတ်၊ ချေးဆေးပြုပြင်ပြီး
တတ်တာ ကောင်းသွားလို့ ဆရာထွန်း အံ့သြနေတယ်။ သူလုပ်တာ
ကြည့်ပြီး ပြန်လုပ်တာပါ။

“မောင်ကျော် မင်းတတ်တာကလည်း ပြန်လှရည်လား၊
မကြာခင် မောင်ချစ်တို့ အောင်စိုးတို့ထက် သာသွားတော့မှာပဲ...”

ဆရာထွန်းက ဝမ်းသာအားရချိုးကျူးတယ်။ ကျွန်တော်
ဝမ်းမသာနိုင်ပါဘူး။ ဆရာထွန်း မချိုးမွမ်းရင်ကောင်းမှာလို့ အောက်
မိတယ်။ ဆရာထွန်း အဲဒီလိုချိုးမွမ်းပြီးတိုင်း ကိုအောင်စိုး ကျွန်တော်
ရန်ညှိုးထားပြီး ပြဿနာရှာတတ်လို့ပါ။

ကိုအောင်စိုးရှိရာဘက်ကို လှည့်မကြည့်ပေမယ့် သိပါတာ
ပျက်နှာပျက်နေလိမ့်မယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ နေ့တောင် မကူးဘူး။ ညရောက်ခါ
အထပ်မိုးလေးပေါ် အိပ်ရာဝင်ကြတာနဲ့ ကိုအောင်စိုး ပြဿနာရှာ
တာပဲ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ဆရာထွန်း နိဗ္ဗာန်တာနဲ့ မြောက်
မြောက်ကြာ လုပ်မနေနဲ့။ ငါ့လက်သီးစာမိသွားမယ်...”

“မလုပ်ပါဘူးဗျာ...။ ကာသနိုက်တာဖြုတ်တာတတ်တာ
ကိုအောင်စိုးသင်ပေးထားတာတွေပါ...”

“အေး... အဲဒါ မင်းသိရင်ပြီဗျာ...”
“မနှက်ကျရင် ကိုအောင်စိုးနဲ့ မောင်ချစ်ကို လက်ဖက်ရည်
တိုက်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ကြာကျွေးပါကျွေးမယ်...”

ကျွန်တော်က ကိုအောင်စိုးနဲ့ ပြောလည်အောင် ကြိုးစားတာပါ။
“မင်းက ဘယ်က ဝိုက်ဆံတိုထားလို့လဲ...”

ကိုအောင်စိုး မေးပုံက မလိုတမား။
“မတိုပါဘူး။ ကိုညွှန်ပြိုင်မုန့်ဖိုးပေးသွားတာပါ...”

“ကာပြင်ခပေးတဲ့ငွေ မဟုတ်လား...”
“မဟုတ်ပါဘူး။ ကာပြင်ခက ဆရာထွန်းကို ပေးတာပါ။ ဒါက
ပြန်ခါနီးမှ မုန့်ဖိုးပေးတာပါ...”

ကျွန်တော် ပြောလည်အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစားပေမယ့်
ကိုအောင်စိုးလေသံက ပြောင်းမသွားဘူး။
ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ အိပ်ရာထဲမှာ
လှဲပြီး မျက်စိပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။

မိခွယ်ပျက်နှာလေးကို မြင်နေရတယ်။
ကိုအောင်စိုး မီးပိတ်သံကြားလိုက်ရတယ်။ မှောင်သွားပြီ။

“သိပ်ချစ်ပါတယ် မိခွယ်ရယ်...”
အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုံးလိုက်မိ
ပါတယ်။

ကိုညွန့်မြိုင် ပြန်သွားတာ တစ်လခွဲလောက်ကြာသွားပြီ။
ဒီအချိန်လောက်ဆို ကျွန်တော့်စာ မိနွယ်လက်ထဲရောက်လောက်ပြီ။ မိနွယ်
စာဖတ်ပြီးလောက်ပြီ။

ပြန်စာရေးပြီး ကိုချစ်တီးကတစ်ဆင့် ကိုညွန့်မြိုင်ကို
ပြန်ပေးထားရင်

စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ကိုညွန့်မြိုင်နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာမှာကို
မျှော်နေမိသေးတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်မနက် အစောကြီး သန်ရှင်းရေးလုပ်၊
ရေဖျန်း ရေချိုးပြီး မနက်စာကို ဦးမောင်လေးတို့ အိမ်ဘက်သွားပြီး
ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းကြော်စားတယ်။ ကိုအောင်စိုးက နောက်မှ ထပြီးလုပ်
တာမို့ လှဲပြီးသား အမှိုက်တွေကိုကျုံးနေတယ်။

“ကိုကျော် . . . ထမင်းကြော် စားပြီးရင် ငြိမ်းကို စက်ဘီး နဲ့
ကျောင်းလိုက်ပို့ပါနော် . . . နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ မမှီမှာစိုး လို့ပါ
.”

ဝပ်ရှောပိုင်ရှင် ဦးမောင်လေးရဲ့သမီး ငြိမ်းအေးက ကျွန်တော့်ကို
စက်ဘီးနဲ့ ကျောင်းပို့ခိုင်းပါတယ်။

ပြဿနာဖြစ်မယ့်ကိစ္စလို့ ကျွန်တော်နားလည်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါမှလဲ မပို့ဘူးပါဘူး။ ကိုအောင်စိုးပို့တာတော့ တစ်ခါမှလဲ မပို့ဘူးပါဘူး။

“ကိုအောင်စိုးနဲ့အိမ်ပါလား။ ကိုအောင်စိုးလိုက်ပို့လိုက်ပါ။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးကိုပြောရင်း မလှမ်းမကမ်းမှာပို့ပြန်ဖြေပေါ့...”

ကိုအောင်စိုးကိုလဲ လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။
“အိုး... သူကရေမှ မချိုးရသေးဘဲနဲ့၊ ချွေးတွေနဲ့ အလှူဘက်ဆင်း ရောင်ပေးရတယ်။ ကလဲ ပေလို့... ကိုကျော်ပဲလိုက်ပို့ပါ...”

ကိုအောင်စိုး ကြားပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အမေဒေါ်အေးမြလည်း ကြားပါတယ်။ ဆက်ငြင်းနေလို့မကတော့ပါဘူး။

“အေးလေ... အဲဒါဆိုရင်လည်း... လိုက်ပို့ပါမယ့် ကျွန်တော်ထမင်းကြော်စားပြီးတာနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး စက်ဘီးမှာ နောက်ကတင်ပြီး ကျောင်းလိုက်ပို့ပါတယ်။

“ကိုကျော်က ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းနေဘူးတယ်ဆို ဟုတ်လား”

လမ်းကျတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ကျွန်တော်ကို မေးတယ်။

“ငြိမ်းငြိမ်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဖေဖေပြောတယ်။ ဦးညွန့်မြိုင်ကပြောတာတဲ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆယ်တန်းရောက်တဲ့ နှစ်ကျမှ အ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းထွက်လိုက်တာ”

“အခု အဲဒီအမေ နေကောင်းသွားပြီလား...”

“ဆုံးသွားပါပြီ...”

“အို... စိတ်မကောင်းစရာ... ကိုကျော်အခုဒီမှာ ဆယ်တန်း

ပြန်ဖြေပေါ့...”

ရွှေကလာတဲ့ ကားတစ်စင်းကြောင့် စက်ဘီးကို လမ်းဘေး

ရောင်ပေးရတယ်။

“ဖြေတော့ဖြေမှာပါ။ ဝပ်ရှော့ပညာကောင်းကောင်း တတ်ပြီးလို့

ဝင်ငွေရရင် ဖြေမယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ...”

ပြောမိပြီးမှ ကိုယ့်စကားကို မှားမှန်းသိတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက သူ့အဖေပြန်ပြောရင် ကိုယ့်ဆန္ဒတွေတောင်းဆိုမိသလို ဖြစ်မှာနိုးတယ်။

“ဒါပေမဲ့... ဖြည်းဖြည်းမှပါ။ ဝပ်ရှော့ပညာက ဘယ်လောက် ကြာအောင် သင်ရမယ်ဆိုတာ မသိသေးပါဘူး...။ ပညာတတ်ပြီးရင်လဲ ဆရာတို့ကျေးဇူးကို ဆပ်အုံးမှာပါ...။

“ကျွန်တော်စကားကို ပြင်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဖေဖေပြောတယ်... မောင်ကျော်က စိတ်ပါဝင်စားတော့

သင်ရတာတတ်လွယ်တယ်တဲ့။ ဆရာထွန်းကလဲ ချီးကျူးတယ်တဲ့။

ပညာအခြေခံလဲရှိတော့ မြန်တာပေါ့တဲ့။ ကိုကျော်ကို ဆရာထွန်းရော ဖေဖေရော သဘောကျတယ်။

ကျွန်တော်ဝမ်းသာမိပါတယ်။

“ကိုအောင်စိုးကတော့ စိတ်ထားမကောင်းဘူး”

ငြိမ်းငြိမ်းပြောတာကို ကျွန်တော်ဘာမှ ဝင်မပါရဲလို့ ငြိမ်ငြိမ် လေးပဲ နားထောင်နေလိုက်ပါတယ်။

"ကိုကျော်နဲ့ ကိုချစ်ကိုလဲ သိပ်အနိုင်ကျင့်တာပဲ။ အခုမှ
လုပ်ရတာလဲ သူ့က နည်းနည်းလေးနေပြန်မှ ထလုပ်တယ်။ ကို
ကိုတော့ အစောကြီးထိုင်ပြီး အများကြီးခိုင်းတယ် ..."

"ဪ... အဲဒါက ကိုယ့်ဘာသာလုပ်တာပါ။ ရွာမှာ
တုန်းခေါက်ရင်ထနေကျဆိုတော့ လေးနာရီပါပဲ ..."

ကျွန်တော် ဘာပျံ့ပြန်မပြောပါဘူး။ အန္တရာယ်များတော့
လို့ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။

မကြာပါဘူး။ လာတဲ့ အန္တရာယ်က မြန်ပါတယ်။ နောက်
ကာပြင်တာတွေက များပါတယ်။ ငွေလဲ အများကြီးရတယ်။ ကာ
လဲအများကြီးဝယ်ရတော့ ထွက်ငွေလည်းများတယ်။ ကိုအောင်စိုး
မောင်ချစ်ရော ကျွန်တော်ပါ ငွေသိမ်းအံ့ဆွဲထဲက ငွေယူပြီး ကာ
ဝယ်ကြရတယ်။

ညနေပိုင်းရငွေ ထွက်ငွေ စာရင်းချုပ်တော့ ငွေခုနစ်
ပျောက်နေတယ်။ ဘယ်သူယူလဲ မေးတော့ ဘယ်သူမှ မယူဘူး
မိမြစ်နေပြီ။

"ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ပစ္စည်းတွေ အိပ်တွေထဲမှာ
ဒီလိုတော့ ရောရောနောနော အထင်မခံနိုင်ဘူး။

'ကိုအောင်စိုးက ပြောတာပါ။ ဦးမောင်လေးက သိပ်
ချင်ဘူး '

နောက်ဆုံးတော့ ဆရာထွန်းက -

'ကဲ .. ရှာမယ်ကွာ ... ' လို့ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့အဖ
လေးပေါ်တတ်ရှာတယ်။ ဆရာဦးမောင်လေးပါ ထုတ်လိုက်လာတ

ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ ကိုယ်မယူတာကို ကိုယ်အသိဆုံးပါ။
ရှာပေါ့။

မောင်ချစ်နေရာနဲ့ မောင်ချစ်အိတ်တွေ ရှာတယ်။ မတွေ့ပါဘူး။
မောင်ချစ်အတွက် ဝမ်းသာမိတယ်။

ကိုအောင်စိုးနေရာရှာတယ်။ မတွေ့ဘူး။ ကိုအောင်စိုး အိတ်တွေ
ပါသွန်ချပြီးရှာတယ်။

"ခေါက်"
ထွက်ကျလာတာက ရေပိုက်ခေါင်း။

"ဟာ .. ဒီဟာ ... ရေတိုင်ကပျောက်သွားတဲ့ ရေပိုက်
ခေါင်း ..."

မောင်ချစ်ထံက ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တအံ့တဩ
ပြောသံ ...။

ကိုအောင်စိုး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတယ်။ ယုံထောင်ကြောင်
မိမြစ်နေပြီ။

"ဒီပျောက်သွားတဲ့ ပိုက်ခေါင်းက မင်းအိတ်ထဲ ဘယ်လို
ရောက်နေတာလဲ ..."

ဆရာထွန်းပေးတာကို ကိုအောင်စိုးမဖြေနိုင်ဘူး။ ခေါင်းငုံ့
နေတယ်။ ဆရာထွန်းက ဦးမောင်လေးကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ ဦးမောင်လေး
ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

"ဒါဆိုမထူးတော့ပါဘူး .. ပျောက်တဲ့ပိုက်ဆံဘယ်မှာရှိတယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော် ..."

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ..."

ထုတ်ဖော် ပြောတော့မယ့်မောင်ချစ်ကို ကိုအောင်စိုး လှိုက်လိုက်တယ်။

"ဟေ့ကောင် အောင်စိုး မင်းက ဘာကောင်လဲ ... ခြိမ်းခြောက်ရတာလဲ ... ပြောမောင်ချစ် ခဲ့ခဲ့ပြော ..."

ဆရာထွန်းက အောင်စိုးကို လှမ်းငေါက်ပြီး မောင်ချစ်အားပေးတယ်။

"ပိုက်ဆံတွေကို ကိုကျော်ရဲ့ ဟိုအိတ်အမည်းထဲမှာ နှိပ်ဖိထားပြီး ကိုအောင်စိုးထည့်ထားတာ ကျွန်တော်ထပ်ခိုးအပေါ်တင်ဖို့ လိုတော့ပြောရင် ကျွန်တော်ကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ကြိုတင်တယ် ..."

မောင်ချစ်က အားလုံးဖွင့်ပြောပြီး ကျွန်တော် အိတ်ထဲထည့်ပြပါတယ်။

ဆရာထွန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံ (၇)ထောင် လာတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး။ မောင်ချစ်သာ မပြောကျွန်တော်ခုကွရောက်တော့မှာ။ ဝပ်ရှော့ကနေ ထုတ်အပစ်ခံရလေ့လုပ်တာ ...။

"ဟေ့ကောင် အောင်စိုး မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ ..."

ကိုအောင်စိုး ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

"မင်း စိတ်ထားမကောင်းဘူး။ သူများခုကွရောက်နေချောက်ချာတဲ့ကောင်။ တစ်ခါလဲ မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ခေါင်းပျောက်တာ"

မင်းပဲ။ အခုငွေပျောက်တာလဲ မင်းပဲ ...။ အဲဒါ မင်းကို ငါခေါ်လာပြီး ဝပ်ရှော့မှာ သွင်းပေးခဲ့တာဆိုတော့ ... ငါပဲ တာဝန်ယူပြီးမင်းကို မကွေးထိပြန်ဖို့ပေးရမှာပဲ ..."

ဦးမောင်လေးက ဆရာထွန်းကို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်။ ကိုအောင်စိုး ပစ္စည်းတွေ အားလုံးသိမ်းပြီး ဆရာထွန်းက အဝေးပြေးကားဂိတ်အထိ လိုက်ဖို့ ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

သူများထွက်သွားရအောင်လုပ်လို့ ကိုယ်ထွက်သွားရတာပါ။

ကိုအောင်စိုးထွက်သွားပြီးမှ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ရေပိုက်ခေါင်းကိစ္စပါ။ ရေပိုက်ခေါင်းပျောက်တဲ့နေ့က ရေတိုင်ကို ကျွန်တော်နောက်ဆုံးသုံးခဲ့တာပါ။ ထပ်မံပေါ်တတ်လာတော့ ကိုအောင်စိုးက ထပ်မံပေါ်မှာရှိနေတာ။

ဒါနဲ့ မောင်ချစ်များသိမလားလို့မေးကြည့်တော့ မောင်ချစ်က ပြုံးတယ်။

“ဘာပြုံးတာလဲ .. မင်းကသိလို့လား”

ကျွန်တော်မေးတာကို သူကမဖြေဘူး။

‘အဲ့ဒီနေ့က ကိုကျော်ရေချိုးပြီး ရေလဲဘောင်းဘီလှမ်းသေးလား ...’

သူက ပြန်မေးတယ်။

“အေး လှမ်းတယ် .. အင်္ကျီနစ်ထည်ပါလျှော်ထားတာ သွားလှမ်းတယ် ...”

ဖြေရင်းနဲ့ အဝတ်လှမ်းတဲ့ ကြီးတန်းရှိရာ ကားဝပ်ရော့ရဲ့နောက် တက်ထိသွားရတာကို စဉ်းစားမိတယ်။

“ကိုကျော် အဝတ်လှမ်းဖို့ သွားနေတုန်း ပိုက်ခေါင်းကို ဖြုတ်လာတာ နေမှာပေါ့။ ကိုကျော်ထပ်မံပေါ်တတ်မလာခင်လေးမှာ သူ့ရောက်လာတာ။ သူ့ပုဆိုးမှာ ရေတွေစိုလို့ ...။ ကျွန်တော်က

အစောကြီးကတည်းက မှီနေတာ ... "

"ဒါဆို .. ဆွဲဒီနေ့ကတည်းက မင်းသိနေတာလား ... "

မောင်ချစ်က ခေါင်းရမ်းပြတယ်။

"အခုမှ ဆက်စပ်ပြီး ခြင်းစားမိတာပါ ... "

မောင်ချစ်ပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားပါပြီ။

မောင်ချစ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူသာထုတ်ဖော်မပြောရင် ... ပျောက်သွားတဲ့ ငွေခုနှစ်ထောင်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ...။ မောင်ချစ်ကိုကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ပိုပြီး ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွားကြတယ်။

ကိုအောင်စိုးမရှိတော့ ဝပ်ရှော့မှာ နေရထိုင်ရတာ ပညာသင်ရ တာအားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ ညကျရင်လည်း ကျွန်တော်ဟာကြည့်လို ရပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ မောင်ချစ်ထွက်ကပ်တာလဲ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကျညီကြတယ်။

မနက်ကျတော့ (၅)နာရီမှာ နှစ်ယောက်အတူထပြီး သန့်ရှင်း ရေး အားလုံးကို နှစ်ယောက်အတူလုပ်ကြတယ်။

ဆရာထွန်းနဲ့ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ဦးမောင်လေး မောင်ချစ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို စေတနာထားပြီးသင်ပေးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိတာကိုလည်း သဘောကျ နှစ်သက်ကြတယ်။

ဦးမောင်လေး ဝပ်ရှော့ကနာမည်ကောင်းတော့ လာပြင်တဲ့ကား တွေများတယ်။ မောင်ချစ်နဲ့ ကျွန်တော် ဦးမောင်လေးနဲ့ ဆရာထွန်းကို

ကျွန်တို့လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ကားပြင်တဲ့ အတွေ့အကြုံ အများကြီးရတယ်။ တချို့ကိစ္စတွေကျတော့ ကျွန်တော့်တို့ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ တာဝန်ယူပြင်ရ တယ်။ ဦးမောင်လေးနဲ့ ဆရာထွန်းက ပြန်ကြည့်ပြီးလိုအပ်မှ ပြုပြင် ပေးတယ်။ ဝပ်ရှော့ရောက်လို့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်မှာပဲ တော်တော်ပြင် တတ်နေပါပြီ။

ဦးမောင်လေးနဲ့ ဆရာထွန်းက မောင်ချစ်နဲ့ ကျွန်တော်ကို အမဲပညာသင်ပေးတယ်။ တစ်နေ့ကို မနက်စာအပါအဝင်ထမင်းသုံးနှစ် ကျွေးတယ်။ ဟင်းကလည်းကောင်းပါတယ်။ အသား၊ ငါးတစ်ခွက် အမြဲပါတယ်။ စာရင်းငှားဘဝ မကြွယ်တို့အိမ်မှာစားရတာနဲ့တော့ တခြား စိပ်၊ ဘာတခြားစိတ်ထဲဆိုရင် ဒီမှာ ဆရာကတော်ဒေါ်အေးမြက စေတနာရှိတယ်။ ဟိုမှာ မကြွယ်က စေတနာမရှိဘူး။

ဦးမောင်လေးက လခပေးပေးမယ့် မောင်ချစ်ကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ မကြာမကြာမုန့်စိုင်းပေးပါတယ်။ ပေးတဲ့မုန့်စိုင်းကလဲ လက်ဖက်ရည်ဖုန်စားတာထက်ပိုပါတယ်။ အဝတ်ကလေးလိုအပ်တာလေး တွေ ဝယ်နိုင်ပါတယ်။

ကိုအောင်စိုးထွက်သွားပြီး ခြောက်လလောက်ကြာတော့ မောင်ချစ်ကို ပဲခူးဝပ်ရှော့တစ်ခုက တစ်လကို နှစ်သောင်းပေးပြီးခေါ် သွားတယ်။ မောင်ချစ်က ပျဉ်ပုံကြီးသားဆိုတော့ မိဘတွေနဲ့နီးတာပေါ့။

မောင်ချစ်ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်လကြာတော့ ဦးမောင်လေး က ကျွန်တော့်ကို တစ်လသုံးသောင်းပေးတယ်။ ထွက်သွားမှာ စိုးလို့လား မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် မထွက်ပါဘူး။ ပညာတွေဆက်သင်ရဦးမှာပါ။

ဆရာတို့ကျေးဇူးတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မယူ
လိုကြောင်း အတင်းငြင်းပါတယ်။ မရပါဘူး။ ဆရာထွန်းကပါ အယူခိုင်
ပါတယ်။ ဒါနဲ့ဆရာဦးမောင်လေးနဲ့ ဆရာထွန်းကို ဝတ်စုံ တစ်စုံနဲ့
အကောင်းစား ဈေးကြီးတာ ဝယ်ကန်တော့တယ်။

ဝပ်ရှော့အလုပ်သင် တပည့်နှစ်ယောက်ကိုလည်း လက်ခံထား
ပါတယ်။ တစ်ယောက်က (၁၅)နှစ် တစ်ယောက်က (၁၄)နှစ်။ နှစ်
ယောက်လုံး သဘောကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထပ်ခါးပေါ်
မှာနေရတယ်။ ကျွန်တော်က အလုပ်သင်ပေးမယ့် ဆရာတစ်ပါး ဖြစ်နေပြီ
သူတို့ကို သင်ပေးရတယ်။ အနိပ်ကွန်ပြီး ခေါက်တာထိုးတာ မလုပ်ပါဘူး။
မနက်ခင်းပိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်လဲ သူတို့ကို ပိုမခိုင်းပါဘူး။
ကျွန်တော်ပဲ ပိုလုပ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်က ခော်မိုး တစ်ယောက်က
အောင်သူတဲ့ နှစ်ယောက်လုံး ဆင်းရဲတယ်။ ခိုင်းလို့သင်လို့ ကောင်းတယ်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဘဝလေး အခြေတကျဖြစ်လာပြီနဲ့
ဆယ်တန်း ပြန်ဖြေချင်တဲ့ အကြောင်း ဆရာဦးမောင်လေးကို ခွင့်တောင်း
တယ်။ ည(၁၁)နာရီ လောက်အထိ မီးဖွင့်ပြီး စာကြည့်ခွင့်ရချင်လို့ပါ။

"ဟ သိပ်ကောင်းတာပါ မောင်ကျော်ရာ ဆရာအားပေးတယ်။
အောင်အောင်ဖြေပါကွာ။ လိုတာပြော။ ညကျောင်းတတ်ပေါ့။ ကျူရှင်
တတ်ချင်လည်းတတ်။ ကျူရှင်ခလိုတာ ဆရာပေးမယ် ..."

အားတတ်သရောပြောပါတယ်။ အားရှိလိုက်တာ ..."

"ကျွန်တော် ညကျောင်းပဲတတ်မှာပါဆရာ။ သိပ်လိုအပ်တဲ့
ဘာသာမှ ကျူရှင်ယူမှာပါ။ ကျူရှင်ခ ကျွန်တော်ဘာသာပေးပါမယ်။

ဆရာက လခတွေ အများကြီးပေးထားတာပဲ ..."
"လခက အလုပ်အတွက်ပေးတာပဲကွ ... ပညာသင်ဖို့ကမ္ဘာတော့

ဆရာကျညီရမှာပေါ့ ..."
မကြွယ်တို့ သားအမိနဲ့ပွားကွာပါ။
နောက်တစ်နေ့ကျတော့

"ကိုကျော် ဆယ်တန်းဖြေမှာဆို ..."

ငြိမ်းငြိမ်းအေးက လာပေးတယ်။ ကျွန်တော်ခေါင်းညှိတိုပြတယ်။

"ငြိမ်းငြိမ်းကိုတော့မပြောဘူး ... ဖေဖေပြောမှ သိရတယ်။
လိုတဲ့စာအုပ်တွေ ငြိမ်းငြိမ်းဆီကယူနော် ... မုတ်စုတွေလဲ ယူကြည့်
လို့ရတယ် ..."

ကျွန်တော်ဝပ်ရှော့ရောက်စမှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ရှစ်တန်း
ကျောင်းသူ။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး သုံးလကြာတော့ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲ
ဖြေရတယ်။ မနှစ်က ကိုးတန်း ဒီနှစ် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းဖြေမယ်လုပ်
တော့ သူက ဆယ်တန်း တက်ခါစ။

"ငြိမ်းငြိမ်းကိုပြောမလို့ပါ။ ဆရာကိုပြောရတာကတော့ ညဆယ့်
တစ်နာရီလောက်ထိမီးဖွင့် စာကြည့်ချင်လို့ပါ။

"ဪ ... ဒါများကိုကျော်ရယ် ခွင့်တောင်းစရာမလိုပါဘူး။
ဖဲရိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆယ့်တစ်နာရီအထိမဟုတ်ပါဘူး။ အလင်း
ကြည့်လည်း ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး ..."

အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို ပြောနေတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး
ကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြီးမိတယ်။

“ဘာပြုံးတာလဲ ...”

“အစ်မကြီးလို ပြောနေလို့ပါ ...”

“စေတနာနဲ့ပြောတာပါ ...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးဖျက်နာလေးက ကြည့်ကြည့်လင်လင် အေးလေး

အေးလေး။

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီနှစ်အောင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းကတော့ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးပါအောင် ကြိုးစား ...”

ငြိမ်းငြိမ်းက ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ မှတ်စုတွေက ကျွန်တော့်အတွက် အများကြီး အထောက်အကူပြုတယ်။ သူ့ကျောင်းမှတ်စုတွေ၊ ကျူရှင်မှတ်စုတွေအားလုံး ကျွန်တော်ယူကြည့်ရတယ်။ ညကျောင်းတတ်တာ၊ ကျူရှင်တတ်တာထက်တောင် ပိုအကျိုးရှိတယ်။ နားမလည်လို့ မေးရင်လဲ စာတော်တဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းက ရှင်းပြနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် နေ့မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ကားပြင်သူမလားလို့ ကားပြင်ရောမရှိရင် စာကျွက်တယ်။ ညကတော့ ညကျောင်းတတ်တယ် စာကျွက်တယ်။

တော်သေးတယ်။ ကိုအောင်စိုးရှိရင် မီးပွင့်ရတာ ပြဿနာ တတ်ဦးမယ်။ နုတော့ငြိမ်းငြိမ်းအေး ပြောသလို တစ်ညလုံးပွင့်လဲရတယ် ဦးမောင်လေးနဲ့ ဆရာထွန်းကလဲ အားပေးကြတယ်။ စာကြည့်လို့ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော့်တို့နေတဲ့ ထပ်မံအပေါ်မှာ လေးပေ

ပီးချောင်း ထွန်းပေးတယ်။ လင်းထိန်နေတာပဲ။ အားတတ်စရာကောင်းတဲ့ဘဝ၊ ချေမှာ အလင်းရောင်မြင်

နေရပြီ။

“တန်ရာ တန်ရာ ဖြစ်စေရမှာပေါ့ မကြယ်ရာ ...”

မိစ္ဆယ်ရဲ့ ချစ်စရာ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး မိစ္ဆယ်နဲ့ အမြန်ဆုံး နီးရဖို့ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါတယ်။

□ □ □

ကျွန်တော် (၁၈)နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ဦးမောင်လေးနဲ့ ဆရာထွန်းက ကားမောင်းသင်ပေးပြီး ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပါရအောင် လုပ်ပေးတယ်။ ကိုယ်ပြင်တဲ့ကား ကောင်းမကောင်းကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီးစစ်ဆေးနိုင် ဖို့ဖြစ်တယ်။ ကားမောင်းတတ်မှလည်း ကားပြင်ရတာပိုပြီးဆက်စပ် နားလည်တယ်။ ကိုအောင်စိုးရှိတုန်းကလည်း ကားမောင်းသင် ကားမောင်းတတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဝပ်ရှောမှာ ဂျစ်ကားတစ်စင်းရှိတယ်။ ကားပစ္စည်းဝယ်တော့လဲ ဒီကားနဲ့သွားဝယ်ရတယ်။ နောက်ကျွန်တော် ကားမောင်းကျွမ်းလာတော့ ဂျစ်ကားနဲ့ပဲ ငြိမ်းငြိမ်းကို ကျူရှင်သွားတဲ့အခါ လိုက်ပို့ပေးရတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုးရှိပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းက တစ်လမ်းလုံး အရေးကြီးတဲ့ စာတွေ ကျွန်တော်သိ၊ မသိမေးတယ်။ မသိရင် ရှင်းပြ တယ်။ သင်ပေးတယ်။ ညကျတော့ ပြန်ကျက်ရတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း ကျူရှင်ပို့ရင်းနဲ့ကို ကျွန်တော်စာတွေအများကြီးရတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ စာပေးပွဲနီးလာတော့ ဦးမောင်လေးနဲ့ ဆရာထွန်းက ကျွန်တော်စာကျက်ချိန်များများရအောင် မနက်ပိုင်း သန့်ရှင်းရေး မလုပ်ရတော့ဘူး။ ဇော်မိုးနဲ့ အောင်သူပဲလုပ်ရတယ်။ မနက် (၅)နာရီထပြီး(၇)နာရီထိ စာကျက်ရတယ်။ (၇)နာရီမှာ မနက်စာစားပြီး (၉)နာရီထိ စာကျက်ရတယ်။ ညလဲ (၇)နာရီကနေ (၁၁)နာရီထိ

စာကျက်ရတယ်။

လူငယ်တစ်ယောက်တိုးတတ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတဲ့နေရာမှာ စေတနာအကင်းကြသုတွေဖြစ်တယ်။ လောကကြီးမှာ ဒီလိုလူကောင်းတွေလဲရှိသေးလေအလို့ လေးစားမိရတယ်။ ဒီဆရာတွေနဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး။ သူတို့စေတနာနဲ့ လေးစားစွာ တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်စာကို အစွမ်းကျန်ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပထမရတဲ့ ကျွန်တော်အတွက် ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး အကူအညီသာပမာရင် အောင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ သူရှင်းပြတာတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ကျေးဇူးကြီးပါတယ်။

ဆယ်တန်းအောင် စာရင်းထွက်တော့ ကျွန်တော်အောင်ပါတယ်။ ဦးမောင်လေးနဲ့ ဆရာထွန်း ကျွန်တော့်ကို ချီးမွမ်းလိုက်ကြတာ အလုပ်လုပ်ရင်း ပြောတာအောင်လို့ ဝမ်းသာနေလိုက်ကြတာ။ ဇော်မိုးနဲ့ အောင်သူလဲ ပျော်လို့ပေါ့။ ကျွန်တော်အောင်တာကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာ နဲ့အောင်တဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးထက်ပိုပြီး ဝမ်းသာတစ်ဖွဲ့လုံး အိမ်သာအားလုံးပါ ပျော်နေကြတယ်။ အဲ့ဒီလို ပျော်တဲ့အထဲမှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးလည်း ပါတယ်။

“ငြိမ်းငြိမ်းက လေးဘာသာနဲ့အောင်တာ ငြိမ်းငြိမ်းကို ချီးကျူးကြပါ။ ကျွန်တော်က ခိုးခိုးအောင်တာပါ။ ချီးကျူးစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတော့ ငြိမ်းငြိမ်းက လေးကံမိဘူး။ သူအောင်တာ ကကျောင်းကောင်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းတွေ အစဉ်တစိုက် တတ်လာတာ ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး။ ကိုကျော်အောင်တာမှ ဝမ်းသာစရာ

လိုပြောပါတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အပေရယ်၊ အပေရယ်နဲ့မိစ္ဆယ်ကို သတိရလိုက်တာ။ အပေနဲ့အပေ သီရင် ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်ကြမလဲ။ အပျော်ထဲမှာ မျက်ရည်ခဲရသေးတယ်။

မိစ္ဆယ်ကတော့ ရွာမှာရှိတယ်။ ပြေးပြောချင်လိုက်တာ။ မိစ္ဆယ် ဘယ်လောက်ပျော်နေလိုက်မလဲ။

ဆယ်တန်းအောင်လိုက်တာနဲ့ မိစ္ဆယ်နဲ့ လေ့ခါးအဆင့်တစ်ခု နီးသွားသလို ခံစားရတော့ ပိုဝမ်းသာမိတယ်။

ချစ်စရာမိစ္ဆယ်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိတယ်။ ခုလောက် ဆို မိစ္ဆယ်အပျိုပီပီဖြစ်ပြီး အလှကြီးလှနေလိမ့်မယ်။ မြင်ချင်လိုက်တာမိစ္ဆယ်ရယ်။

မိစ္ဆယ်နဲ့ နီးရဖို့ ငါဆက်ကြိုးစားမယ်။ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ အဝေးဆင် တက္ကသိုလ်တတ်ပြီး ဆက်ဖြေမယ်။ ဦးမောင်လေးက နေ့ကျောင်းတတ်ချင် တတ်ပါ။ သူထားပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ မတတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်တာသာ အလုပ်လုပ်ရင်း အဝေးဆင်နဲ့ ဘွဲ့ယူမှာပေါ့။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးကတော့ သူ့ဝါသနာအတိုင်း ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ဆက်တတ်တယ်။ ဦးမောင်လေး က ဆူပါရစ်စင်ကာလေး တစ်စီးဝယ်လိုက်တယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးကျောင်း ပို့ဖို့ပေါ့။ မနက်ပိုပြီး ညနေသွားကြိုရတယ်။ တချို့နေ့တွေမှာ နေလည် ပြန်ကြိုရတယ်။ များသောအားဖြင့် ဆရာဦးမောင်လေးကြိုပါတယ်။ ဦးမောင်လေး မအားတဲ့အခါ ဆရာထွန်းပို့ကြိုလုပ်ရတယ်။ ဦးမောင်လေး ရောဆရာထွန်းပါ မအားတဲ့အခါကျမှ ကျွန်တော်ပို့ရကြိုရတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းအေးက လိမ်မာပါတယ်။ သူ့အဖေကိုယ်တိုင်ကား
 ပယ်ယား ဝပ်ရွှာ အလုပ်သမားဘဝကနေ ဝပ်ရွှာခိုင်ရှင်ဖြစ်ခဲ့
 ရတာဆိုတော့ ဘဝကိုနားလည်တယ်။ ဝပ်ရွှာအလုပ်သမားတွေကို
 မောက်မာတာ နှိပ်တာမရှိဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံတယ်။
 လျှို့ဝှက်ကျောင်းကျတာ ဆိုတာ စိတ်ကောက်တာလုံးဝ မရှိဘူး။ တစ်ခါ
 တစ်လေ သွားကြိုတာနောက်ကျရင်လဲ သူ့ဘာသာ ကင်တင်မှာ
 စာကျက်ရင်း စောင့်နေတယ်။ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်သူ့ကို
 နှမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့က ကျွန်တော်
 ကော့စူးရှင် သူ့အကူအညီကြောင့် ကျွန်တော်ဆယ်တန်းကို အဆင်ပြေပြေ
 အောင်ခဲ့ရတာ။

ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သုံးလလောက်ကြာတော့
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုညွန့်မြိုင်ကားကြီးရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်
 ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အကြောင်းပြောပြတော့ ကိုညွန့်မြိုင် ဝမ်းသာ
 ချီးကျူးတယ်။ ကျွန်တော်ပျော်လင်းခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့နဲ့အတူ မိစ္ဆယ်ရဲ့
 စာလေးပါလာတယ်။

ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ပျော်လိုက်တာ။

“ငါ့ဆီ- ဒီစာရောက်တာကြာလှပြီကွ လေးငါးလလောက်ရှိပြီ
 ကိုချစ်တီးလာပေးတာ။ မင်းစာကိုတော့ ငါ့ပြန်ပြန်ရောက်ပြီးသုံးရက်မှာ
 ရွာပြန်ပြီး ကိုချစ်တီးပေးခဲ့တာ ...။”

ကိုညွန့်မြိုင်ရှင်းပြတယ်။

“ကော့စူးရှင်ပါ ကိုညွန့်မြိုင်ရား၊ ကျွန်တော်အတွက်တော့ ဒီစာဟာ

ကသစ်ပါပဲ။ ခုရေးသလိုခံစားရမှာပါ ...”

ကျွန်တော်မိစ္ဆယ်ရဲ့ စာလေးကို တစ်ယောက်တည်း အေးအေး၊
 ဆေးဆေး ဖတ်ရှင်လို့ ထပ်မံပေါ်တတ်ခဲ့တယ်။ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်လို့၊
 မိစ္ဆယ်ဘာတွေ ရေးထားပါလိမ့် သိချင်လိုက်တာ။

စာအိတ်ကလေးက ခွမ်းပြီးညစ်ပေပေတောင်ဖြစ်နေပြီ။

“ဪ... မိစ္ဆယ်ပေးတဲ့ စာအိတ်ကလေး ...”

အမြတ်တန်းနဲ့ ညင်ညင်သာသာ ဖွင့်ဖောက်လိုက်တယ်။
 လောစာဆုပ် ထဲကဖြုတ်ထားတဲ့ စာရွက်ဖြူလေးမှာရေးထားတယ်။
 ကိုကျော် ...

အစဆုံးရေးတဲ့ အခေါ်ကိုကြည့်ပြီး ကြည့်ခူး။ ဝမ်းသာ
 မြစ်လိုက်တာ။ တစ်သက်လုံး ‘ငကျော်’ ခေါ်ခဲ့တာ ချစ်သူအနေနဲ့
 ကိုကျော်လို့ခေါ်တာ။

ကိုကျော်ထွက်သွားကတည်းက မိစ္ဆယ်လဲ တစ်နေ့မှ မပေးပါဘူး။
 အဲ့ဒီညက တစ်ညလုံး မိစ္ဆယ်ငိုတယ်။ ကိုကျော်ကိုသနားလိုက်
 တာ။ အစ်မကိုလည်း စိတ်နာတယ်။ မိစ္ဆယ်ရှက်လွန်းလို့ အိမ်ထဲ
 မှာပဲ နေတယ်။ အပြင်လဲမထွက်ဘူး။

အဖေက အစ်မကိုဆွတ်တယ်။ မာနတွေကြီးပြီး လှုပ်အလယ်မှာ
 အမှက်ရအောင် လုပ်တယ်။ အသုံးမကျဘူးလို့ပြောပါတယ်။
 မိစ္ဆယ်ကလည်း အဖေရှေ့မှာပဲ အပေးနဲ့အစ်မကို ပြောလိုက်
 တယ်။ စံသိန်းကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ စံသိန်းနဲ့ပေးစားရင်
 အိမ်မှာမနေဘူး ထွက်သွားမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ အဖေကလဲ

ငါ့သမီး စိတ်မချမ်းသာတာ အာမှမလုပ်ကြနဲ့ လုပ်ရင် ငါ့
အတွေပဲလို့ပြောထားတယ်။
ကိုကျော်ကြီးစားပါ။ လေးနှစ်မကပါဘူး။ ကိုကျော် ပြန်လာ
တဲ့အထိ စောင့်ပါမယ်။ ကိုကျော်အောင်မြင်ပါစေလို့ မိစ္ဆယ်
ဆုတောင်းပါတယ်။ ကိုကျော် ပြန်လာမယ့်နေ့ကို မိစ္ဆယ်
စောင့်နေမယ်။

ခွယ်

ဪ ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ။ လေးနှစ်မကပါဘူး။
ကိုကျော်ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ပါမယ်တဲ့။ အားရှိလိုက်တာ။ စာရွက်
ကလေးကို တပြတ်တနိုး ခွေလိုက်မိတယ်။ မိစ္ဆယ်လက်ထဲရလေးတွေပါတဲ့
စာရွက်လေး။ မိစ္ဆယ်ပါးပြင်ကို ခွေးရသလိုပဲ။

ကွမ်းခြံထဲမှာ မိစ္ဆယ်ပါးပြင်လေးကို အကြင်နာပေးခဲ့တဲ့အဖြစ်
မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ ခံစားရတယ်။

ခံသိန်းကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ခံသိန်းခွဲပေးစားရင် ဒဏ်ပိက
ထွက်သွားမယ်လို့ ပြောတဲ့မိစ္ဆယ်။ အားရှိလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ မိစ္ဆယ်ရယ်။ နှင့်စာတစ်စောင်လုံးမှာ ငါ့ကိုချစ်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးမှ မပါဘူး။ ဝါစေချင်လိုက်တာ။ အေးလေး ငါပြန်
လာတဲ့အထိစောင့်မယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုချစ်လို့ပေါ့။

အခုဆို ငါ့ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီ မိစ္ဆယ် ...။ နှင့်ကို
ပြောချင်လိုက်တာ အတော်ပဲ။ ကိုညွန့်မြိုင်ရောက်လာတာနဲ့ ပြောလို့
ရသွားပြီ။

ကျွန်တော်ချက်ချင်းပဲ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်တယ်။
ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အကြောင်း၊ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ထက်ပြီး
ဘွဲ့ရအောင်ဆက်ကြိုးစားနေကြောင်း၊ နောက်(၂)နှစ်လောက်ဆိုရင်
တန်ရာ တန်ရာပြန်လာမယ့်အကြောင်း၊ မိစ္ဆယ်က (၄)နှစ်မက ပြန်လာတဲ့
အထိစောင့်နေမယ်ဆိုလို့ အားတတ်ရတဲ့အကြောင်းတွေပေါ့။ ကိုချစ်ဝမ်း
ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သတိရကြောင်း၊ ထည့်ရေးလိုက်သေးတယ်။
နောက်ဆုံးစာကြောင်းမှာ အရေးချင်ဆုံးလေးကိုထည့်ရေးလိုက်
တယ်။ ခေ့တိုင်းလွမ်းနေမိတယ် မိစ္ဆယ်ရယ်။

သိပ်ချစ်တဲ့ -

ကျော်

သိပ်ချစ်တဲ့ ဆိုတဲ့စကားကိုဆုံးချင်လို့ပါ။

ဒါမှ မိစ္ဆယ်စာပြန်ရေးရင် 'သိပ်ချစ်' မဟုတ်ရင်တောင် 'ချစ်' ဆိုတဲ့စကား
လေးပါအောင်လို့။

□ □ □

ကိုညွှန်ခြိုင်း ပြန်သွားပြီး (၄)လလောက်ကြာတော့ ဆရာထွန်းက ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးမောင်လေးကို ခွဲထွက်ဝပ်ရှော့ထောင် ခွင့်တောင်းတယ်။ မောင်ကျော်လည်း အားလုံး လုပ်တတ်နေပါပြီ။ မှန်ကန်လို့ ရပါပြီဆိုပြီး အကြောင်းပြတယ်။ အင်းစိန်မှာ ဝပ်ရှော့တစ်ခု တည်ထောင်တယ်။

ဆရာဦးမောင်လေးက အင်းစိန်ဝပ်ရှော့ကိုလိုက်ကြည့်ပြီး လိုအပ်တာတွေအားလုံး ပြည့်ဆည်းပေးတယ်။

ကျွန်တော်က ဦးမောင်လေးဝပ်ရှော့မှာ ဆရာထွန်းနေရာရောက် လာတယ်။ ဇော်မိုးတို့အောင်သူတို့က ကျွန်တော်ကို ဆရာကျော်လို့ ခေါ်သလို ကားပြင်သူတွေကလဲ ဆရာကျော်ခေါ်ကြတယ်။

ဆရာထွန်းကသိပ်တော်တဲ့ လူဖြစ်တယ်။ ကားပြင်တာ စေ့စပ် သေချာတယ်။ လက်ပူတိုက်ပြီး လုပ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူပြင် ပေးလိုက်ရင် ကောင်းသွားတယ်။ ပြင်လို့ရတာပြင်ပေးတယ်။ ပြင်မရမှ ပစ္စည်းအသစ်လဲတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ပြင်သူအတွက် အကုန်အကျ သက်သာတယ်။ ကားလည်းကောင်းသွားတယ်။ ပြင်သူတွေသဘောကျပြီး ဖောက်သည်တွေများတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝပ်ရှော့မှာ ပြင်သူများတာပေါ့။ ဝင်ငွေကောင်းတာပေါ့။

ဆရာထွန်းထွက်သွားတော့ သူ့ဖောက်သည် တချို့ သူ့နောက်
 ပါသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးမောင်လေးရဲ့ စိတ်ဆွေတွေလည်း အများကြီး
 ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာထွန်းတပည့်ဆိုတော့
 ဆရာထွန်းလိုပဲ ပြင်သုကို စေတနာထားလုပ်ပေးတယ်။ အပြောအဆို
 ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ဆက်ဆံရေး ကောင်းအောင်ပါကြိုးစားတယ်။
 ဆရာထွန်းက စေတနာကောင်းပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါပြောတာမာတယ်။
 မကြာပါဘူး ကျွန်တော့်တို့ဝပ်ရှော့မှာ ကားပြင်သူတွေ ယခင်လို
 ပြန်များလာပါတယ်။

ဆရာထွန်းထွက်သွားကတည်းက ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးမောင်လေး
 က ကျွန်တော်ကို တစ်လ (၄)သောင်းပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ဝပ်ရှော့
 ရောက်တာ (၃)နှစ်ပြည့်ဖို့ (၅)လလိုပါသေးတယ်။ လခပေးတာ သိပ်များ
 တဲ့အကြောင်း ပြောပါသေးတယ်။ ဦးမောင်လေးက ကျွန်တော် ထွက်သွား
 မှာကို စိုးရိမ်နေတာတယ် ...

“စိတ်ချ .. ကျွန်တော်မထွက်ပါဘူး။ ဆရာဝပ်ရှော့မှာပဲလုပ်
 နေမှာပါ ...” လို့ ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ကတိပေးတယ်။

ဦးမောင်လေးက ဝပ်ရှော့ဘေးမှာပဲ ကျွန်တော်နေဖို့ သီးသန့်
 အခန်းလေး လုပ်ပေးတယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းပါပဲ။
 အိပ်ခန်းရှိတယ်။ ဧည့်ခန်းရှိတယ်။ နောက်ဖက်မှာ ခေချိုးခန်း အိမ်သာ
 တွဲလျက်ပါတယ်။ အုတ်ခင်း အုတ်ကာ ရှေ့မှာ ဝရံတာလေးနဲ့။

ကျွန်တော်မိစ္ဆယ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်တောင် ကျေးဇူးရှိတဲ့
 ဦးမောင်လေးနဲ့ မခွဲဘူး။ အတူတွဲလုပ်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မဝယ်နိုင်

သေးရင် ဒီအခန်းမှာပဲနေမယ်လို့ စဉ်းစားပြီးကြည်နူးစိတ်မြစ်ရတယ်။
 ခရီးမှာတစ်ခဲ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်တွေပြင်နေရပြီ။ မိစ္ဆယ်နဲ့ အတူ
 နေရဖို့ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက်နီးလာပြီ။ စိတ်အားတွေတတ်နေလို့
 လုပ်ရကိုင်ရတာ လူက ပြူးကြွသွက်လက်နေတာပါပဲ။

ဆရာထွန်းမရှိတဲ့နောက်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးကို ကျောင်းပို့
 ကျောင်းကြိုရတာ ကျွန်တော်ပဲများပါတယ်။ နေ့ခင်းပြန်ကြိုရတဲ့
 နှစ်ရက်သာ ဆရာဦးမောင်လေးသွားကြိုပါတယ်။

မနက်တော့ ကျွန်တော်က (၉)နာရီ အရောက်ပို့ပါတယ်။
 နေ့ခင်းတော့ ကားပြင်ရတာတွေများလို့ မကြိုနိုင်ပါဘူး။ ညနေကတော့
 (၄)နာရီမှ သွားကြိုနိုင်တယ်။ ဒါတောင် ကားပြင်တာမပြတ်ရင် နောက်ကျ
 တတ်ပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ငြိမ်းပါအေးပါ
 တယ်။ ကျွန်တော်ကြိုတာ နောက်ကျလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး။
 စောင့်နေတာပါပဲ။

ကျွန်တော်က အဝေးသင်တက္ကသိုလ်မှာ ဥပဒေဘာသာရပ်ယူ
 ပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ကောင်းတယ်အကြံပြုလို့ အမှတ်လည်း
 ပီတာနဲ့ ယူတာပါ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်။ လူတိုင်းသိသင့်တဲ့
 ဘာသာရပ်ပါပဲ။ ခက်တော့ခက်တယ်။ ဥပဒေတွေကို ကျွန်တော်ရမှတ်ရတယ်။
 ကျွန်တော်ကြိုးစားကျွန်ုပ်မှတ်ပါတယ်။ တွဲတစ်ခုချင်တယ်။ ကျွန်တော်
 တို့ရွာမှာ တွဲရသူ တစ်ယောက်မှမရှိသေးဘူး။

ပထမနှစ်စာမေးပွဲကို ငြိမ်းငြိမ်းအေးရော ကျွန်တော်ပါအောင်
 တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေလဲအတော်ရမိနေပါပြီ။ ဦးမောင်လေးပေးတဲ့

လေးသောင်းကို လစဉ် စုမြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံကုန်စရာ
ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဖုန်းစာ နေ့လည်စာ၊ ညနေစာ ဦးမောင်လေးအိမ်က
အားလုံးကျွေးပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်က ပြုခါတိုက်တယ်။ အပြင်မှာ
လိုက်ပြင်လို့ရတဲ့ ကာပြင်ခကိုလည်း ဦးမောင်လေးက မယူဘူး... ကိုယ့်
ဘာသာယူရတယ်။ အဲဒီကာပြင်ခကိုက လစဉ် သုံးမကုန်တဲ့အပြင်
အများကြီးစုမိပါတယ်။

မိနွယ်ဆီကို ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တာထက် အများကြီး စောပြီး
ပြန်နိုင်မှာကို တွေးပြီး ဝမ်းသာနေမိပါတယ်။

ကျွန်တော်အဝပြောင်းသွားပါပြီ။ ရွာမှာနေခဲ့ရတာနဲ့ ဘာမှ
မတူတော့ပါဘူး။ ဆရာဦးမောင်လေးမိသားစုနဲ့ ဆရာထွန်းတို့ရဲ့ ကျေနပ်
မပေနိုင်အောင်ဖြစ်ရပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဆရာဦးမောင်လေးရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
ရောင်းကားတစ်စင်းယူလာပြန်တာနဲ့ ဦးမောင်လေး အလုပ်များနေ
တယ်။

“မောင်ကျော်ရေ... သမီးကို သွားကြိုလိုက်ခမ်းပါ။”

ကျွန်တော့်ကိုကားသော့လာပေးတယ်။ ကျွန်တော်သွားကြိုတော့
ငြိမ်းငြိမ်းစောင့်နေကျ ကင်တင်းမှာ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့
အတူစောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကားကိုပြင်တော့ ကြော့ကြော့လေးပြေး
လာပြီးကားရေခန်းမှာ ထိုင်တယ်။

“ငြိမ်းငြိမ်းရေ... လှလှပပလေးခန့်...”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက လှမ်းအော်ပြောရင်း ရယ်ကျွန်ခဲ့ကြ

တယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးပျက်နာကပြုံးလို...
ကျောင်းကထွက်လို့လမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့... ငြိမ်းငြိမ်းက
“ကိုကျော် ခိုလှုံချုပ်ရေးကိုလိုက်ဖို့ပေးပါ... လို့ပြောတယ်။
“ဘာလုပ်ဖို့လည်း ငြိမ်းငြိမ်း...” လို့ မေးတော့
“ဝယ်စရာရှိလို့ပါတဲ့...”
“အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် နောက်ကျနေဦးမယ်...”
ကျွန်တော်က သတိပေးတော့...
“နောက်ကျလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကိုကျော်နဲ့သွားရင်မေမေ
နဲ့မေမေက ယုံပါတယ်...” တဲ့

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ ခိုလှုံချုပ်ရေးကို
လိုက်ဖို့ပါတယ်။ သူ့ရေးဝယ်တော့ ကားပေါ်မှာပဲထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါ
တယ်။ ခဏကြာတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအိတ်တွေ ဆွဲပြီး ကားပေါ်တတ်လာ
တယ်။
“ရော... ကိုကျော်ဖို့...” တဲ့

ကျွန်တော်အိတ်တွေဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရောင်စပို့ရှပ်
အင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ အဝါနရောင် စပို့ရှပ် အင်္ကျီတစ်ထည်၊ အမျိုးအစား
ကောင်းမို့ ရှေးကြီးတဲ့ အင်္ကျီတွေ နောက်နှစ်အိတ်ကတော့ အဆင်အသွေး
စိုစိုလှလှ ချည်ချောလုံ့ချည်နှစ်ထည်၊
“ဟာ... ဒါတွေဘာလုပ်ဖို့လဲ”
ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုရင် ကောင်းလွန်းအားကြီးနေတယ်။
ဒီလောက် ကောင်းတဲ့လုံ့ချည် အင်္ကျီတွေ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးဘူး။

ကျွန်တော်အတွက်ဆိုရင် ကောင်းလွန်းအားကြီးနေတယ်။
ဒီလောက် ကောင်းတဲ့လုံ့ချည် အင်္ကျီတွေ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးဘူး။

“ကိုကျော်ဝတ်ဖို့ပေါ့...”
 “ဟာ... မဝတ်ချင်ပါဘူး ဒီလောက်ကောင်းတာတွေ...”
 “မဝတ်ချင်လို့ဘယ်ရမလဲ... ခုဆိုကိုကျော်က ဝတ်ရော ဆရာကြီး ပြစ်နေပြီပဲ... ကိုယ်နဲ့တန်အောင် ဝတ်ရမှာပေါ့...”
 “ဝတ်ရောအလုပ်ဆိုတာ ပေးပေးတော့တော့နဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းရာ...”
 “ငြိမ်းငြိမ်းကို မနက်လိုက်ပို့တဲ့အခါနဲ့ လာကြိုတဲ့အခါတွေ ကောင်းကောင်းဝတ်သင့်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေကတောင်ပြောနေကြ တာ ငြိမ်းငြိမ်းအစ်ကိုက လှုပ်ချောရက်သားနဲ့ ဝတ်တာက ပေးပေးတော့ တောပုံဖြစ်နေတယ်တဲ့... ပုဆိုးအင်္ကျီလှလှလေး ဝယ်ဆင်လိုက်စမ်း ပါတဲ့...”

“ခါကြောင့် လှလှလေးနော်လို့ အော်နေတာလား...”
 ကျွန်တော်မေးတော့ ငြိမ်းငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။
 “နောက်ဆို ငြိမ်းငြိမ်းက တစ်လတစ်စုံငယ်ပေးမယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း ကိုကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်ပေးတဲ့ ကိုကျော်ကျေးဇူးတွေအများကြီး ပဲ...”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး... ဆရာတို့ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ ကျေးဇူး တွေက ပိုများတာပေါ့...”

“ပိုများပါဘူး... အပြန်အလှန်ပါပဲ။ ငြိမ်းငြိမ်းပေးပေးနဲ့ မေမေကိုပြောပြပါ။ ကိုကျော်က နေ့စဉ်ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်နေရ တာ လစဉ် ဝတ်စုံတစ်စုံငယ်ပေးချင်တယ်လို့ ပြောတော့ ပေးပေးရော မေမေပါသဘောတူတယ်... ပေးသင့်တာပေါ့တဲ့...”

“ဟာ... မဟုတ်တာငြိမ်းငြိမ်းရယ်...”
 “ဟုတ်တယ်... နောက်ဆို ငြိမ်းငြိမ်းကို ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုလုပ်တဲ့အခါတိုင်း ကောင်းကောင်းဝတ်ရမယ်။”
 “ဘာလဲ... ဒီရိုင်ဘာက ခုတ်ပြတ်သပ်နေတာ ရှက်လို့လား”
 “ဒီရိုင်ဘာမဟုတ်ပါဘူး... ငြိမ်းငြိမ်းသူငယ်ချင်းတွေကို အစ်ကိုလိုပြောထားတာ... ငြိမ်းငြိမ်းအစ်ကိုကို ငြိမ်းငြိမ်းသူငယ်ချင်းတွေ က အထင်ကြီးစေချင်လို့... သဘောကျစေချင်လို့...”
 ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။

“နောက်ဆို... ကိုကျော်လို့မခေါ်တော့ဘူး... အစ်ကိုလို့ ပြောင်းခေါ်မယ်နော်...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးပြောပုံကနဲ့နဲ့လေး မျက်နှာမှာလဲ အပြုံးလေးနဲ့။
 “ကောင်းပါတယ်... အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုချစ်ခင်ပါစေ။ ပိုအတွက်လည်း နှမလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့သာ ချစ်ခင်စောင့်ရှောက် ရမယ့် မိန်းကလေးပါ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတင်ပြောနေမိတာပါ။

တစ်နေ့တော့ အင်ဂျင်ချထားတဲ့ကားတစ်စီး အင်ဂျင်ကိုင်ပြီးလို့
ဦးမောင်လေးနဲ့ ကျွန်တော်အင်ဂျင်ပြန်လုံးနေတုန်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့
ထူးခြားတဲ့ဧည့်သည် တစ်ဦးရောက်လာတယ်။ နေကာမျက်မှန်ကို
ခွတ်လိုက်တော့မှ

“ဟာ .. ကိုအောင်စိုး ...”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ် ၊

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါများခဲ့တာတွေ ဆရာကိုရော မင်းကိုရော
တောင်းပန်ချင်လို့လာတာပါ ...”

ကိုအောင်စိုးမျက်နှာမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်အေးအေးချမ်းချမ်း
ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ (၁၄)နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်
လည်း ပါလာတယ်။ ဦးမောင်လေးနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်နားပြီး ဝင်ရော
ထဲက ခုံတန်းမှာပဲ ကိုအောင်စိုးနဲ့တွေ့ကြတယ်။

ခေတ်မိုးနဲ့ အောင်သူကိုတော့ လက်ဖက်ရည်နဲ့မှန် အဝယ်ခိုင်း
လိုက်တယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆရာတို့ ဆရာထွန်းတို့က မောင်ကျော်
ကို ချီးမွမ်းတိုင်း ကျွန်တော် မနာလိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆရာ။ ဒါကြောင့်

သုဗျိုးပွမ်းခံရတိုင်း အပြစ်တင်ခံရအောင်လို့ ကျွန်တော် ရေပိုက်
ခေါင်းမြှောက်ထားတယ်။ အဲဒါက ငွေယူပြီး သူ့အိတ်ထဲထည့်ထားတယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ကျွန်တော်လုပ်တာ အားလုံးက သူ့ပျားမကောင်ဖြူ
ကိုယ်ပဲ ပြန်ခံရတယ်ဆရာ။

ဆရာဦးမောင်လေးက ခေါင်းညှိတိတ်ပြတယ်။

ကျွန်တော်မကျွေးပြန်ရောက်တဲ့အထိ အခဲမကြေဘူး။ ရန်ကုန်
ပြန်လာပြီး ဒီကောင်ကို သတ်မယ်လို့ ကြံစည်သေးတယ်။ အဲဒါကို
ကျွန်တော်တကြီးသိတော့ မင်းသွားသတ်ရင် ဟိုတစ်ယောက်လဲ ဆေး
မယ်။ မင်းလည်း ထောင်ကျမယ်။ ဘာအကျိုးရှိသလဲလို့ပေးတယ်။ မင်း
အခုကော်ပြင်တာအတော်လုပ်တတ်နေပြီ။ ငါတို့မကျွေးမှလဲ အခုဆိုရင်
ဆိုက်ကယ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ မင်းဆိုက်ကယ် ဝပ်ရှော့ထောင်ပါလား
ပြောပြီး ငွေထုတ်ပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆိုင်ကယ်ပြင်ရင်း ပြင်ရင်း ခုဆိုရင်
ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လဲရှိပြီ။ ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှော့နဲ့တွဲပြီး ဆိုင်ကယ်ပစ္စည်းမျှော်စုံလဲ
ရောင်းတယ်။ အဆင်ပြေပါတယ်။ ရေဆက်ပြီး ကားဝပ်ရှော့ ပါလုပ်မယ်
ဝိတ်ကူးထားတယ်။ အိမ်ထောင်လဲကျနေပါပြီ။

ကိုအောင်စိုး ကောကြာအရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားတတ်
ဖြစ်မိတယ်။ ဆရာရှေ့မှာပဲ မောင်ကျော်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။
ဆရာကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။

ကိုအောင်စိုး ပြောရင်းကနေ တန်းလျားပုံပေါ်က ဆင်းပြီးဆရာ
ဦးမောင်လေးကို ဝတ်စုံတစ်စုံနဲ့ ရိုရိုသေသေ ကန်တော့ပါတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ ... ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ငြီးစားပါ မင်းတို့။

တို့တတ်အောင်ပြင်မှာပါ။ သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ် ...”

ပြောပြီး ဆရာ ဦးမောင်လေးက ဆုတွေပေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အောင်သူနဲ့ ဇော်မိုး ပြန်ရောက်လာလို့
တော့ပေါ်မှာ မုန့်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ရောက်လာတယ်။ ကြည်နူးစရာ
လက်ဖက်ရည် ပွဲလေးဖြစ်သွားတယ်။

“ကိုအောင်စိုး ဝပ်ရှော့လည်း ဆက်ဖွင့်ပါဗျာ ပညာဆိုတာ
သုပ်ရင်းနဲ့ ပိုကျွမ်းကျင်သွားတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီ
လိုတာရှိရင်လဲ ပြောပါ ...”

ကျွန်တော်ပြောတော့ ...

“အေး ... အကူအညီလိုတယ်ကွ ... ဒီကလေးက ငါ့မိန်းမ
ခွဲမောင်လေးပါကွာ။ ရှစ်တန်းအောင်ပြီးပြီ။ သူကဝပ်ရှော့ပညာကို
သိပ်ဝါသနာပါလို့ ဒီလာပို့တာ။ ဒီကလေးကို ဝပ်ရှော့ပညာသင်ပေးကြ
ပါ ...။ သူ့နာမည်ကမြင့်နိုင်တဲ့ ...”

ဦးမောင်လေးနဲ့ ကျွန်တော်က သင်ပေးမယ့်အကြောင်း
ကတိပြုပြီး ကလေးကို လက်ခံထားလိုက်ပါတယ်။ ဆရာဦးမောင်လေးက
ကိုအောင်စိုးတို့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးဖုံးတစ်စုံ
ကို လက်ဖွဲ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး ဝယ်ပေးတဲ့
ဝတ်စုံတစ်စုံကို ကိုအောင်စိုးကိုပေးလိုက်တယ်။ ကိုအောင်စိုးက ငြင်း
ပေမယ့် အတင်းပေးလိုက်ရတာပါ။

ကိုအောင်စိုးက ဆရာထွန်းကို ကန်တော့ဖို့ အင်းစိန်ကို
သွားပါတယ်။

“ကြော် .. ဒီလိုဆိုတော့လဲ သူတွေကချစ်ခင်ရောပါလား ... ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ကြည့်ကြည့်နားထောင်တာပေါ့ပေါ့”

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး သွားကြိုတော့ သူ့အမြတ်တန်းဝယ်ပေးထားတဲ့ ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီကို ကိုအောင်စိုးကို ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးက မကျေနပ်။

“သူဝန်ချတောင်ပန်တာကို စိတ်ထဲမှာ သဘောကျလို့ပါ။ ငါ့ထောင်လဲကျပြီဆိုတော့ ဆရာကလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပေးသလို အမှတ်တံဆိပ်ထပ်ဆုပေးချင်လို့ပါ။ သူကလည်း ပြန်တော့မှာဆိုတော့ သွားဝယ်ဖို့လဲ အချိန်မရတာနဲ့ အဆင်သင့်မရှိတာလေးပေးလိုက်မိတာပါ။ ငြိမ်းငြိမ်း မကျေနပ်ရင် အဲဒီအတိုင်း ပြန်ဝယ်တတ်ပါ့မယ် ...”

ကျွန်တော် တောင်ပန်ကားပြောရတယ်။

“တော်ပါပြီ ပယ်ရပါဘူး ငြိမ်းငြိမ်းတာသာ ပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“ဟာ .. မဟုတ်တာ .. အဲလိုပေးရင်တော့ မဝတ်ချင်ဘူး”

“အဲဒီလို မပေးရရင်တော့ မကျေနပ်ဘူး ...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးနဲ့ ကျွန်တော်အငြင်းပွားနေကြရတယ်။

“ငြိမ်းငြိမ်းမှာ ဝင်ငွေလဲမရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ...”

“နိုတာပေါ့ လတိုင်း ဖေဖေက ငါ့ထောင်ပေးတယ်။ ဖေဖေက ငါ့ထောင်ပေးတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း ... ခရီးစရိတ်လဲမကုန်ဘူး။ အစ်ကို လိုက်ပို့တာ ထမင်းဘူးပါတော့ စားစရိတ်လဲမကုန်ဘူး လတိုင်းပိုနေတာ ...”

“ငြိမ်းငြိမ်းအဝတ်အစားဖိုး အလှူကုန်ပစ္စည်းဖိုးသုံးပေါ့ ...”

အဲဒါအားလုံးက မေမေဝယ်ပေးတာ ...

“ကဲ .. ဒါဆိုဒီလိုလုပ် နောက်တစ်ခါမှဝယ်ပေး .. ဒီတစ်ခါ

လာတော့ ထားလိုက်တော့ ...”

“ဟင့်အင်း မထားနိုင်ပါဘူး .. ဝယ်ပေးမယ် ..”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးက မလျှော့။

“ဒါဆိုရင်ခုဟာကို တစ်ဝက်စီထည့်မယ် ...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးက စဉ်းစားပြီးမှ ပြုံးပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

“ဝယ်တာကိုတော့ ငြိမ်းငြိမ်းဘာသာဝယ်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်သဘောတူလိုက်တယ်။

“ဒါဆို ကျေအေးတဲ့သဘော ရွှေတိဂုံသွားမယ် ...

ရွှေတိဂုံမောင်း ..”

ကျွန်တော်ကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ပါတယ်။

“ဖေဖေကတော့ အစ်ကို့ကို သိပ်ချီးမွမ်းတာပဲ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့

လူရဲ့လွယ်တယ်။ ပညာထက်ရာထူးရှိတဲ့ လူရဲ့လွယ်တယ်။ စိတ်သဘော

ထားကောင်းတဲ့လူရဲ့ခက်တယ်တဲ့။ အစ်ကိုက စိတ်သဘောထားလည်း

ကောင်းတယ်။ ကြိုးလည်းကြိုးစားတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ကိုယ့်

အတွက်လည်း တိုးတတ်တယ်။ တိုးတတ်ရင်လည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ

နိုင်ပြီတယ်တဲ့။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလဲ စိတ်ချမ်းသာစေတယ်တဲ့။

‘ဆရာဦးမောင်လေးက အဲဒီလိုလုပ်လေ ...’ ကျွန်တော်

ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်လေ .. ဖေဖေက အစ်ကို့ကို သူ့လိုလူပို သဘော

ကွတာ။’

ရွှေတိဂုံတုရားကိုရောက်တော့ ကားပေါ်မှာနေခဲ့ချင်ပေမယ့် မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ဆိုလို့ ပို့ပေးရတယ်။

"အစ်ကိုက ဘာနေ့သားလဲ..."

"တနင်္လာသား..."

ငြိမ်းငြိမ်းအေးက တနင်္လာနား ပြုလုပ်တိုင်ကိုသွားတယ်။ ဘုရားရင်ပြင်တော်မှာ နှစ်ယောက်အတူလျှောက်တော့ သူတစ်ကာတွေက လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ အတွဲထင်မှာဦးလို့ ကျွန်တော်နောက်ချန်တယ်။ မရဘူး။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ရပ်စောင့်ပြီး နှစ်ယောက်အတူလျှောက်တယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငြိမ်းငြိမ်းအေးက အတော်ချောပေလှပတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလာတဲ့ လူတိုင်း ငြိမ်းငြိမ်းအေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သွားကြတာချည်းပဲ။

တနင်္လာပြုလုပ်တိုင်မှာ ရှိတဲ့ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ရေခွက်ကလေးနဲ့ အကြိမ်များစွာ လောင်းလှူပြီး ကျွန်တော်ကို ရေခွက်လေးပေးတယ်။

"ကိုယ်တာသာလည်း ရေလှူပြီး ဆုတောင်းတဲ့..."

ငြိမ်းငြိမ်းအေးကတော့ ဘာဆုတောင်းလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ မိစ္ဆာယံနဲ့ အပြန်ဆုံးနီးရပါစေ... ဆုတောင်းတယ်။ စဉ်းစားစရာမရှိ။ အတိအကျတစ်ခုတည်းသော ဆုတောင်းပါပဲ။

"ငြိမ်းအတွက် ရေသွားလှူကြဦးစို့။"

သူ့ရှေ့ကထွက်သွားတယ်။

"ငြိမ်းငြိမ်းက တနင်္လာမဟုတ်ဘူးလား..."

"မဟုတ်ဘူး ငုခွဟူးသမီး ဖေဖေက တစ်ဦးတည်းသမီးကို ငြိမ်းငြိမ်းလေးနဲ့ အေးစေချင်လို့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးလို့မူည့်တာ..."

"ငုခွဟူးနေရာက ဘုရားဆင်းတုမှာ သူ ရေသပ္ပာယ် ဆုတောင်းတာကို ကျွန်တော်စောင့်နေရတယ်။"

"ရှော့ရေခွက် အစ်ကိုတနင်္လာနားမှာ ငြိမ်းရေလှူ ဆုတောင်းပေးရတယ်" ငြိမ်းငြိမ်းအတွက်လဲ ရေလှူဆုတောင်းပေးအုံး။ ရေခွက်ပေးရင်း ငြိမ်းငြိမ်းအေးကပြောတယ်။

"ငြိမ်းငြိမ်း ဘာဆုတောင်းပေးတာလဲ..."

"အစ်ကိုကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးတယ်။"

ကျွန်တော်သဘောကျစွာ ပြုံးမိတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအတွက် ရေသပ္ပာယ်ပေးရင်း ငြိမ်းငြိမ်းကြားအောင် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

"ငြိမ်းငြိမ်းကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းရပါစေ... " လို့ပေါ့။

ငြိမ်းငြိမ်းအေး မျက်နှာလေးပြုံးလို့။

သံသယမရှိစေရန်

ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာ ညှပ်ခန်းထဲမှာ ဆရာဦးမောင်လေးက
တို့တိုင်းလုံးဝကဆင်ပေးတယ်။
“မလိုပါဘူးဆရာ ... ကျွန်တော်ကြည့်ချင်ရင် ဆရာတို့
အိမ်ကပ်လာကြည့်လို့ ရတာပဲ...”

ကျွန်တော်က အားနားစကားဆိုမိတယ်။
“ကျွန်တို့ ကလေးတွေလည်း ကြည့်ရအောင်လို့ပါ။ ဒီမှာ
အောင်သူနဲ့ မြင့်နိုင်တို့ သုံးယောက်ကတော့
အပိုတော့ တို့တို့ရှေ့ရောက်နေကြပြီ။
... ကြည့်ရအောင်လို့ပါ။
၆၆.၈၇”

လစာငွေပေးတာ တစ်နှစ်ပြန်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ငွေငါးသိန်းကျော် ရမိနေပါပြီ။ အပြင်လိုက်ပြီတာအပြင်လိုအတွဲငွေကို ဆရာက မယူတော့ပြီ။ ပြန်ပြန်ရမိတာပါ။ ရွာပြန်ရင် မောင်းသွားချင်တဲ့ စွဲပါရှမ်းဝင် ကား တစ်စီးရိုးတော့ ရနေပါပြီ။ နောက်ထပ်တစ်သိန်းလောက် ထပ်ရပြီရင် ရွာပြန်လို့မပြီ။

ဆရာကိုခွင့်တောင်းပြီးပြန်မယ်။ မိနွယ်ကိုလက်ထပ်ယူပြီး ကား လေးစွဲ ရန်ကုန်ပြန်လာကြမယ်။

ဘို... တစ်လမ်းလုံး ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလို့က် မလဲ... နားချင်တဲ့နေရာနား၊ စားချင်တာဝယ်စား၊ ပျားရည်ဆမ်းခရီး လေးကို စိတ်ကူးယဉ်နေမိတယ်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ အိပ်ပိုင်းမဝယ်နိုင်သေးရင် ခုနေတဲ့ နေရာ လေးမှာပဲ ဆရာကိုခွင့်တောင်းပြီးနေမယ်။ အိပ်ခန်းခွဲညှိခန်းခွဲ၊ ဧည့် ခန်းမှာလဲ တီဗွီခွဲ ဆက်တီခွဲ နောက်ဘက်ကပ်လျက်မှာလဲ ခေရုချိုးခန်း အိမ်သာခွဲ။

စိတ်ကူးတွေနဲ့ပျော်စရာ၊ ပျော်လင့်ချက်တွေနဲ့ အားတတ်စရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာပဲ မပျော်လင့်တဲ့ ပြဿနာလေးတစ်ခုကို ကြုံရတယ်။ တစ်နေ့မှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးကို နေခင်းကျောင်းသွားကြိုတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက သမ္မတရှင်ရှင်ရုံးအထူးစာန်း လက်မှတ်နှစ်စောင်ပြတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း မိုမိုဇော်က လက်ဆောင်ပေးတာ။ မိုမိုဇော် မိဘတွေက ရှင်ရှင်ကုမ္ပဏီရှိတယ်။

“သမ္မတရှင်ရှင်ခုံလိုက်ပြပါ။ ခုသွားရင်မိတယ်” တဲ့။

“ငြိမ်းငြိမ်း သူငယ်ချင်းတွေရောလား...”

ကျွန်တော်ကမေးတော့။

“သူတို့က ပရက်ရှိုးမှာကြည့်ပြီးပြီ။ ငြိမ်းပဲကျွန်နေလို့ အစ်ကို

ကိုလိုက်ပြနိုင်တာ။

ငြိမ်းငြိမ်းအေး ပြောပုံက လွယ်လွယ်လေး။

“ကောင်းပေါ့မလား ငြိမ်းငြိမ်း”

ကျွန်တော်အားနာပေမယ့် မေးလိုက်ပါတယ်။

“ကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြန်မေးတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးရဲ့ မျက်နှာမှာ ထုံသြဇိုင်လေးနဲ့။

“ဆရာတို့က တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးလို့ပါ...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေး မျက်နှာလေးပြုံးသွားတယ်။

“မထင်ပါဘူး။ ဖေဖေခွဲပေပေက အစ်ကိုကိုယုံပါတယ်”

“ယုံလို့ပိုသတိထားသင့်တာပေါ့။ တော်ကြာမျက်နှာသာပေးလို့

အခွင့်အရေးယူတယ်။ ကျေးဇူးတရား နားမလည်ဘူး အပြောခံရမှာ

စိုးလို့ပါ”

ကျွန်တော်က ခံခဲ့ရဘူးသူ။

ငြိမ်းငြိမ်းအေး ပြုံးပြန်တယ်။

“မပြောပါဘူး။ မိုမိုဇော် ရှင်ရှင်လက်မှတ်နှစ်စောင်ပေးလို့

ကျောင်းဆင်းရင်မပြန်သေးဘူး အစ်ကိုကို ရှင်ရှင်လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်လို့

ဖုန်းဆက်ပြောပြီးသားပါ။ မကြည့်နဲ့ ပြန်ခွဲလို့ မပြောပါဘူး”

ကျွန်တော် ပြုံးမိရပါတယ်။ ဘာမှလဲ ပြောရောမရှိတော့ပါဘူး။

ပော်တော်ကားကို သမ္မတခုံထံ ဦးတည်လိုက်ပါတယ်။ ရှင်ရှင်ရုံးရောက်
တော့ ရှင်ရှင်ကြည့်ပြီးနောက် အတုဝင်ခဲ့ကြတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ချို့
ပဲ။ ချစ်သူလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရှင်ရှင်ရုံးထဲမှာ နှစ်ယောက်အတုတွဲလျက်။

ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး။ နှမငယ်
တစ်ယောက်ကို ရှင်ရှင်လိုက်ပြတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သဘော
ထားပါတယ်။

မီးတွေမှိတ်လိုက်ပြီ။

ရှင်ရှင်ရုံးထဲမှာ မှောင်သွားတယ်။

ပြဿနာမရှိပါဘူး။ သူ့နေရာသူဆိုင်၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ဆိုင်
လျက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နံချင်း ကပ်နေတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးက မိတ်ကပ်
နဲ့ ရေပွေးခွံလေးတွေ သင်းနေတာကို ဝံစားရပါတယ်။

ပရီးမသားစိတ်နဲ့ မိန်းကလေးဘက်ကို ယိမ်းဖို့ ထိခိုက်
ကပ်ဖို့အခွင့်အရေးရရင် ရသလို ယူဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး ကျွန်တော့်
မှာလုံးဝမရှိပါဘူး။

ဆန်းပြားတဲ့ အတွေးလေးတစ်မျိုးတော့ ဖြစ်မိပါတယ်။ “ဘေး
ချင်းကပ်လျက်ရှိသူက ငြိမ်းငြိမ်းအေး မဟုတ်ဘဲ မိစ္ဆာန်ဖြစ်လိုက်ရင်”
ဆိုတဲ့ အတွေးပေါ့။

မိစ္ဆာန်သာဆိုရင် လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ထားမိမယ်။ ပန်း
လေးကိုလည်း ဖက်ထားမိလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေက သူ့ဘက်ကို
ကျွမ်းကျော်ရောက်နေကြလိမ့်မယ် ရင်ခုန်သံတွေလဲ မြန်နေကြမှာပေါ့။

ခုတော့ ကိုယ့်ဆိုင်ခုံလက်တန်းနယ်နယ်မိတ်မှာပဲ အထိအကျ

ငြိမ်ငြိမ်လေး ရှိနေပါတယ်။ နယ်ကျွေဖို့ စိတ်ကူးတောင်မရှိပါဘူး။ အတု
သူပဲ။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးချဲ့လက်ကလေးကလဲ သူ့ထိုင်ခုံ လက်တန်းပေါ်မှာ
ငြိမ်လို့၊ နေကြာစရာအခွင့်အလမ်းပေးတာမျိုး၊ ကနွဲကလျနဲ့ မှီတာကပ်တာမျိုး
မရှိပါဘူး။ သူ့သိက္ခာ၊ ကိုယ့်သိက္ခာ အပြန်အလှန်လေးစားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မှောင်နေတဲ့
ရှင်ရှင်ရုံးထဲမှာ သွေးသားမတော်တဲ့ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးငယ်
မှယ်သူနှစ်ယောက် ဘေးချင်းကပ်လျက် အသက်ရှူသံကြားနေရအောင်
နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေကြတယ်ဆိုတဲ့ အသိကတော့ စိတ်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။

အခြေအနေကလည်း ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဝင်စားရင် လှုပ်ရှား
နိုင်ခွင့်ရှိတဲ့သဘော မိဘတွေကပါ ဟန့်တားတာမရှိ။

ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ကျွန်တော့်ကို လူရိုးတင်မဟုတ်။ လူ့အလို
ပင်ထင်ချင်စရာ၊ ထင်ချင်လဲထင်ပါစေတော့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မိစ္ဆာန်
ကနေရာအပြည့်ယူထားတော့ တခြားတစ်ယောက်ဝင်စရာနေရာမရှိ
တော့လို့ပဲ။

ကျွန်တော်တွေ့သလို ငြိမ်းငြိမ်းအေးလဲ တွေးလေသလားမသိ။
ရှင်ရှင်ကြည့်ပြီးအပြန် အင်းယားကန်မှာဘူးသီးကြော်ဝင်စားကြတော့
ငြိမ်းငြိမ်းအေးတစ်ယောက် ကမ်းစပ်မှာလှုပ်ရှားနေတဲ့ လှိုင်းကြက်ခွပ်
လေးတွေကြည့်ရင်း -

“ကိုကျော်ကို တစ်ခုလောက်မေးကြည့်ချင်တယ်... ” တဲ့။
ခွင့်တောင်းစကားပြောတယ်။

“မေးပါ... ”

ကျွန်တော်က ခွင့်ပြုတယ်။
“အမှန်အတိုင်း ဖြေမှာလား”

သေရာချင်တဲ့သဘော

“ဖြေမှာပေါ့... ”

သေရာတဲ့သဘော။

“ကိုကျော်... ရွာမှာ ချစ်သူရှိလား”

ဤမူတည်တည့်ကြီးတော့ ပေးမည်မထင်ပါ။ ပေးလာတော့

လည်း မညာချင်ပါ။

“ရှိပါတယ်... ”

ငြိမ်းငြိမ်းအေး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။

“တကယ်လား... ”

ဝန်ခံတာ လွယ်တော့ မယုံချင်ဘူးလား မသိ။

“တကယ်ပါ... ”

အနိုင်အဟုပြောရတယ်။

“ငြိမ်းကို ပြောပြမလား... ”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးမေးပုံက ပုံပြင်နားထောင်ချင်တဲ့ကလေးလိုမို့
ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်တယ်။

“သူနာမည်က အယ်သူတဲ့လဲ... အစ်ကိုတို့ ရွာကလား”

ကျွန်တော်ကန်ပြေင်ဆီဝေးရင်း စိတ်က အဝေးကြီးရောက်
သွားတယ်။

ညောင်ပင်သာရွာ ညောင်ပင်ကြီးအကြောင်းက စပြောတော့

ငြိမ်းငြိမ်းအေး အံ့သြနေတယ်။

“အဲဒီ ညောင်ပင်ကြီးကို မြင်ဘူးချင်လိုက်တာ” တဲ့။

ညောင်ပင်အောက်မှာ ညောင်ပင်တရွှေဝေလေလေကစားကြ
တာ ပြောတော့ ပျော်စရာလိပ်ညပျောက်လို့ လိပ်မရှာကစားတာပြောတော့
ပိုမိုမိုမြစ်နေတဲ့ မိစ္ဆယ်အကြောင်းပြောရတယ်။

“သူနာမည်က မိစ္ဆယ်တဲ့လား... သနားပါတယ်”

နားထောင်တဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး မိစ္ဆယ်ကို သနားနေတယ်။

သကြန်ကာလ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ အကျွေးအမွှေးတွေ

နဲ့ ကုသိုလ်လုပ်ကြတာ ပြောပြတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးသဘောကျနေတယ်။
မိစ္ဆယ်ယူပေးတဲ့ မုန့်လုံးတွေကို ညောင်ပင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တဝကြီးစား
တဲ့အကြောင်းပြောတော့ -

“ဟင်... ဟင်း အစ်ကိုက အတော်စားနိုင်တာပဲတဲ့”

မုန့်လုံးစေ့ပေါ်ယူလာတဲ့ မိစ္ဆယ်ကို ညောင်ပင်ကွယ်ပြီး ခေခဲ
ပက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ ကျွန်တော်နဲ့မိစ္ဆယ်အတွက် ငြိမ်းငြိမ်း
အေးပျော်သွားပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော်အဖေကွယ်လွန်တာ အဖေကွယ်
လွန်တာ ကျွန်တော်ကျောင်းထွက်ပြီး စာရင်းငှားလုပ်ရတာတွေ ပြောပြ
တယ်။ စိတ်မကောင်းစရာတွေပေါ့။

နောက်ဆုံးမှာ ညောင်ခေသွန်းပွဲခေ ညောင်ခေသွန်းတိုးပေးပြီး
မိစ္ဆယ်ဆီက အပြေရတဲ့အချိန်မှာ စံသိန်းဝင်နောက်လို့ မကြွယ်က တန်
ရာတန်ရာမလုပ် အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နိုက်ရမလားတဲ့။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ လူချင်းအတူတူပဲတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးရဲ့

မကျေမနပ်၊ ရေခဲသောက်၊ ရေအိုးကွဲတာ မကြွယ်ပါးရိုက်တာတွေ ဆက်ပြောတော့ -

“အမလေး ရက်စက်လိုက်တာ ...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေး စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ် ...

အဲဒီနေ့ ညမှာပဲ ရွာကထွက်လာပြီး ကားမှာကုန်ထမ်းအလုပ်သမား လက်ထောက်ပယ်ယာကနေ ဝပ်ရှော့ရောက်လာပြီး တန်ရာတန်ရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။

“အစ်ကို့ချစ်သူ... မိစ္ဆယ် ဟင် မကောင်းပါဘူး။ ငြိမ်းတော့ မခွယ်လို့ခေါ်မယ်”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“မခွယ်က ဟိုလူကို မယူဘူးလား”

“မယူဘူး ...”

“အစ်ကို့ကို စောင့်နေတာလား”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“အဆက်အသွယ်ရှိလို့လား...”

“ကိုညွှန်ပြိုင်တို့ကားလာတုန်းက စာပါလာတယ်”

“ကောင်းလိုက်တာ အခုတန်ရာတန်ရာဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက် လိုသေးလဲ ...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးမပုံက အားတတ်သရော။

“အစ်ကို့မှာ ငါးသိန်းလောက်စုမိပြီ။ ဆရာခွဲတိုင်ပင်ပြီး ဝင်ကားတစ်စီးပယ်မယ်။ ကားစိုက်က ရနေပြီ။ စံသိန်းက ဆိုင်ကယ်လောက်

ပဲ စီနိုင်တာပါ။ ပညာလည်းမတတ်ပါဘူး။ နောက်ထပ်တစ်သိန်းခွဲလောက် ထပ်ရပြီး ကိုယ့်ကားခွဲကိုရွာပြန်မယ်။ မိစ္ဆယ်ကိုတင်တင်တယ်တယ်ယူမယ်။ ငြိမ်းတော့ နှစ်ယောက်အတူရန်ကုန်ပြန်လာမယ်။

ကျွန်တော်လေဆံက မြူးမြူးကြွကြွ ဖြစ်နေလို့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး ကျွန်တော့်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတယ်။

“ငြိမ်းမှာ မုန့်ဖိုးလေးတွေ စုထားတာ တစ်သိန်းမျှတယ်ပေးမယ်။ အစ်ကို ငါးသောင်းရရင် သွားတော့ ...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေး တက်ကြွနေတယ်။

“မလိုချင်ပါဘူး” ကိုယ့်ဘာသာစုမှာပေါ့ ...

“စုတာကြာနေမှာစိုးလို့ပါ- အလကားမယူချင်လဲ ချေးမယ် နောက်ပြီးမှ ပြန်ဆပ်”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော်လေးစားမိတယ်။

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင် နှစ်လလောက်စုပြီးရင် ရပြီ...”

“ပေပေတို့ မေပေတို့ကို ကြိုပြောထားရမလား...”

ကျွန်တော်ခေါင်းရမ်းပြလိုက်တယ်။

“မပြောပါနဲ့ဦး။ ရွာပြန်ခါနီး သေချာမှာ ပြောတာပေါ့...”

“ကားကရော ...”

“ကားကတော့ ဆရာခွဲတိုင်ပင်ပြီး ဝယ်ထားတော့မယ်လေ”

“အစ်ကိုက ကိုယ့်ပိုင်ကားခွဲပေါ့လေ ...”

ကျွန်တော် လက်မထောင်ပြလိုက်တော့ ...

ငြိမ်းငြိမ်းအေးခွဲ ကျွန်တော်ပြုံးရုံမှက ပြိုင်တူရယ်လိုက်မိ

ကြတယ်။

မိခွယ်နဲ့ကျွန်တော် အမြန်နိုးရောအတွက် အတူတကွ တက်ကြွ
စွာပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြရင်း ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့
မွန်လင်းရင်းနိုးကြရတယ်။

□ □ □

ဆရာဦးမောင်လေးကို စုထားတဲ့ ငွေခွဲဆူပါရစ်ပင်ကားတစ်စီး
ယ်လိုကြောင်း ပြောတော့ ဦးမောင်လေးက ကားပွဲစားတန်းခေါ်သွား
တယ်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ မက်စဲလစ်ငွေရောင်းပင်ကား
လေးရတယ်။ ငွေသိန်း ၂ သောင်းကျတယ်။ ကားလေးက အတွင်းအပြင်
သစ်လွင်ကောင်းမွန်တယ်။ အင်ဂျင်လဲကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
ပထမဆုံးပိုင်ဖူးတဲ့ကား။

မိခွယ်ကိုပေးရမယ်။ မိခွယ်နဲ့အတူ အညာမြေကနေ ရန်ကုန်
ကို အတူစီးလာမယ်။ ကားလေး။

“အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးကားလေးကိုကြည့်ပြီး
သဘောကျနေတယ်”

“ဟယ် ကားလေးက လှလိုက်တာတဲ့”

“မောင်ကျော်က ကွမ်းမစား၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ဘီယာ
အရက် ဆိုတာ လေးရော လိမ္မာတော့ စုမိတာပေါ့ ...”

ဦးမောင်လေးက ကျန်တပည့်တွေကို နမူနာပြုတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာကားလေးကို ဆယ်ပြာရေခွဲဆေးကြော
သန့်စင်တယ်။ ဇော်မိုး၊ အောင်သူနဲ့မြင့်နိုင်တို့ ကူဆေးကြ၊ သုတ်ကြဆို

တော့ ကားလေးက ငွေရောင်ရွေးလွလို့၊ လှလိုက်တာ။
မော်တော်ကား ဝမ်းရင်းကျောင်းပို့မယ်လုပ်တော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး
က ငြင်းတယ်။

“မစီးသေးပါဘူး။ မမနွယ်အတွက် ဝယ်တဲ့ကား ငြိမ်းငြိမ်းအေး
မစီးပါဘူး။ မမနွယ်စီးပြီးမှ စီးမယ် ...”

ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရတဲ့အတွက် သူတို့ကားနဲ့
ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုရတယ်။ နောက်နေ့တွေလည်း လုံးဝမစီးဘူး။
ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုသွားတိုင်း ငြိမ်းငြိမ်းအေးက မိနွယ်
အကြောင်းရွာအကြောင်း ညောင်ပင်ကြီးအကြောင်း စိတ်ဝင်တစားပေး
လို့ နေ့တိုင်းပြောပြရတယ်။

“အစ်ကိုမို့မမနွယ် လက်ထပ်ပြီးရင် အစ်ကိုတို့နဲ့အတူ
အစ်ကိုရွာကို တစ်ခေါက်လောက်လိုက်လည်ချင်တယ်”

ငြိမ်းငြိမ်းအေး၏ ဆန္ဒ

“လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ သွားကြမယ်လေ ...”

“သကြန်တွင်း ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ အကျွေးအမွှေးတွေ
ကောင်းမှုလုပ်တဲ့အချိန်သွားရအောင် ...”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရက်သွားရမှာ ..”

တစ်ရက်မှာတော့ မိနွယ်က စပယ်ပန်ကြိုက်ကြောင်း ကျောင်း
လာရင်စပယ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်အမြဲပန်လာတတ်ကြောင်း ပြောမိတာနဲ့
နောက်တစ်နေ့ကတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးသားအဖ ဘယ်ကလယ်လာကြမုန်း
ပသီ၊ စပယ်ရုံနှစ်ရုံ ကျွန်တော်နေရာအခန်းအဝင်မှာ လာချတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းအေးကိုယ်တိုင်စိုက်တယ်။ အဖူးတွေအပွင့်တွေနဲ့ပေါ့။
“မမနွယ်လာရင် နေ့တိုင်းစပယ်ပန်းပန်ရအောင်လို့ ..” တဲ့၊
တီဗွီထဲက ကျွန်တော်ညှိခန်းမှာလည်း ဆရာဦးမောင်လေးက

ဆက်တီအသစ်တစ်စုံလာချပေးတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးပဲပြောတာ
ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်နဲ့မိနွယ်အတွက် အတော်ပြည့်စုံနေပါပြီ။

“မမနွယ်ရောက်လာရင် မိန်းကလေးအသုံးဆောင် အလှပြင်
ဖွဲ့သုံးလိုတာတွေအားလုံး ထည့်ပေးမယ်။ ကြိုပြီးစုနေပြီ” လို့ ငြိမ်းငြိမ်း
အေးပြောပါတယ်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေရတဲ့ရက်တွေက အားတက်စရာ မျှော်စရာ
နောက်ထပ်သုံးလကျော်လေးလထဲရောက်တာနဲ့ သီတင်းကျွတ်ပြီ။ ကျွန်
တော်လဲ ငွေတစ်သိန်းကျော်ထပ်စုမိမယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးဆီက တစ်သိန်း
နဲ့ဆိုရင် နှစ်သိန်းကျော်။

သီတင်းကျွတ်မှာ ရွာကိုပြန်ပြီး မိနွယ်ကိုတောင်းရမ်းလက်ထပ်
ယူရတော့မယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကိုညွန့်ဦးကားကြီး ဘဇိုတ်ဆီယိုတာနဲ့ လိုတာ
တွေ ပြုပြင်ဖို့ဝပ်ရှော့ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အချိန်ကိုက်မှာရောက်လာလို့။
ကြိုတင်စီစဉ်ပြင်ဆင်နိုင်အောင် မိနွယ်ဆီကို စာရေးပေးရမယ်။

“ကိုညွန့်ဦး စာပါလား ...”
ရှေးဦးစွာကို ဖတ်ချင်တဲ့ စာကို အရင်မေးရတယ်။

“ပါတယ်ကွ...”

ကိုညွန့်မြိုင်သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးတယ်။ စာအိတ်က ပုံမှန်ထက်ပိုကြီးနေတယ်။ အလျင်စလို အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ စာမဟုတ်။ ဒိတ်စာ။

မထင်ကြည့်လိုက်တော့ “ဟင်္သာစံသိန်းနှင့်မိနွယ်နွယ်တို့၏ ယုံကြည်မှုမဟုတ်ကြားစာ”တဲ့။ လက်ထပ်ရက်ကိုကြည့်လိုက်တော့။

“ဟင် မနေ့ကမှ မဟုတ်ဘဲ ဆောင်တဲ့ရက်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲရာ ကိုညွန့်မြိုင်”

ကျွန်တော်စိတ်အားပျက်စွာပေးမိတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်းမှပင် လောင်လို့ပေါ့။

“အေး၊ အဲဒီလို မင်းမေးရင် ရပြန်အောင်လို့ ငါထွက်မလာ ခင်ရွာကို သွားခဲ့တယ်။ ဒီဖိတ်စာကို ငါ့ခင်နာအိမ်မှာ တွေ့တာကွ။ အံ့နာ ကပွဲနဲ့ ပွဲစားဆိုတော့ စံသိန်းအဖေကလဲ ပွဲစားအထက်အထပ်ရှိလို့ ဖိတ် တာ။ ဒါနဲ့ ရွာရောက်အောင်သွားခဲ့တယ် ကိုချစ်တီးနဲ့တော့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်တော့မှားတဲ့။ ဖြစ်ရပုံက မင်း ကောင်မလေးရဲ့ အဖေဦးအောင်သာ ကွယ်လွန်သွားပြီကွ...”

“ဪ”

ကျွန်တော်နားလည်လိုက်ပါပြီ။ မိနွယ်မယှာအားကိုးရာမဲ့ရှာပြီ။

“ဦးအောင်သာသေတော့ စံသိန်းအဖေရဲ့အကြွေးတွေ ဦးအောင် သာမိသားစုမှာ အများကြီးကျန်ခဲ့တယ်ကွ။ လယ်စိုက်စိုက်ကကြီး ထွက် နှုန်းကကျဆိုတော့ အကြွေးတွေတင်တာပေါ့ကွ။ ဒါနဲ့ စံသိန်းတို့ဘက်က

အကုန်ကိုင်တာ မိနွယ်အဖေခွဲ ဒိကြွယ်ကလည်း မိနွယ်ကို အကုန်ကိုင် တာ။ မင်းကရွာမှာရှိရင်လဲ ခိုးပြေးရအကောင်းသား။ သူတို့ မဟုတ် မဆောင်ခင် သုံးရက်မှာ ငါထွက်လာတာကွ။ တောင်ကြီးကိုကုန်သွားဖို့ ပြီး တောင်ကြီးကမှ ရန်ကုန်လာရတာကွ။ မနေ့က မဟုတ်ဆောင်ရက် ပေါ့ကွ... ဒီဖိတ်စာကို ငါ့ဆရာအိမ်က တောင်းယူလာတာ... ကိုညွန့်မြိုင်က အပြည့်အစုံရှင်းပြပါတယ်။

“ဒီနေ့ဆိုရင်တော့ စံသိန်းရဲ့ဇနီးဖြစ်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ ပေါ့...”

လို့ ရင်နာစွာ နားလည်လိုက်ရပါတယ်။

“ရေရက်မရှိလို့ပေါ့ကွ... မေ့ပစ်လိုက်ပါ” မင်းလဲ အခုဆို ဆယ်တန်းအောင် ဝပ်စရာပညာတတ်ဆိုတော့ မြို့ပေါ်မှာ ထိုက်တန်တဲ့ ပိန်းကလေးရမှာပါ...”

ကိုညွန့်မြိုင်က အားပေးစကားပြောပေမယ့် ကျွန်တော်တစ် ကိုယ်လုံး အားမရှိသလို ခံစားနေရပါတယ်။

အားကိုးရာမဲ့ရှာတဲ့မိနွယ်ကို သနားမိတယ်။ မချစ်မနှစ်သက် သူရဲ့ရင်ခွင်မှာ ပစ်ပန်းဆင်းရဲစရာမယ့် မိနွယ်ရဲ့ဒုက္ခကို မစဉ်းစားရက် အောင်ဖြစ်ရတယ်။

ကျွန်တော်ရည်မှန်းချက်ထားပြီး ကြီးစားခဲ့တာတွေ အားလုံး ကမ်းကိုပြင်မှ သဘောပောက်သလို ဖြစ်ရတယ်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲရာကောင်းလိုက်တာ။ ရွာကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မပြန်ချင်တော့ပါဘူး။ ညောင်ပင်ကြီးနဲ့ကျွန်တော်လုံးဝဝေးကွာသွားသလို ခံစားရပါတယ်။ ကျွန်တော်အလွန်ချစ်တဲ့ ညောင်ပင်ကြီးကိုတောင်

ကြည့်ပြင်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး။

“ငါ့ကားကိုတော့ အသေအချာပြင်ပေးပါဦးကွာ...”

ကိုညွန့်မြိုင်က ပြောတော့ ပြုံးချင်ပေမယ့် ပြုံးလို့မရလိုက်ဘူး။ ကိုညွန့်မြိုင်ကား ဘရိတ်ဆီယိုတာရောလိုတာတွေ အားလုံးကိုပါ စိတ်ချရအောင် ပြင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုညွန့်မြိုင်က ပိုက်ဆံပေးပေမယ့် မယူပဲဘူး။ လက်ဖက်ရည်လည်း တိုက်လိုက်ပါတယ်။

‘နောက်လည်း ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ကျွန်တော်ဆီ ဝင်ပါဗျာ...’

“အေး အဲဒါလဲ မင်းကို ပြောမလို့ကွာ ငါနောက်ဆီ ရန်ကုန်ရောက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးကွာ။ တောင်ကြီးမှာ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ငါ့အမျိုးသမီးက ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ကွာ။ ဒီတစ်ခေါက်ပြီးရင် ကားပြန်အပ်ပြီးတောင်ကြီးမှာပဲ အမျိုးသမီးနဲ့အတူ အရောင်းအဝယ်လုပ်တော့မှာ...”

ရွာနှင့်သတင်းအဆက်ပြတ်ပြီးဟု နားလည်လိုက်ပါသည်။ အေးလေပြတ်တာလဲ ကောင်းပါတယ်။ နောက်ဆက်တွဲစိတ်မကောင်းစရာတွေ ဘာမှမကြားချင်တော့ပါဘူး။

ကိုညွန့်မြိုင်ကားပြန်သွားပြီး ညနေကျတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးကို ကျောင်းသွားကြိုပါတယ်။ အပြန်လမ်းမှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စကားတွေပြောလို့ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှဟက်ဟက်ပက်ပက်ပြန်မပြောမိပါဘူး။ ပြောချင်စိတ်လည်းမရှိဘူး။

အင်းယားကန်ရောက်တော့ အကြော်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ကား

ရန်လိုက်တယ်။

အကြော်တစ်ပွဲမှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စားချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ ကန်ရေပြန်ဆီငေးနေမိတယ်။ ရည်မှန်းချက် မျှော်လင့်ချက်တွေပျက်သွားတာဟာ ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်သွားသလို ခံစားရတယ်။

“အစ်ကို ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ငေးငေးရိုင်ရိုင်နဲ့ လမ်းကတည်းက ငြိမ်းသတိထားမိတယ်။ နေမကောင်းဘူးလား...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးမေးတာကို မဖြေဘဲနဲ့ အိတ်ထဲက ဖိတ်စာလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးဖတ်ရင်းနဲ့ သူ့လက်ကလေးတွေ တုန်နေတာ ကျွန်တော်သတိထားမိတယ်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေအဆက်မပြတ်စီးကျလာတယ်”

“သနားစရာကောင်းလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်...” လို့ပြောပြီး ငြိမ်းငြိမ်းအေးငိုလာတယ်။ ကျွန်တော်မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်များပြည့်လျှံလာပါတယ်။ အင်းယားကန်ရေပြင်က ဝေဝေဝါးဝါးပေါ့။

“တန်ရာ တန်ရာဖြစ်ခါနီးမှပဲ အစ်ကိုရယ်...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးပြောပုံက နာကျည်းစရာ။

အဲဒီနေ့က မှာထားတဲ့အကြော်တစ်ပွဲကို နှစ်ယောက်လုံးထိ တောင်မထိကြဘဲနဲ့ ပိုက်ဆံပေးချေပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

တစ်လမ်းလုံးတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လဲ စကားမပြောမိကြပါဘူး။ ခံစားချက်ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့။

ငြိမ်းငြိမ်းအေးကတော့ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို လက်ကိုင်ပုဝါလေးနဲ့ မကြာမကြာသုတ်လို့ပေါ့။

ကျွန်တော်နေရာညှိခန်းအဝင်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေး ဖိုက်ပေးထား
တဲ့ စပယ်နှစ်ပင်က ဖြူပွေးလှပတဲ့ အပွင့်လေးတွေ ပွင့်နေတယ်။ အရှင်
သခင်မကို ကြိုဆိုနေကြပေမယ့် အရှင်သခင်မက မလာနိုင်တော့ပါဘူး။
ညနေကျတော့ စပယ်ပန်းလေးတွေ ညှိုးခွမ်းသွားကြပါတယ်။

ကြေကွဲစရာအဖြစ်ကို မေ့နိုင်ဖို့ကားပြင်တဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်
တော်ကြီးကြီးစားစားလုပ်ပါတယ်။ ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်။ ကား
ပြင်တဲ့ မောက်သည်တွေများတော့ နားချိန်၊ အားချိန်မရှိသလောက်
ပါပဲ။ ဇော်မိုးနဲ့အောင်သူကလဲ မျက်နှာလွှဲရပါပြီ။ မြင်နိုင်က ကျွန်တော်
နဲ့တွဲပြီး ကူညီရတယ်။ သူလဲ အတော်တိုးတက်နေပါပြီ။ ဆရာဦးမောင်
လေးကတော့ လာအပ်တဲ့ ကားတိုင်းကြည့်ရှုစစ်ဆေး အလုပ်လက်ခံ
ငွေသိမ်းတာဝန်ယူပါတယ်။ တစ်နေ့လုံးတက်ညီလက်ညီ အပြိုင်အဆိုင်
လုပ်နေရတော့ အလွမ်းသက်သာပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းအေးကို ကျောင်းဖို့ကျောင်းကြိုလုပ်တော့လဲ အရင်က
လို စကားတွေ အများကြီးမပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မှာမို့လို့ငြိမ်းငြိမ်းအေးကလဲ ရွာအကြောင်း ဘာမှမပေးတော့ပါဘူး။

"အစ်ကို ဒီနှစ်တက်ယခုနှစ်နော် ဥပဒေဆိုတော့ စာတွေကလေး
တယ်။ စာမေးပွဲအောင်ပို့ပဲ ဂရုစိုက်တော့..."

ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးတယ်။ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ စိတ်အားပျက်နေလို့ ဘာကောင်းကျိုးမှန်မှန် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်
ဘဝကိုမြှင့်တင်ဖို့သာ ကြိုးစားရပါတယ်။ ဒီကြားထဲကပဲ မကြာခင်ဆို
သလို ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ မိစ္ဆယ်ခွဲအတွဲ ကစားခဲ့ကြတဲ့ လယ်ဘဝ
ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေက ပေါ်ပေါ်လာသေးတယ်။

လူကတော့ တက်ကြွလန်းဆန်းရာကနေ ခွမ်းသွားသလိုပဲ။
အားနာစရာကောင်းတာက ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြုပြီး ငြိမ်းငြိမ်းအေး
ပါ မလန်းတော့သလိုပဲ။ သူ့စာကို သူပိုပြီးကြိုးစားတယ်။ ကွန်ပျူတာ
ကို ကျွမ်းသည့်ထက်ကျမ်းအောင် လေ့ကျင့်တယ်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျတော့ ခော်ပိုတို့ အောင်သူတို့ မြင့်နိုင်
တို့က ဝင်ရွာပတ်လည်မှာ လှုပ်စစ်မီးရောင်စုံတွေ သွယ်တန်းကြတယ်။
ပြီးတော့ မျောက်ဆိုးတွေစောက်ကြတယ်။ သူတို့ကိုမြင်ရတာ ပျော်လို့
ပြုံးလို့။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက သူတို့အိမ်ဘက်မှ မီးပုံးလေးတွေ ထွန်းရင်း
ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာလေးမှာလဲ မီးပုံးလေးတွေလာထွန်းပေးတယ်။

လွမ်းစရာကောင်းလိုက်တာ ဒီသီတင်းကျွတ်မှာ ကျွန်တော်ရွာ
ကိုပြန်ပြီး မိစ္ဆယ်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ရည်မှန်းချက်ထားခဲ့တာ။ ခုတော့ ပျက်ခဲ့
ပြီ။

ငွေကတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးဆီက မချေတဲ့ခွဲတောင် တစ်သိန်းခွဲ
လောက်နုမိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘာမှလုပ်ရောမလို သုံးရောလည်းမရှိတော့

တာနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး ဆီပေးပြီး စုထားပါတယ်။
သီတင်းကျွတ်ရက်မှာ စိတ်အတော်လေလိုက်မိပေမဲ့ သီတင်း
ကျွတ်ကျော်တော့လည်းပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာပါတယ်။ စာမေးပွဲကလည်း
နီးလာပြီလေ။ စာတွေပိုကျက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ထိခွိတောင်
မကြည့်တော့ပါဘူး။

ခွေခင်းကျတစ်နေ့လုံးကားပြင်ရ၊ ကျောင်းပို့ရ၊ ကျောင်းကြိုရ
နဲ့ စာမကြည့်နိုင်ပါဘူး။ ညကျမှ ကြည့်ရတာ။ ဆရာဦးမောင်လေးက
တော့ သီတင်းကျွတ်လကျော်တာနဲ့လစာငွေကို တစ်သောင်းတိုးပြီး ပါး
သောင်းပေးပါတယ်။ ခော်ပိုခွဲအောင်သူကိုလဲ နှစ်သောင်းစီ ပေးပါတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့်စာမေးပွဲနီးလာပြီ။ ဆရာက
ကျွန်တော့်ကို ကားပြင်တာ အနားခိုင်းတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လုပ်ပါတယ်။
ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုတော့ ကျွန်တော်ပဲလုပ်ပေးပါတယ်။ စာမေးပွဲရက်
ရောက်မှ ဆရာပျိုကြိုလုပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတိယနှစ်စာမေးပွဲကို ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်ပါ
တယ်။

ကျွန်တော်တို့စာမေးပွဲတွေပြီးတဲ့နောက် ရွက်ငါလေးတွေကြွ
ပြီး လေပွေလေရွေးတွေတိုက်တဲ့ ခွေဦးကာလကျမှ ငြိမ်းငြိမ်းအေးတို့
စာ မေးပွဲဖြေရတယ်။ တော်တော်ကြိုးစားရပါတယ်။ ညဉ့်နက်အောင်
စာ ကြည့်နေတာ ကွန်ပျူတာ လေ့ကျင့်နေတာတွေရတယ်။ ကျောင်းသွား
ကျောင်းပြန်လဲကားပေါ်မှာ လက်တော့ကွန်ပျူတာနဲ့ သူကြည့်ရတာဟော
လိုက်တာ။

ပြောပြီးတဲ့အခါ မြေနိုင်လားမေးရင်တော့ ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်ကားရော၊ ဒီမိန်းကားရောအဆင်ပြေ သလိုသုံးပါတယ်။ ဝိုင်ရှင်မ ပြဿနာကပြီသွားပြီဆိုတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး အေးလဲ ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။

စာမေးပွဲခနားဆုံးရက်မှာ ကျွန်တော့်ကားလေးနဲ့သွားကြ ပါတယ်။ ကားလေးကို အသေအရာဆေးကြောပွတ်တိုက်ထားလို့ မြူးမူး လွနေပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းအေး စာမေးပွဲခန်းက ထွက်လာတော့... ပုံမှန် အတိုင်း-

“မြေနိုင်လား...” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း အေးက ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။ ဂုဏ်ထူးဘယ်နှစ်ခုလဲလို့ မေးတော့ ပြီး နေတယ်။

ကားပေါ်ထိုင်မိတာနဲ့ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ် ပစ်လိုက်တယ်။

“ပင်ပန်းလိုက်တာ ဒီနေ့ပဲ လွတ်မြောက်တော့တယ်။ အစ်ကို က အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မြေတာအောင်ပြီး ငြိမ်းက ကျနေမှာမို့လို့...”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ငြိမ်းငြိမ်းက ဒီလောက်တော်တာ”

“ကဲ စာမေးပွဲပြီးပြီး ငြိမ်းအားလုံးမြေနိုင်တယ် အစ်ကို ဆုပေး...”

“ဘာဆုပေးရမှာလဲ...”

“သမ္မတရုံလိုက်ပို့ပြီး ရုပ်ရှင်ပြ...”

“ဘာကားလဲ...”

“တိုင်တန်းနစ်...”

“လက်မှတ်ရပါမလား။ ကားက နာမည်ကြီး”

“ရတဲ့နည်းနဲ့ ဝယ်ကြည့်မှာပေါ့...”

“ကောင်းတယ်... ပြမယ်...”

မော်တော်ကားကို သမ္မတရုံဆီ ဦးတည်မောင်းလိုက်တယ်။

ဒီနေ့ပဲ ငြိမ်းငြိမ်းအေးမျက်နှာလေးကို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်ပါ သူ့ကိုမြင်ပြီး ရွှင်လန်းစိတ်ဖြစ်ရတယ်။

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ ပြခန်းချေပြီ။ လက်မှတ်ရအောင် ခက် ခက်ခဲခဲဝယ်ရတယ်။ အထူးစာနားက ရပေမယ့် ဘေးဘက်အစွန်မှာ ဖြစ် နေတယ်။ ရတာပဲ ဝမ်းသာရသေး။ နစ်ယောက်အတူနဲ့ထဲဝင်ဖို့ လေ့ကျက် လာကြတော့ ရုံပေါက်နားအရောက်မှာ ဆံရည်ကောင်လေးတစ်ယောက် က ငြိမ်းငြိမ်းအေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ဟာ... ရော့လိုက်တာကွာ” တဲ့၊ အားပိတ်ရ ခန့်ကျားတယ်။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ငြိမ်းငြိမ်းအေးကိုလှမ်းကြည့်နေတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း အေးက ကျွန်တော့်ဘေးနားကပ်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို သူ လက်ကလေးနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ ရှိတယ်လို့ ပြလိုက်သလိုပဲ။ ကောင်လေးတွေ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဂုဏ်ယူမိသလိုဖြစ်သွားတယ်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်တော့ ကျွန်တော်က အစွန်ဆုံးခုံမှာ ထိုင် လိုက်တယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်မှာ၊ ရုပ်ရှင်ပြတော့

မယ်၊ မီးတွေပိတ်လိုက်တာနဲ့ နံထဲမှာမှောင်သွားတယ်။ ပြည့်စုံလောက်
အလံတော်အလေးပြုပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ထိုင်ကြတယ်။

ရှင်ရှင်ဇာတ်ကားစပြုပါပြီ။ တိုင်တန်းနစ်ဇာတ်ကားက နားညှိ
ကြီး၊ တိုင်တန်းနစ်သဘောကြီးကလဲ စိတ်ဝင်စားစရာ။ လှပခမ်းနားတဲ့
သဘောကြီးဆိပ်ကမ်းကနေ စထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေရာက သမုဒ္ဒရာထဲကို
မောင်းနှင်ချောက်လာပါပြီ။ ပြေကတည်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်မလဲ
တယ်။ ဘေးမှာရှိတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးဆီက မွှေးရနံ့လေးက တသင်းသင်း
နဲ့ပေါ့။

ဘယ်အချိန်ကလေးလိုက်မှန်းမသိတဲ့ နေကြာစေ့ထုပ်ကိုဖောက်
ပြီး ကျွန်တော့်ကိုခွဲပေးတယ်။ ကျွန်တော်က မစားတတ်ကြောင်း လက်
ကာပြလိုက်တယ်။

နောက်တော့ ဇာတ်ကားကို ဆက်ကြည့်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်
စားနေတုန်းမှာ-

“အစ်ကို...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးခေါ်လို့ ကြည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်လက်ကို ဖြန့်နှိပ်ပြီး အခွံခွာပြီးသား နေကြာစေ့
လေးတွေထည့်ပေးတယ်။

ဝတ္ထုတစ်ခုမှာ မတ်ပူးပါတယ်။ ခုန်သူနစ်ယောက် ရှင်ရှင်အတူ
ကြည့်ကြရင်း နေကြာစေ့လေးတွေ အပြန်အလှန် အခွံခွာပေးကြတာ။
ငြိမ်းငြိမ်းအေးလဲ မတ်တူးလေသလားမသိ။ နူးညံ့မွှေးသွေးတဲ့ သူ့လက်
ချောင်းလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးကိုထိလို့။

တစ်စေ့ချင်းယူစားတော့ ဆိပ်တဲ့အရသာလေးကို ခံစားရပါ
တယ်။ သဘောပေါ်မှာပါလာတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးရဲ့ အချစ်
ဇာတ်လမ်းကလဲ စွဲမက်စရာ။ နစ်ယောက်စလုံးကလဲ ငယ်ငယ်ချောချော
လေးတွေ။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးပေးထားတဲ့ နေကြာစေ့
လေးတွေကုန်သွားပါပြီ။

ကျွန်တော့်လက်က ကျွန်တော်ထင်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ လက်ထန်းကို
ကျော်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းအေးရှေ့မှာ လက်ဖြန့်ခံထားလိုက်ပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်း
အေးက နေကြာစေ့လေးတွေအခွံခွာပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထည့်ပေး
တယ်။ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နှုတ်မြစ်မိတယ်။

အရင်တစ်ခါ ငြိမ်းငြိမ်းအေးနဲ့အတူ ရှပ်ရှင်ကြည့်ကြတုန်းက
ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မိနွယ်ကနေရာအပြည့်ယူထားခဲ့တယ်လေ။ တခြား
တစ်ယောက်ဝင်စရာနေရာလပ်မရှိခဲ့ဘူး။ အခုမိနွယ်က စံသိန်းနဲ့အတူ
ဘဝတစ်ခုထူထောင်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာ
သွားခဲ့ပြီ။

လစ်ဟာသွားတဲ့နေရာမှာ အစားထိုးရမယ်ဆိုရင် အဲဒီ
မိန်းကလေးဟာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
မိနွယ်ပေါင်းရရေးအတွက် စိတ်အားထက်သန်စွာကြည့်ခဲ့တဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေး
ကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဟိုတစ်ယောက်ကို မရတော့မှ သူ့ကို
အလွယ်ရမယ်အထင်သေးတာမျိုး ယူဆသွားရင်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ

စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးဘက်ကလဲ ကျွန်တော့်နုလုံးသားခံစားမှုကို ဖြေဆိုပုံလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိရင်။

ကျွန်တော့်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဆုံးဖြတ်ရခက်ပါတယ်။ သူ့နုလုံးသားက ကျွန်တော့်အပေါ်ထားတဲ့ ခံစားမှုကိုလဲ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်။ မှန်းဆရခက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ နေကြာစေ့လေးတွေကုန်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်ထပ်ပြီးလက်ဖြန့်ခံမတောင်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ကို လက်တန်းပေါ်မှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးတင်ထားလိုက်ပါတယ်။

ခေကြာတော့ နုညံ့တဲ့လက်ကလေးတစ်ဖက်က လက်တန်းပေါ်တင်ထားတဲ့ ကျွန်တော်လက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးကို လှန်လိုက်တယ်။ အခွံခွာပြေးသွားနေကြာစေ့လေးတွေ အပျားကြီးထည့်ပေးတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးကျွန်တော့်အပေါ်ထားတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တဲ့ စေတနာကို နားလည်လိုက်ခြင်းနဲ့အတူ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားခံစားလိုက်ရပါတယ်။

“ငြိမ်း”

သူ ကြားလောက်ရုံ တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်တာပါ။

“အစ်ကို”

သူ့မျက်နှာလေး ကျွန်တော့်တက်ကို တိုးကပ်လာတယ်။ တကယ်ပြောမယ်ဆိုတော့ နှုတ်ကပြောလို မထွက်။ ခက်လိုက်တာ။

ရင်ခုန်သံတွေကလဲ မြန်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ။ “ပြောလေ အစ်ကို...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးရဲ့အားပေးသံမှာလဲ လိုက်ဖိုမောဟန်နဲ့။ သူ့ဘက်ကလက်တန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးရဲ့လက်ကလေးကို ကျွန်တော်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတယ်။ သူ့ကလဲ မြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားပါတယ်။ ပင့်သက်တစ်ချိန်ရှုရင်း

“ချစ်တယ်... ငြိမ်းရယ်”

တကယ်ကို တိုးတိုးလေးပါ။

“ငြိမ်းလဲ အစ်ကိုကို ချစ်ပါတယ်...”

ကျွန်တော့်ဘက်ကို မိုယိမ်းလာတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးရဲ့မျက်နှာလေး။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ကပ်ပေးထားလိုက်ပါတယ်။ လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ နုလုံးသားရင်ခုန်သံတွေ သူ့ကြားနေရပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ကားပေါ်မှာတော့ တိုင်တန်းနှစ်သဘောကြီးနေခဲ့တောင် နဲ့တိုက်မိလို့ အလဲလဲအပြို့ပြို့ ပျက်စီးကုန်ပါပြီ။ တစ်ကွဲစီဖြစ်နေတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အပြေးအလွှားလိုက်ရှားနေကြတယ်။

“မကြည့်ချင်တော့ဘူး အစ်ကို...” တဲ့။ ငြိမ်းငြိမ်းအေး စိတ်မကောင်း။

“မကြည့်နဲ့ငြိမ်း...”

သူ့ကိုယ်လေးကို တွေးပေ့ပြီး သူ့မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝှက်ထားပေးလိုက်ပါတယ်။ အစွန်ဆုံးခုံမှာ ရောက်နေတာ

တစ်မျိုးတော့ ကောင်းပါတယ်။

နောက်တက်တန်းက ရုပ်ရှင်ကြည့်သူတွေ သဘောကြီးပေါ့က
ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် စိတ်သောကရောက်နေချိန်မှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက
ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြောင့် မျက်စိမနောက်ရတော့ဘူးပေါ့။

□ □ □

ငြိမ်းငြိမ်းအေးနဲ့ ချစ်သူဘဝရောက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာ အပျော်ကြီး ပျော်နေမိတယ်။

ရုပ်ရှင်ကအပြန်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်တက်ပြီး နှစ်ယောက်
အတူဘုရားမှာ ပန်းလှူကြတယ်။ ပန်းလေးနှစ်စည်အတူပေါင်းပြီး ပန်း
အိုးမှာ စိုက်လှူရတာ ကြည့်နုံးစရာ။ ပြီးတော့ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖို့ ငွေ
လှူဘုရားကန်တော့ဆုတောင်းကြတယ်။

“ငြိမ်း... ဘာဆုတောင်းလဲ”

ဘုရားက အပြန်လမ်းမှာ ကားမောင်းရင်းမေးကြည့်တယ်။

“အစ်ကိုနဲ့ နှစ်ယောက်အတူ အသက်ထက်ဆုံး ချစ်ခင်စွာ
ပေါင်းရပါစေ... လို့ ဆုတောင်းတယ်”

ငြိမ်းပြောပုံလေးက ချစ်စရာ။

“ကောင်းလိုက်တာ...”

“အစ်ကိုရော ဘာဆုတောင်းလဲ...”

“ငြိမ်းလိုပါသိ... ငြိမ်းနဲ့အစ်ကိုတစ်သက်လုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်
ပေါင်းရပါစေ...” လို့

“ကောင်းတယ်...”

“ငြိမ်းကများ ငြိမ်းလိုက်မှာလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ...”

“ဘာလို့ ငြိမ်းရမှာလဲငြိမ်းက အစ်ကိုကို ချစ်နေတာကြောင့် ပြီး...”

“အို... ဟုတ်လား... ဘယ်တုန်းကပြေးတော့လဲ...”

“အစ်ကိုကို တွေ့ကတည်းက...”

သူ့မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးလေးဖျန်းသွားလို့ ပိုပြီးနူးညက်စွာ လှေ သွားတယ်။

“ချစ်တာတွေ ဟုတ်ချစ်မှဟုတ်မှာပေါ့။ သဘောကျပတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြည့်ရတာ ရိုးရိုးလေးနေတာ ထိုင်တာကလဲ နှိပ်နှိပ်ချချနဲ့ တော်တော်လဲ ဆင်းရဲပြီး စိတ်အားငယ်နေတဲ့ ပုံလေး...”

မှန်ကြောင်ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်တယ်။

“မေမေက အစ်ကိုကို တော်တော်သဘောကျပတာ အဖေပြော လို့လဲ အစ်ကိုကိုပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတာ...”

“ဆရာက ဘာပြောလို့လဲ...”

“မောင်ကျော်က ရိုးသားတယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ချည်မှန်းချက် လဲ ရှိရတယ်။ ချည်မှန်းချက်ရှိလို့ အောင်စီအောင်ကျင့်တာတွေကို သည်ဆဲ ပြီး ချည်မှန်းချက်မပျက်အောင် ကြိုးစားနိုင်တာတဲ့”

ကျွန်တော်ထပ်ပြီး ခေါင်းညီတ်ပြလိုက်တယ်။

“အဲဒါတွေအားလုံးဟာ သူနဲ့တူတယ်... တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထက် ဘာသာတစ်ချက်ရှိသေးတယ်တဲ့...”

“ဘာပါလိမ့်...” ဆိုပြီး ကျွန်တော်သိချင်မိတယ်။

“သူက ဝပ်ရှော့ပညာနဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုထဲ စောက်ချ ပြီး ကြိုးစားတာတဲ့။ အစ်ကိုက အတန်းပညာနဲ့ဘွဲ့ရရှိပါ ကြိုးစားတာ တဲ့...”

ဆရာရဲ့ စိတ်ထားကို လေးစားမိပါတယ်။
“မေမေ အဲဒီလို ပြောကတည်းက အစ်ကိုကို သဘောကျပတာ၊ မေမေကလဲပြောတယ်။ မောင်အောင်စိုးနဲ့များ တခြားစီပဲ။ ကိုအောင်စိုး ကျတော့ မေမေရော မေမေရော မကြိုက်ဘူး”

“နောက်တော့ သူ့အများတွေ သူသိသွားပါတယ်...”

ကျွန်တော်က ကိုအောင်စိုးဘက်ကပြောလိုက်မိတယ်။
“တော်သေးတာပေါ့... မဟုတ်ရင် သူ့ဘဝတယ်လို့လုပ် ကောင်းမလဲ။ သူ့ကြံစည်သလိုသာ အစ်ကိုကို သတ်ရင်နှစ်ယောက်လုံး ခုတူရောက်ပြီပေါ့...”

ကျွန်တော်ခေါင်းညီတ်ပြန်တယ်။

“အစ်ကို ဆယ်တန်းဖြေတော့ ကူညီခွင့်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာ ပဲ။ အစ်ကိုနဲ့အတူသွားရလာရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ အစ်ကိုအဝတ် ကလေးတွေက ခွမ်းနေလို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြတော့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ။ ဒါနဲ့ မေမေနဲ့မေမေကို ပြောပြတော့ မေမေက ဘယ်လိုပြောလဲသိလား။ ပေးသင့်တာပေါ့ သမီးကို ကျောင်းပို့ကျောင်း ကြိုလုပ်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိတာပဲတဲ့”

“ငြိမ်းတို့ စိသားစုတွေရဲ့ ကျေးဇူးက ပိုများပါတယ်”
ကျွန်တော်က ဖြတ်ပြောတော့-

“နားထောင်ပါဦး ကားကိုသာအန္တရာယ်ကင်းအောင် မောင်းပါ။
ငြိမ်ဆက်ပြောပါဦးမယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်ခုလေးတွေ ငယ်ပေးတော့ အစ်ကိုက
အဝတ်အဆင်ကောင်းနဲ့သိပ်လိုက်တာပဲ ကြည့်လို့တာရမ်းကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်ပါတယ်။

“ပြောကသွားလို့ကားအဖိုးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ဆောင်ပါဦးမယ်”

“ဆောင်ပေါ့... ဟုတ်တာပြောတာပဲ” အဲဒါမှာ ငြိမ်စေပြီး
သတိထားမိလာတယ်။ အစ်ကိုကို ငြိမ်ဘယ်လိုပဲ ဂရုစိုက်ပေးမယ့် အစ်ကို
ဘက်က ငြိမ်းကိုစိတ်ဝင်စားတာမျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ မေတ္တာလက်မှတ်ရလို့
ရှစ်ရှစ်အတုသွားကြည့်တော့ ပိုသိသာသည်။ အစ်ကိုနဲ့လုံးသားတံခါး
ပိတ်နေတယ်။ အဲဒီနဲ့လုံးသားထဲမှာ တစ်ယောက်ရှိနေပြီ... လို့ပေါ့”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးပြောပုံကို သဘောကျလို့ ပြုံးမိပြန်တယ်။

“အဲဒါနဲ့ရှစ်ရှစ်အပြီမှာ မေးကြည့်တော့ အစ်ကိုက သစ္စာရှိ
တယ်နော်။ မညာဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောတယ်။ ချစ်သူရှိတဲ့ အကြောင်း
ရှိတာမှ သားမန်မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို စွဲစွဲနှစ်နှစ်ချစ်တဲ့ ငယ်သူငယ်
ချင်းချစ်သူ။ အစ်ကိုပြောပြတာ သိပ်နားထောင်လို့ကောင်းတာပဲ။ အစ်ကို
တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားဖို့အတော်ကောင်းတာပဲ။
မနွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုလဲ မမြင်ဘူးဘဲနဲ့ ချစ်လိုက်ရတာ။ ချစ်သူ
နဲ့အပြန်ဆုံးနီးဖို့ ဘာမဆိုသည်ခံပြီး ကြိုးစားနေတဲ့ အစ်ကိုကိုလဲ သိပ်
ကူညီချင်တာပဲ။ အစ်ကိုတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် အပြန်ဆုံးပေါင်းရစေ
ချင်တယ်။ အစ်ကိုတို့ကို ကူညီရင်းနဲ့ ငြိမ်းမြင့်ပျော်လိုက်ရတာ...
အစ်ကိုရွာပြန်လက်ထပ်ပြီး မမနွယ်ပါလာရင်ဆိုတာ တွေးမိတိုင်း

ငြိမ်းပျော်နေတာ”
စိတ်ကောင်းရှိသော မိန်းကလေးကို ကားမောင်းနေရင်း ကျွန်
တော်လည်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူ့ပျက်နာလေးက ပြောရင်းတောင် ပျော်
နေသလို။

“အခု မိနွယ်ကို မရနိုင်တော့မှ ဒါတွေအားလုံး သိထားတဲ့
ငြိမ်းကို ချစ်ပါတယ်။ ပြောရင် ငြိမ်းမကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ငြင်းပန်းတယ်”
လို့ ကျွန်တော်က ပြတ်ပြောတော့...

“ဒါကတော့ အစ်ကိုက အရင်ရှိတဲ့ တစ်ယောက်ကိုသစ္စာ
ပောက်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မမနွယ်လဲ
သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကံကြမ္မာကို
က မပါလို့ ပျက်ရတာ...” တဲ့။

ကျွန်တော်ခေါင်းညှိတ်မိပါတယ်။

“ငြိမ်းက အစ်ကိုစိတ်အားပျက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာမထိန်းနိုင်
တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားဖြစ်မှာမို့နေတာ အစ်ကိုနဲ့လုံးသားမှာ နေရာ
အပြည့်ရထားတဲ့ မမနွယ်က သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ထွက်သွားရတော့ ငြိမ်း
နဲ့ရေစက်ပါလို့ပေါ့”

ပွင့်လင်းရှိသားသော ငြိမ်းငြိမ်းအေးရဲ့ စကားကြောင့် လေးစား
မဆုံးဖြစ်ရတယ်။ ဝှမ်းစားပုံနဲ့ ပြောပုံလေးက ရိုးရှင်းလွန်းပါတယ်။

“ငြိမ်းက အစ်ကိုအပေါ်မှာ စိတ်ထားသိပ်ကောင်းတာပဲ။
အစ်ကိုတစ်သက်လုံး ငြိမ်းအပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား
မယ်...”

ငြိမ်လက်ကလေးကို ကျွန်တော်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။

“ငြိမ်လဲ အစ်ကို့ပေါ့မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပေါ့...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မြတ်နိုးနစ်သက်စွာ ကြည့်မိကြတယ်။

“ငြိမ်၊ ဘယ်လွှားချင်သေးလဲ...”
ကျွန်တော် လိုက်ပို့ချင်နေတယ်။

“ဒီလောက်ခမ်းသာရော၊ ပျော်ရောကောင်းနေတာ အိမ်ပြန်မှာပေါ့...”

ငြိမ်ပြောတာကို သဘောကျမိတယ်။ ပျော်တဲ့အချိန်မှာ အိမ်ဟာ ပိုပြီး ပျော်ရောကောင်းတဲ့ နေရာလို့လဲ နားလည်လိုက်ပါတယ်။

“ဆရာတို့ကို ဖွင့်ပြောတော့မှာလား... ငြိမ်...”

“ပထမပြောသောအခါ အစ်ကို... ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေက မဟုတ်ခင် ကတည်းက ဟုတ်နေပြီ ထင်နေကြတာ။ ဒီအတိုင်းပဲ ဣန္ဒြေမပျက်နေကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်သဘောတူပါတယ်။

“အစ်ကိုတို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲ...”

“နစ်ယောက်စလုံးဘွဲ့ရမှ လက်ထပ်ကြတာပေါ့...”
ကျွန်တော်ခေါင်းညှိတ်လိုက်တယ်။ လက်မထပ်သေးပေမဲ့လဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တစ်အိမ်ထဲ၊ တစ်ဝင်ထဲမှာ အတူတူပြိုင်နေရ

တာပဲ၊ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုအတူသွားနေရတာပဲ။ ဆရာတို့ ဆရာက ဆော်ဖို့ကလဲ ဘာမှဟန်တူတာမရှိပါဘူး။

“ဒီနေ့ကစပြီး ဒီကားလေးရဲ့ ပိုင်ရှင်မက ငြိမ်းဖြစ်သွားပြီ နော်...”

“ငြိမ်းကို ဒီကားလေးအပိုင်ပေးမှာလား...”

“ကားတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ကားပိုင်ရှင်ကိုပါ အပိုင်ပေးမှာ...”

“ဒါဆို... အစ်ကို့ကို ငြိမ်းပိုင်သွားပြီပေါ့နော်...”

ငြိမ်းငြိမ်းအေးက ကျွန်တော်လက်မောင်းကို သူ့လက်ကလေး နှစ်ဖက်နဲ့ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါတယ်။

ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးစိတ်ဖြစ်ပေါ်မိရင်း “ခေတ် ခုချိန်မှာ မိနွယ်

အပျာ ဘယ်သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဘယ်လိုအားကိုးရရှာမလဲ...”

တွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရသေးတယ်။

ရွာမှာနေခဲ့ရတုန်းက ငွေဆိုလို့ ရာဂဏန်းမဟုတ် ဆယ်ဂဏန်း
တောင် ပြည့်အောင်မကိုင်ခဲ့ရဘူး။ ဆင်းရဲလိုက်တာ။ အခိုင်းခံ အဆူခံ၊
အဆင်သေးခံခဲ့ရတယ်။

ခုတော့ ကျွန်တော်မှာ ကားရှိပြီ။ ဝပ်ရှော့ပညာလဲတတ်ပြီ။
ကျောင်းပညာလဲ မကြာခင်ဘွဲ့ရတော့မယ်။

အကောင်းဆုံးကတော့ လှပလိမ္မာပြီး အလွန်ချစ်စရာကောင်း
တဲ့ ချစ်သူလေးရှိနေတာပါပဲ။ သူ့မျက်နှာလေးမြင်ရတိုင်း ကြည်နူးစရာ။
သူ့စကားလေးတွေကြားရတိုင်း နှစ်သက်စရာ။ အချိန်ရှိတိုင်း ပျော်နေရ
တယ်။ ကောင်းကင်လေမိနေတဲ့ လေတံခွန်ခဲတူတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ။

ငွေဆိုတာလဲ စုနိုင်လိုက်တာ။ ကျွန်တော်ရတဲ့ လစာငွေအား
လုံး ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးမှာ အပ်ပြီးစုတာ နှစ်သိန်းကျော်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းအေးက
သူ့ငွေပါပေါင်းစုတော့ သုံးသိန်းကျော်ရပြီ။ ကျွန်တော်မှာ မိဘရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကိုယ့်တာသာစုရမှာ။ ဒီအကြောင်း ငြိမ်းငြိမ်း
အေးက သူ့အဖေကို ပြောလားမသိ။ ဆရာဦးမောင်လေးက ကျွန်တော့်
လခ ငါးသောင်းကို နောက်ထပ်နှစ်သောင်းတိုးပြီး စုပေးတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကားရှေးတွေ့တက်လာလို့ ငါးသိန်းနှစ်သောင်းပေး

ပြီး ဝယ်ထားတဲ့ ဆူပါဆုတ်ဝင်ကားလေးက ဆယ့်နှစ်သိန်းထိဖြစ်လာတယ်။ နှစ်ဆကျော်တိုးသွားတာ။ ဆရာက ရောင်းမလားမေးတယ်။ ကျွန်တော် ပရောင်းပါဘူး။ ပထမဆုံးပိုင်တဲ့ကား။ ပြီးတော့ ငြိမ်းငြိမ်းအေးကို ပေးထားတာ။

ဝယ်ရောင်းတွေကြီးပွားနေတဲ့ ကာလမှာ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဝယ်ရောင်းကားပွဲစားတွေက ဝယ်ရောင်းလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်ကိုအကြံပေးကြတယ်။ ကျွန်တော်ကကားအင်ဂျင်ကိုလည်း နားလည်တယ်။ ဘယ်လို မြင်ရင်ဘယ်လောက်ကုန်မယ်ဆိုတာလဲတွက် နိုင်တယ်။ ငွေလဲရှိနေတော့ အောက်ကားလေးတွေ ကျွန်တော်ဝယ်ပြီးဖြစ်တယ်။ ဆေးဘော်ဒီပါ ပြုပြင်ပြီးရောင်းတော့ အမြတ်ပျားများရတယ်။ တစ်စင်းရောင်းတဲ့ အမြတ်က တစ်နှစ်လုပ်စာမကရတယ်။

ကျွန်တော်ဆက်လုပ်တော့ နောက်ထပ်ကားသုံးစင်းလောက် ဖြစ်လာတယ်။ ဆရာခွဲဒေါ်လေးလုပ်တော့ ငွေရင်ပျားလာလို့ အမြတ်လဲပျားများရလာတယ်။ လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်အရ ကျွန်တော်တို့ဝပ်ရှော့ကို တိုးရုံပြီး ဆေးဘော်ဒီပါလုပ်တယ်။ ဝယ်ရောင်းပွဲစားတွေ အများကြီးလာပြင်ကြတော့ ဝပ်ရှော့ကလဲ ဝပ်ငွေအများကြီးရတယ်။ ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ ဝယ်ရောင်းကလဲ ရှုံးတာမရှိ။ အမြတ်နည်းတာခွဲများတာပဲ ကွာတယ်။ ပျော်စရာအားထက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဆေးဘော်ဒီကျွမ်းကျင်အလုပ်သမားတွေလဲ တိုးငှားပြီး ခန့်ထားရတာပေါ့။ နောက်တော့ သူတို့နဲ့ အတူလုပ်ရင် ဆေးဘော်ဒီလုပ်ငန်းကိုပါ ကျွန်တော်တို့နားလည်တတ်ကျွမ်းလာပါလိမ့်။ ဇော်မိုးခွဲအောင်

နှုတ် လခသုံးသောင်းစီရနေကြပြီ။ အလုပ်လုပ်ရတာ အားလုံး ပျော်စရာ အားထက်စရာ။

ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲကိုတော့ မမေ့ပါဘူး။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးရော ကျွန်တော်ပါ ကြိုးစားကြရတယ်။ ဘွဲ့ရရင် လက်ထပ်ချင်ကြတာကို။

အဲဒီနှစ်က နှစ်ယောက်လုံးစာမေးပွဲအောင်ကြတယ်။

ဆရာခွဲဒေါ်လေးတို့ဆီမှာ လက်ထပ်ဖို့စွင့်တောင်းတော့ ဆရာက ဘယ်မင်္ဂလာခန်းမမှာ လုပ်ချင်သလဲ သူ့အကုန်အကျခံမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ခွဲငြိမ်းငြိမ်းအေးကို ညှိနှိုင်းပြီးပါပြီ။ ဘယ်မင်္ဂလာခန်းမမှာမှ မလုပ်ချင်ပါ။ နှင်းဆီကုန်းဘိုးဘွားရိပ်သာမှာပဲ လုပ်မယ်။ ဘိုးဘွားတွေကို ကျွေးမယ်။ ငွေတစ်သိန်းလျှမယ်။ မိတ်ဆွေတွေကို ဘိုးဘွားရိပ်သာခန်းမမှာ ဖိတ်ကျွေးမယ်။

ဆရာခွဲဒေါ်လေး သဘောတူဝမ်းသာကြတယ်။

ခွေဦးကာလသကြန်မတိုင်ခင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ပြင်ဆင်ကြတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးရဲ့တောင်းဆိုချက် ဆန္ဒရှိနေတယ်လေ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ဟန်းနီးဗွန်းအဖြစ် မန္တလေးသကြန်သွားကြမယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးရဲ့တကယ့်ရည်ရွယ်ချက်အစစ်အမှန်က ကျွန်တော်ရွာညောင်ပင်ကြီးကို သွားကြည့်ချင်တာ။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပြုကြတဲ့ အလှူတွေမှာ ပါဝင်ချင်တာ။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအဘွားတွေ ကျွေးရတာ လှူရတာကြည့်ဖို့စရာကောင်းလိုက်တာ။ အဖေခွဲအမေကို သတိတရ အမျှပေးတယ်။

နှစ်ဖက်မိဘကတော့ ဦးမောင်လေးနဲ့ဒေါ်လေးဒေါ်အေးမြပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အဖေ၊ အမေနာမည်သာ ပါတယ်။ ဆွေမျိုး တစ်ယောက် တောင်မင်္ဂလာပွဲကို မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာထွန်းက ကျွန်တော့်ထုပ်ထိန်း သူလုပ်ရတယ်။

ဆရာဦးမောင်လေးရဲ့ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေနဲ့ ကျွန်တော့်မိတ် ဆွေကားပိုင်ရှင်တွေ ကားပွဲစားတွေလာလိုက်ကြတာ။ အံ့ဩစရာကောင်း တာကတော့ ကိုအောင်စိုး မကျားကနေ ရောက်အောင်လာတယ်။ ဘိုး သွားရိပ်သာမှာ လုပ်တာတောင် ရလိုက်တဲ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကလဲ အပျော့ကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာအကြီးကျယ်ဆုံး မင်္ဂလာဆောင်တောင် အဲဒီလိုရတာ မရှိပါဘူး။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့ အိပ်အပေါ်ထပ်က ငြိမ်းငြိမ်းအေးနေ တဲ့အခန်းကိုပဲ မင်္ဂလာအခန်းအဖြစ် ပြင်ဆင်ပေးတယ်။ အကျယ်ကြီးပါပဲ။ လေအေးပေးစက်ရှိတယ်။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာတွဲလျက်ပါတယ်။

ခန်းဝင်ပစ္စည်းအပြည့်အစုံ အသစ်စက်စက်တွေချည်းပါပဲ။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကလဲ အခန်းထဲမှာပုံလို့-

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငြိမ်းနဲ့နှစ်ယောက်အတူပွင့်ပောက်သိမ်း ဆည်းရတာ ပျော်စရာ။

"မောပို့ အစ်ကိုရယ် . . . တော်ကြစို့"

ဖောက်စရာတွေက အပျော့ကြီးကျန်သေးတယ်။ အိပ်ရာဝင် မှ ဖွင့်ဖောက်ကြတာနဲ့ သုံးညလောက်ပျော့ပါတယ်။ သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် နှစ်ဖက်မိဘအလှအယက် လက်ဖွဲ့သိမ်းချင်တာလဲ မရှိလို့ အေးအေး

ဆေးဆေးပါပဲ။ သင်္ကြန်ရက်နီးတော့ မန္တလေးကို ဟန်းနီမွန်းခရီးထွက်ကြတယ်။

ဦးမောင်လေးက ဆာမ်ကားဒါမှမဟုတ်ပါကျန်ကားတစ်စင်းဝယ်ပေးဖို့လုပ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့က မသွားချင်ဘူး။ အရင်ကတည်းက ရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ဖင်ကားနဲ့ပဲသွားချင်တယ်။ ရွာသွားဖို့ဝယ်တဲ့ကား။ ငြိမ်း နဲ့ အေးနဲ့ နှစ်ယောက်အတူသွားရတာ ပျော်စရာ။ နားချင်တဲ့နေရာ နားလိုက်ကြ။ စားချင်တာဝယ်စားလိုက်ကြ။ မပေ့နိုင်စရာခရီးပါပဲ။

မန္တလေးရောက်တော့ လင်ကီးဟိုတယ်မှာတည်းကြတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကြည်နူးစရာကောင်းပါတယ်။

မပေ့နိုင်တဲ့ နေ့ရက်တွေ။

သင်္ကြန်အကြပ်နေကျတော့ မန္တလေးကနေ ကျွန်တော်ရွာကို သွားကြတယ်။ ချစ်သူတို့ဘဝရဲ့ပျားရည်လို့ချိုတဲ့ ကာလတွေ။

"ညောင်ပင်ကြီးကို ပြင်ချင်လှပြီ . . ."

ငြိမ်းငြိမ်းအေးကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေရှာတယ်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာတော့ မပျော်ဘူး။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရောက်ရင် အဟောင်းတွေက အသစ်ဖြစ်ဦးမယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ စိတ်ထဲမှာ လွမ်းသလိုလို ဆွေးသလိုလိုနဲ့ လေးလေးလပ်လပ် စံစားနေရတယ်။

ဝိဇ္ဇာနဲ့တွေ့မှာလား။ တွေ့ရင်နှုတ်ထက်ကြရမှာလား။ စံသိန်း ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ။ မကြွယ်ကစရာ ဘာပြောမလဲ။ တန်ရာ တန် ရာဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ချေးဖျက်ချင်စိတ်ဖြစ်ပိတယ်။

ကာလမ်းကဆင်းပြီး လှည်းလမ်းနဲ့အဝေးကြီးသွားရသေးတယ်။

ခုံတွေတလုံးလုံးနဲ့ပို့ မုန့်တံခါးတွေ အလုပ်ပိတ်မောင်းရတယ်။
လမ်းမှာ ရောမလက်ပံပင်ကြီးတွေ တစ်ပင်လုံးရဲ့ရဲ့နီအောင်
ပွင့်တာမြင်ရတော့ ငြိမ်းပျော သဘောကျလွန်းလို့ တအံ့တသြဇေးစွာ
မဆုံးဖြတ်နေတယ်။

“မရောက်သေးဘူးလား အစ်ကိုတို့ ရွာကလဲ...”

ငြိမ်းပျော ရောက်ချင်ဆန္ဒစောနေပြီ...

“ရောက်ပါတော့မယ်...”

အစောကြီးထွက်လာခဲ့ကြတာဖြစ်လို့ ကိုးနားရီမြို့လောက်မှာ နေ
မယုခင်ရွာရောက်သွားပါတယ်။ တကယ်တော့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ
ကောင်းပူပြုကြတဲ့ အချိန်လောက်ရောက်အောင် ကျွန်တော်ကထွက်လာ
တာပါ။ ငြိမ်းအံ့သြသဘောကျပြီး ဖျော်စေချင်လို့ပါ။

“ဟိုမှာ ငြိမ်း... ကြည့်လိုက်... ညောင်ပင်ကြီး...”

ရွာဦးကို ရောက်ခါနီးတာနဲ့ ညောင်ပင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရပြီ။

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့ လှလိုက်တာ။ အစ်ကိုပြောတာထက်
တောင်ပိုပြီး အံ့သြစရာကောင်းသေးတယ်...”

ကိုယ်တိုင်မြင်မှ ငြိမ်းမိုသဘောကျနေတယ်။

အုပ်ဖွဲ့နေတဲ့ ညောင်ပင်ကြီး၊ ညောင်ထောက်မြစ်တွေကလဲ
အများကြီး။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဟယ် ကိုင်းကြီးတွေကလဲ အကြီးကြီးတွေ ထောက်
ထားတဲ့ အပြစ်ကြီးတွေကလဲ တိုင်ကြီးတွေကျနေတာပဲ လှလိုက်တာ”
ငြိမ်းအံ့သြနေတယ်။

ညောင်ပင်အောက်မှာ လူတွေစည်နေပါပြီ။ ကောင်းပူပြုတဲ့
အကျွေးအမွှေးတွေလဲ စနေပြီ။

ညောင်ပင်အောက်ထိအောင် ကျွန်တော်ကားလေးကို မောင်း
သွားပါတယ်။ လူတွေ တအံ့တသြလှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ ဘယ်ကကား
ပါလိမ့်။ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်။

ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ညီညာတဲ့ မြေတလင်းက လှဲကျင်း
တာလို့ ရှင်းသန့်နေတာပဲ။ မုန့်လုံးရေပေါ်၊ မုန့်လက်အောင်း၊ သကြဲနီ
ထယ်၊ ရွှေရင်အေး။ မုန့်ဆီကြော်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းကုသိုလ်လုပ်လူတွေကို
အများကြီးတွေ နေရတယ်။

“မုန့်လုံးရေပေါ်စားမယ်နော်... အစ်ကို...”

ငြိမ်းက ကျွန်တော်ငယ်ဘဝကို သတိရဟန်တူပါတယ်။

ကားလေးကို ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ပင်မပင်စည်နားအထိ မောင်း
သွားပြီးမှ ရပ်လိုက်တယ်။ ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ပင်စည်မှာ လှည့်ပတ်ပြီး
ကွပ်ပျစ်ရိုက်ထားတယ်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လူကြီးတွေထိုင်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကားလေးကို တအံ့တသြ လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။
အပြေးအလွှားရောက်လာကြတဲ့ ကလေးတွေက ကားဘေးမှာ ဝိုင်းရံလို့၊

ကျွန်တော်က အလှဆုံးပြင်ခဲ့ရမယ်ပြောထားလို့ ငြိမ်းက လှလှ
ပပတတ်စားပြင်ဆင်ထားတယ်။ ငြိမ်းကားအပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့...

“ဟယ်... လှလိုက်တာ။ ချောလိုက်တာ။ ကြည့်လို့ကောင်း
လိုက်တာ” တအံ့တသြ ချီးကျူးသံတွေထွက်လာတယ်။

ကျွန်တော်ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လိုက်တော့ ကြည့်နေကြတာ

အကြွကြီးရောက်မှ...

"ဟာ ဟေ့ကောင် ငကျော်..."

ကြားနေကျအသံ၊ ကိုချစ်တီးရဲ့ တအံ့တဩခွတ်ဆက်သံ၊

"အို ဟုတ်ပျို ငကျော်ဟဲ့..."

"ဟယ်... ငကျော် ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ တသွေးတပျော့ ငါ့လာ..."

"မိန်းကလေးက မင်းခန်းလာ..."

ကျွန်တော်ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်၊

"ဟာ လုလိုက်တာ ခွီဒီယိုမင်းသမီးခွဲတာပေါ့..."

အိုကျူးသံ တအံ့တဩ ပြောဆိုသံတွေ ဆူလို့ညံ့လို့၊

ရွာသကြွန်ရဲ့မနက်ခင်းလေးဟာ ပိုပြီးအသက်ဝင်သွားသလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ ကြည်နူးစရာ ပျော်စရာ၊

ညောင်ပင်ရိပ်ကြီးက အေးမြလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် ကလိုပဲဘာမှ မပြောင်းမလဲ။

ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးနဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လူအုပ်ကြီးကဝန်းရံလို့ ပျို၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ညောင်ပင်တစ္ဆေကစားခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ထိပ်ဥပျောက်လို့ လိပ်မရွာခဲ့သူတွေ ကျောင်းနေဖက်အတန်းတူသူငယ် ခုင်းတွေရောက်လာကြတယ်။ ဝမ်းသာအားရခွတ်ဆက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆဲဒီအထဲမှာ မိခွယ်မပါဘူး။

လူတွေက မေးလိုက်ကြ ပြောလိုက်ကြတာ ဆူညံနေတာပဲ။

"ဟဲ့ ဝိုင်းအုံနေကြတာနဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဘာမှလဲ မကျွေးကြဘူး။ ဟိုမိန်းကလေးကို ငါတို့ရွာရဲ့ သကြွန်အလှူစားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေ ကျွေးကြပါဦး..."

ဘကြီးထွန်း သတိပေးမှ...

"ဟုတ်သားပဲ လာသွားစားရအောင်"

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတွေ ငြိမ်းကိုခေါ်သွားကြတယ်။

"ကဲ... ချစ်တီး မောင်ကျော်ခေါ်သွားမှန်ကျွေးရင်း သူသိချင်တာလေးတွေ မင်းကပဲ ပြောပြလိုက်ပါ..."

ဘကြီးထွန်းက နားလည်တယ်။

"လာ ... ဟိုမှာ ... မှန်ဆီကြော် စာရင်းစကားပြောရအောင်"

ကိုချစ်တီးက မှန်ဆီကြော်ကောင်းမှုပြုသူရဲ့ အစွန်ကျတဲ့ စားပွဲကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီနားမှာ လှရှင်းတယ်။ စားပွဲပိုင်းမှာ ဖင်ထိုင်ခုံလေးတွေနဲ့ ထိုင်ရတယ်။

"မှန်ဆီကြော် ပုတာလေးယူခဲ့ပါဟေ့..."

ကိုချစ်တီး လှမ်းအော်လိုက်တာနဲ့ မှန်ဆီကြော်ပူပူရောက်လာတယ်။ နူးနူးအိအိ ထုထုကြီး ဆီကလဲ လက်ကြားယုံရွံ့ရွံ့စို့။

"မသွားကြပါနဲ့ကွာ... သူတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြပါစဦး ပြီးတော့မှ နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့..."

ကျွန်တော်မိလား နှုတ်ဆက်မယ့်သူတွေကို ဘကြီးထွန်းက လှမ်းဟန်လိုက်တယ်။ သိလိုက်တဲ့ ဘကြီးထွန်းကနေဖူးတင်စရာ။ ဒါကြောင့်မို့ ရွာရေးရပ်ရေးမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေတာ။ ကိုချစ်တီးအတွက် ဝယ်လာတဲ့ ဝတ်စုံနှစ်ကို ကျွန်တော်ပေးလိုက်တယ်။

"အေးပါကွာ... မင်းပေးတော့လဲ ဘုရားပွဲကျောင်းပွဲဝတ်ရတာပေါ့။ မင်းကွာနေနိုင်လိုက်တာ နှစ်တွေအကြာကြီးပဲ ပြန်မလာဘူး အခုပါလာတာ မင်းမိန်းမပေါ့နော်... ဟုတ်လား..."

ကျွန်တော်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညှိထိပြရပြန်တယ်။

"ထုလိုက်တာကွာ။ မျက်နှာလေးကလဲ ချစ်စရာ။ အင်း၊ ခင်ဆာတို့တက်ပြောင်းလဲသွားတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ မိစ္ဆယ်အကြောင်းတွေမှာ မင်းဘာမှမသိဘူး မဟုတ်လား..."

"ဘာလို့မသိရမှာလဲဗျာ သိပ်သိတာပေါ့။ မိစ္ဆယ်နဲ့လက်ထပ်ချင်ဖွန်းတို့ ကြိုးစားအလုပ်လုပ်ရင်း ငွေစုခဲ့ရတာ။ ကားလဲဝယ်ပြီးပြီ။ ရန်ကုန်မှာနေစရာလဲရှိပြီ။ သီတင်းကျွတ်ရင် ရွာပြန်ပြီး မိစ္ဆယ်ကို တောင်းရင်းမှမယ် စီစဉ်နေတုန်း သူက စံသိန်းနဲ့လက်ထပ်သွားတာဗျာ"

"ဘာကွ မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ"

ကိုချစ်တီးအသံက ကျယ်လွန်းတယ်။
"ဘယ်သူပြောရမှာလဲဗျာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖိတ်စာမြင်ရတာ"

"မဟုတ်ဘူးကွာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ မိစ္ဆယ်မှထိ ဘယ်သူနဲ့ မယူဘူး..."

"ဗျာ" ဘယ်လိုဗျာ

ကိုချစ်တီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်အံ့သြသွားရတယ်။

"ကိုညွန့်မြိုင်တို့ကားမြိုင်ဖို့ ရောက်လာရင်း ဖိတ်စာယူလာပြတာဗျာ အဲဒီနေ့က သူတို့မဝလာဆောင်ပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့"

"ဖိတ်စာကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အသေတတ်စံစားရတယ်ဗျာ။ သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ပြင်ဆင်ထားသမျှ အားလုံး အလကားဖြစ်တာပဲ..."

"အင်း ဒါဆိုရင်တော့ လွဲကုန်ပြီကွာ..."

ကိုချစ်တီးတော်တော် ဖိတ်ပကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

“ဘယ်လိုလွဲတာလဲဗျာ ပြောစမ်းပါ”
ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ပုပ္ဖလောင်လောင်ဖြစ်လာတယ်”

“မိတ်စာရိုက်တဲ့အထိ ဟုတ်တယ်ကွ။ မိကြွယ်စီရင်တော့
ပေါ့ကွ။ ဦးဆောင်သာဆုံးသွားတော့ အိမ်မှာ စံသိန်းတို့ အကြွေးတွေ
အများကြီးကွ။ အဲဒီနှစ်က လယ်တွေလဲ အထွက်မကောင်းတော့ လယ်
သမားတွေ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့ကွ။ စံသိန်းက မိစ္ဆယ်ခွဲလက်ထပ်ဖို့
ပြောတယ်။ မိစ္ဆယ်ကငြင်းတယ်ကွ။ နောက်ဆုံးအကြွေးတွေပေးရမယ်။
မပေးနိုင်ရင် လယ်သိမ်းမယ် နွားသိမ်းမယ် အကျပ်ကိုင်တော့ မိကြွယ်
က မိစ္ဆယ်ကို မတိုင်ပင်တော့ဘဲခွဲ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့လုပ်တာကွ။

မိတ်စာရိုက် မဏ္ဍိုင်ဆောက်ပေါ့ကွ။ မိစ္ဆယ်ကတော့ အိမ်ထဲ
က မထွက်တော့ဘူး ငိုနေတာသနားစရာကွ။ ဘာမှလဲ မစားတော့ဘူး။
ကျွန်တော်နားထောင်ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။

“နောက်တစ်နေ့ မနက်မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုတော့ ညမှာ
မိစ္ဆယ်ပျောက်သွားတာပဲကွ...”

“ဗျာ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ...”
မှောင်ကြီးမဲမဲမှာ တစ်ယောက်ထဲအိမ်ကထွက်သွားတဲ့ မိစ္ဆယ်
ကိုမြင်ယောင်မိတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မင်္ဂလာဆောင်လဲပျက်သွားတာပေါ့ကွ။ စံသိန်း
တို့မိသားစုလဲ အရှက်ကွဲလို့ ဒေါသတွေဖြစ်ပေါ့ကွ။ မိကြွယ်သားအမိလဲ
ဒုက္ခရောက်။ မင်္ဂလာဆောင်လာတဲ့ လူတွေလဲ ကျွေးတဲ့လူမရှိ။ ဧည့်ခံတဲ့
လူမရှိ။ စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်ကုန်တာပေါ့ကွ။ မိကြွယ်တို့ သားအမိလဲ

အရှက်ကွဲ ဖြစ်ပြီး ငိုလို့ပေါ့။
“မိစ္ဆယ်က ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ...”

“နောက် နှစ်ရက်ကျမှ မိစ္ဆယ်ကိုတွေ့ရတာကွ။ ဧည့်ကြီးတော့
သီလရှင်ဒေါ်ဓမ္မကျောင်းမှာ သီလရှင်ဖြစ်နေပြီ...”

“ဟာ လွဲကုန်တာပေါ့ဗျာ မင်္ဂလာဆောင်မိတ်စာကိုသာ မတွေ့
ရလို့ အဲဒီနှစ်က သီတင်းကျွတ်မှာ ကျွန်တော်ရွာပြန်ရောက်လာရင်
တစ်မျိုးဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ...”

ကိုချစ်တီးက ခေါင်းရမ်းပြတယ်။
“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးကွ။...။ မိစ္ဆယ်ကညကြီးရောက်လာပြီး
ငိုကာ ယိုကာခွဲ သီလရှင်ဝတ်ပေးဖို့ ဆရာကြီးဒေါ်ဓမ္မကိုတောင်းဆိုတော့
လောကီ အရှုပ်တွေထဲမပါချင်ဘူးလို့ ဒေါ်ဓမ္မက ငြင်းတယ်ကွ”

အဲဒီမှာ မိစ္ဆယ်က သူ့ကိုသီလရှင်ဝတ်ပေးရင် မချစ်မနှစ်
သက်တဲ့သူမပေါင်းနိုင်တဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေတော့မယ်လို့
ပြောတယ်။ တကယ်လဲ သေမှာကွ။ အဲဒီတော့ ဆရာကြီးဒေါ်ဓမ္မက
စဉ်းစားပြီး တစ်သက်လုံးအိတ်ခွဲပြုပါမယ်။ လောကီကို စွန့်ပြီး တရား
ဓမ္မနဲ့ပဲ ဓမ္မလျော်ပါမယ်လို့ ဝန်ခံကတိပြုချက်တောင်းတယ်။ မိစ္ဆယ်က
ပေးတယ်။ မင်းသီတင်းကျွတ်ရောက်လာရင်လဲ မိစ္ဆယ်က သူ့ကတိကို
ဖျက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့က အဖိတ်နေတစ်ရက်ပဲ ဆရာကြီးဒေါ်ဓမ္မ ခေါင်း
ဆောင်ပြီး သီလရှင်အားလုံးနဲ့အတူ ဆွမ်းဆံခံထွက်တယ်။ ကျွန်တို့အချိန်
တွေမှာ တရားထိုင် တရားမှတ်ပဲလုပ်တယ်။ လူတွေနဲ့လဲ မတွေ့လိုဘူးကွ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တစ်နှစ်လောက် နောက်ကျသွားတာပေါ့ဗျာ။

ဦးအောင်သာမသေခင်သာ ကျွန်တော်ရောက်လာရင် မိစ္ဆာယံသီလချင်လတ် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စံသိန်းတို့ အကြွေးလဲ ကျွန်တော်ပေးနိုင်ပါတယ် ဟာ”

“အေး... ကွာ မင်းက စောစောပြန်လာခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်..”

“ကျွန်တော်က မကြွယ်ပြောတဲ့ တန်ရာ တန်ရာ ဆိုတဲ့ စကား ကို မခက်နပ်လို့လို့လို့ တန်ရာ တန်ရာထက်ပိုအောင် ပြချင်လို့လုပ်ရင်း ရောက်ကုသွားတာ...”

“ဒီ မိန်းမကွာ အတော်ဆိုးခဲ့တဲ့ မိန်းမ”

ကိုချစ်တီး စကားတွေ အများကြီးပြောရလို့ ခံတွင်းချဉ်သွား ဟန်တူပါတယ်။ သူမိမိမှာ ပုဆိုးနဲ့လိပ်ပတ်ထားတဲ့ ပလပ်စတစ်အိတ် ကလေးဆွဲယူပြီး အထဲက ဆေးရွက်ကြီး နည်းနည်းတုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ငါးစပ်ထဲပစ်သွင်းလိုက်တယ်။

“မကြွယ်လဲ ခုယောက်ျားရသွားပြီကွ...”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ...”

တန်ရာ၊ တန်ရာဆိုတဲ့ မကြွယ်တယ်သူနဲ့များ ရပါလိမ့် သိချင် တယ်။

“ဘယ်သူနဲ့လို့ မင်းထဲလဲ”

“ဟာရှား... ကျွန်တော်တယ်သိပါမလဲ...”

ကျွန်တော်ကို ပြန်မေးနေတဲ့ ကိုချစ်တီးကို စိတ်မရှည်ဖြစ်မိ တယ်။

ကိုချစ်တီးက ငါးထားတဲ့ ဆေးချွေးအရည်ငါညစ်ညစ်တွေ

ပစ်ကနဲတွေးထုတ်လိုက်တယ်။

“ပြောစမ်း ပါရှား...”

ကျွန်တော် သိချင်လှပြီ။

“ဟိ... ဟိ... ငါနဲ့...”

ဦးလိုက်တော့ ကိုချစ်တီးရဲ့ဆေးချွေးတက်နေတဲ့ သွားမည်းမည်း တွေပေါ်လာကြတယ်။

“ဘာမျှ ခင်ဗျားနဲ့ဟုတ်လား...”

ကျွန်တော် တအံ့တဩ ပြန်မေးမိတယ်။

“ဟုတ်တယ်လေကွာ မင်းက မယုံဘူးလား... သူပြောတဲ့ တန်ရာ... တန်ရာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်ကို ချစ်တီးကိုငေးကြည့်နေမိတယ်။

“တန်ရာ တန်ရာဆိုတာ မကြွယ်က သိပ်ဟုန်ကြီးတော့ သူ့ကို ဘယ်ယောက်ျားမှ မကြိုက်ဘူးကွာ၊ ဝီပွားတလဲ ပျက်သွားပြီကွာ၊ စံသိန်း တို့ အကြွေးတွေ ဆပ်ဖို့လယ်တွေ အများကြီးရောင်းရတယ်။ ငါ့ကိုလဲ စာရင်းငှားခရယ်လို့ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ငါလဲ တခြားမှာနေရော လုပ်ရော မရှိတော့ သူတို့နဲ့ပဲ အတူနေ အတူလုပ်၊ အတူစားပေါ့။ သူ့အခွံအတာခံ နိုင်တာလဲ ငါတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကြာတော့ လူတွေကလဲ သမုတ်လာ ကြတယ်ကွာ၊ အတူနေတာကြတော့လဲ အိုးချင်းထားအိုးချင်းသိတွေဖြစ်ပြီး ယူလိုက်ကြတာပါပဲကွာ...”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“သူလဲ ငါ့ကို ယူပြီး သူ့အလွန်အကျွံပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေနဲ့

ရှက်မှာပေါ့ကွာ...။ နတော့ စိတ်မာန်တွေ ကျသွားပါပြီ...။
 ကျွန်တော် သံဝေဂရော ခေါင်းညှိတ်ပြုလိုက်မိပါတယ်။
 “ဒီနေ့ မကြွယ်ကို မတွေ့ရပါလားဗျ”
 “လာပါလိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး မုန့်လုံးရေပေါ်
 လှူနေလို့ပါ”

အဲဒီအချိန်မှာ ရွာဦးဘက်ဆီက ကြေးစည်သံကြားရတယ်။
 “ဟေ့ သံယာတွေ ကိုရင်တွေ ညောင်ပင်အောက်ကို ဆွမ်းခံ
 ကြွလာကြပြီကွ။ တောရကျောင်းသီလရှင်ကျောင်းက ဆရာကြီးခွဲသီလ
 ရှင်တွေလဲ ပါမယ်။ မိနွယ်ကို မင်းကြည့်ခွင်ရဦးမှာပေါ့ကွာ”

လူတွေညောင်ပင်အောက်မှာ မုန့်ဆွမ်းများလောင်းလျှို့ ပြင်
 ဆင်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ကိုချစ်တီးနဲ့အတူ အလှူရှင်တွေရဲ့
 နောက်က ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“အို ... ဟိုမှာ ... ငြိမ်း ...”

ကြွလာတဲ့ သံယာတွေကို လျှို့ သူ့လက်ထဲမှာ တစ်ထောင်
 တန်အသစ်ကလေးတွေ ကိုင်လို့-

မကြာခင်ပဲ သံယာတော်တွေကြွလာလို့ လောင်းလှူကြတယ်။
 နောက်ဆုံးမှာ သီလရှင်တွေ၊ ဆရာကြီးဒေါ်မေ့ ဦးဆောင်လို့။

ကိုချစ်တီးက ကျွန်တော့်လက်ကိုလှမ်းတို့လိုက်တယ်။ တွေ့ပါ
 ပြီ။ မိနွယ်တပြစ်လဲ သီလရှင်လေး။ ပန်းနုရောင်ဝတ်ရုံနဲ့လိုက်ပက်စွာ
 ဝင်းခါတဲ့ အသားအရေသန့်စင်တဲ့ ဦးပုညဦးခေါင်းတုံး။ မျက်လွှာလေးချ
 လို့ ဣန္ဒြေကြီးလိုက်တာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မြင်မယ်ပထင်။

ငြိမ်းကတစ်ထောင်တန်အသစ်ကလေးကို သူကိုင်ထားတဲ့ ရေ
 တည်ချောင်းထဲထည့်လှူလိုက်တယ်။ ငြိမ်းကိုလဲ မြင်မယ်ပထင်။ တစ်
 ထောင်တန်လဲ မြင်မယ်ပထင် တရားအမှတ်နဲ့ ကြွလှမ်းသွားတဲ့ ပုံလေးက
 ကြည်ညိုစရာ။ လေးစားစရာ။

ဆွမ်းတော်ကြီးလောင်းလှူပြီးတော့ ငြိမ်းနဲ့ကျွန်တော်ကိုခေါ်ကြ
 ကျွေးကြ၊ မေးကြ၊ မြန်းကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလဲ
 အများကြီးဝန်းရံလို့ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ရောက်လို့ ထွက်ခွာနီးမှ-
 “ခဏ ခဏလေး စောင့်ပါဦးကွ ဟိုမှာ မကြွယ်လာနေလို့”

ကိုချစ်တီးပြောတာနဲ့ ခဏစောင့်ရတယ်။ လက်ထဲမှာ ငှက်ပျော
 ပက်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ မုန့်လုံးတွေ ယူလာတယ်။ လူကအတော်ကို ကျသွား
 တာပဲ။ မျက်နှာမှာလဲ အရင်ကလို မာန်တွေကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး။
 အဝတ်အဆင်ကလဲ ခပ်နွမ်းနွမ်းပါပဲ။

“လမ်းစားသွားဖို့...”

ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်ယူပြီး ငြိမ်းကိုပေး
 လိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ၊ ငြိမ်းသိပ်ကြိုက်တယ်။ လမ်း
 စားသွားမယ်နော်”

ငြိမ်းက ပေးသူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောနေပါတယ်။
 အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး စာအိတ်နဲ့အသင့်ထည့်ထားတဲ့ တစ်
 ထောင်တန်ဆယ်ရွက်ကို ချစ်တီးကို ပေးလိုက်တယ်။ ကားလေးကို ညောင်

ပင်အောက်က မောင်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာတော့ မျက်ရွာလေးချဉ်း ထူမြေကြီးစွာ လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ သီလရှင်လေးကို မြင်မောင်နေမိတယ်။

“သီလရှင်လေးစာ သိပ်ကြည့်ညှိစရာကောင်းတာပဲနော်...”

အစ်ကို ...”

ငြိမ်းဆီက ထွက်လာတဲ့ ကောား။ သူဘာမှ မသိလောက်ဘူး ထင်ခဲ့ပေမဲ့ အားလုံးကို သိနေပြီလား...။

“ငြိမ်းက ဘာတွေ သိခဲ့လို့လဲ”

“အစ်ကို သူငယ်ချင်းမတွေက ငြိမ်းကို မုန့်လုံးရေပေါ် ကျွေးရင်အားလုံးအပြောပြတယ်”

ရေညှိ သူသိခဲ့ပြီကိုးလို့ နားလည်လိုက်ပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ရှင်ပြုစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ ကားကလေးကို ဆက်မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

“သူ့အတွက် သာဓုခေါ်လိုက်ပါ အစ်ကို ...”

ငြိမ်းပြောရင်းနဲ့အသံလေး တိမ်သွားတယ်။ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာတဲ့... မျက်ရည်တွေကို လက်ကိုင်ပုဝါလေးနဲ့ သုပ်နေတယ်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာတင် သာဓုခေါ်ရင်း မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်များနဲ့ဝေဝါးလာတယ်။ လမ်းကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရတော့တာနဲ့ ငြိမ်းရှေ့မှာပဲ မျက်ရည်များကို လက်နဲ့သုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ငြိမ်းက သူ့မျက်ရည်သုပ်ထားတဲ့ ပန်းနုရောင်လက်ကိုင်ပုဝါလေး လှမ်းပေးတယ်။ ငြိမ်းရဲ့မျက်ရည်များ စွတ်ဖိုနေတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါ

လေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော်မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ရှေ့သွားရမယ့် လမ်းကို ထင်ထင်ရှားရှားမြန်မြန်ခုခံပြီး အေးချမ်းသာယာတဲ့ ရေညှိပင်ကြီးနဲ့ ရေညှိပင်သာရွာလေးကတော့ နောက်

ခက်မှာ ၀၀၆... ၀၀၆... ၀၀၆... ၀၀၆...

လယ်တွင်းသားစောချစ်

၂၀-၆-၂၀၁၉ (၁၄၁၀-နာရီ)

